Catalunya

CGT

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Maig 2006 • número 75 • 0,50 euros

www.cgtcatalunya.org

AIXÒ ÉS NEOLIBERALISME

FUIG DE LA PASSIVITAT ORGANITZA'T I LLUITA!!!

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Olesa de Montserrat
Jacint Verdaguer, 23, 08640 Olesa
Tel. 93 778 04 93

Editorial

Ni un euro a l'exèrcit, fem objecció fiscal!!!

Cada any, quan arriben aquestes dates, el Ministeri d'Hisenda del Govern espanyol ens recorda que tenim una cita i el deure de pagar els nostres impostos per tal de col·laborar amb el progrés i desenvolupament del país. I com cada any, l'Estat ha elaborat uns pressupostos dels quals una bona part van destinats a despeses militars. Tal com recull el Centre d'Estudis per la Pau, la despesa militar aquest any s'ha incrementat en un 6,13%. Si tenim en compte que l'IPC està previst en un 2%, la xifra és realment alta. En tot cas, resulta complicat analitzar estrictament quina quantitat de diners es destinen a despeses militars, ja que hi ha moltes partides que no són pròpiament del Ministeri de Defensa i que estan relacionades directament amb la guerra (partides del Ministeri de l'Interior o del Ministeri de Ciència i Tecnologia per exemple). Per les mateixes dates i ja des de fa prop de 25 anys s'impulsen en molts punts de l'Estat espanyol campanyes per tal de denunciar que una bona part dels nostres impostos (ja siguin els directes o els indirectes) contribueixen a finançar els exèrcits i la maquinària de la guerra. Aquesta denúncia es concreta en les campanyes per promoure que la gent faci objecció fiscal. Com podríem definir l'objecció fiscal? Dit de forma breu i senzilla, l'objecció fiscal és una forma de desobediència civil amb la qual es pretén aconseguir que es respecti el dret individual a l'objecció de consciència a les despeses militars. A nivell tècnic, del que es tracta és de desviar de l'impost sobre la renda una quantitat fixa de diners o el percentatge que correspon al Ministeri de Defensa d'acord amb els pressupostos de l'Estat cap a un projecte alternatiu i solidari.

Entenem que aquests diners que estan pressupostats al Ministeri de Defensa no tenen com a objectiu defensar-nos de ningú ni de res sinó contribuir a augmentar la maquinària de guerra. No estem parlant, doncs, d'estalviar-nos uns diners en impostos, sinó de desviar els diners de la guerra cap a projectes solidaris.

Arriba la Reforma?

D'altra banda, mentre aquest número del "Catalunya" arribava a la impremta, ens arribava la notícia que era imminent l'aprovació d'aquesta nova reforma laboral que les patronals, el Govern i els sindicats domesticats estan preparant des de fa molts mesos. N'hem parlat abastament i fins i tot en aquets número de la revista incloem un reportatge que evidentment quedarà superat per les notícies que durant aquests dies estem sentint. No sabem quin dia sortirà al carrer la notícia però sí que tenim el convenciment que quan arribi el "Catalunya" a casa vostra, és molt possible que ja estigui aprovada.

De totes formes, el material no perd el seu interès ni la seva utilitat, tot el contrari. Ara bé, el que ens caldrà serà informar-nos bé a través dels altres mitjans de contrainformació i no creure'ns el que segurament ens diran els qui ja saben el que volen: negar-nos, explotar-nos, maltractar-nos i quan no servim per a res, llençar-nos al costat de la seva carretera només apta pèr a qui no gosi aixecar la veu.

La nostra veu, la de la CGT, ressonarà a tallers, centres de treball, oficines, fàbriques, carrers, barris i pobles. Non ens faran callar i no esperarem a mobilitzar-nos per la dignitat, la llibertat i la justícia.

La millor imatge del mes

El Clos 'proper a la gent', promotor també de l'exclusió

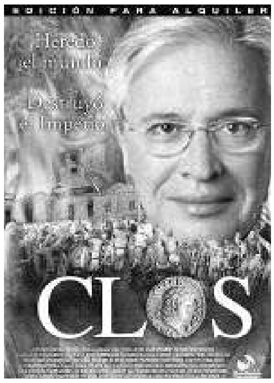

L'alcalde de Barcelona és un dels personatges polítics que més bé representa la il·Lustració de la dreta que s'autoanomena esquerra iq eu té en el posat liberal la seva màxima expressió. Al costat d'aquest liberalisme de posat telivisiu, s'hi construeix l'exclusió que no es pot aturar "perquè és conseqüència del mercat", que és "la menys dolenta de les realitats possibles" i l'"únic sistema que ha demostrat que pot funcionar amb un mínim de llibertat". Ignorant de la història de la seva pròpia ciutat, Clos ha volgut construir una imatge de líder proper a la gent i l'ha aconseguit en certa manera amb les seves involuntàries equivocacions lingüístiques i el seu posat bonhomiós. El seu paper real, però és el de constructor necessari per al sistema del consentiment de les classes mitjanes de la seva total anul·lació. El cartell el retrata com a tal

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Vicent Canet, Jose Cabrejas, Jordi Martí, Josep Estivill, Xavi Roijals i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Rafael Cid, Roger Cremades, Rodeja, Joan Ramon Ferrandis, Miquel-Dídac Piñero, Mariona Parra, Pep Juárez, Fundació per la Pau, Tarragona Patrimoni de la Pau, Kaosenlared.com, Joan Cañigueral, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau, Mireia Bordonada, Joan Ramon Ferrandis i Gabriel Serra. **Il·lustracions:** . **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dijous 20 d'abril del 2006.

"Passa un obrer amb el paquet del dinar. / Hi ha un pobre assegut a terra. / Dos industrials prenen cafè i reflexionen sobre el comerç / L'Estat és una gran paraula"

"Passa un obrer" de Joan Brossa

No tardarà massa a aprovar-se després d'un llarg procés que deixarà pitjors condicions per a la classe obrera de tot l'Estat

La Patronal torna dictar la normativa laboral al costat dels sindicats que li signen tot i tot i tot

REFORMA LABORAL

La que ve, la del 2004-2006, l'última Reforma Laboral?

Fotos: **Dídac Salau;** text: **Emili Cortavitarte i Pepe Berlanga,** secretaris generals de la Federació d'Ensenyament i de la Federació de Banca de la CGT de Catalunya

Cronologia

El 14 de març 2004, contra tot pronòstic, victòria electoral socialista, José Luis Rodríguez Zapatero és triat president del Govern, instaurant un terme identitari del seu mandat amb "tarannà". En adequació d'aquest terme al diàleg social, anuncia que "no s'imposarà cap reforma laboral" per a no obstaculitzar l'enteniment, ja que és "millor la negociació entre interlocutors socials".

29 d'abril, visita del ministre de Treball i els seus principals secretaris d'Estat als dirigents de CCOO i UGT. El diàleg social es va centrar en: mercat de treball, negociació col·lectiva, sinistralitat laboral, immigració, formació, contractació, protecció social, salari mínim, igualtat d'oportunitats, participació dels treballadors... Les diferents valoracions van mostrar els "nombrosos punts de coincidència".

12 de maig, Caldera anuncia en el Parlament la voluntat del govern de negociar amb els agents socials i arribar a un "gran pacte per la competitivitat i l'ocupació estable".

13 de maig, entrevista entre Zapatero i Cuevas. El president de la CEOE va expressar la seva coincidència amb el del Govern en la necessitat d'enfortir "la competitivitat de les empreses i la creació de més ocupació i de més qualitat".

14 de maig, Caldera va comunicar a la Comissió Social del Congrés el pla i els continguts de la negociació social.

8 de juliol, Zapatero va signar amb els màxims representants de CCOO, UGT, CEOE i CEPYME una declaració política conjunta (Declaració per al Diàleg Social) per a obrir un procés negociador amb l'objectiu d'aconseguir "un model de creixement equilibrat i durador basat en la millora de la productivitat" compatible amb "més nivells de qualitat en l'ocupació, benestar social, cohesió territorial i sostenibilitat ambiental".

Es va projectar una gran rellevància a la signatura en subscriure's en el Saló de Columnes del Palau de la Moncloa, on a l'octubre de 1977 es van subscriure els Pactes de la Moncloa, de tan trist record i que tant van perjudicar la classe obrera, en destruir les mobilitzacions populars i propiciar la reforma pactada de la dictadura franquista.

El temari del diàleg social constava de 13 elements: temporalitat, promoció de l'ocupació, immigrants, formació, reforma de l'I-NEM, inspecció de treball, política industrial, SMI, participació dels treballadors en les empreses, accidents laborals, negociació col·lectiva, agents socials i pensions.

És digne d'esmentar que després de la signatura, el màxim representant de CCOO, el seu secretari general José María Fidalgo, va confirmar: "com que el mercat laboral és un reflex de l'aparell productiu és necessari reforçar-lo millorant la productivitat i la competitivitat sense perjudicar els drets". Després van seguir molts mesos d'opacitat, de negociació sense revelar propostes ni resultats i amb el govern central actuant en alguns temes (immigració, SMI...).

En aquest interval, el govern va encarregar a una Comissió d'Experts l'elaboració d'un informe tècnic per a ser utilitzat com a base dels canvis a introduir. Aquest informe va veure la llum l'1 de febrer de 2005 amb el títol: "Més i millor ocupació en un nou escenari socioeconòmic: per una flexibilitat i seguretat laborals efectives".

El contingut d'aquest informe aborda en cinc capítols temes com: la flexibilitat externa entesa com "la capacitat empresarial per a realitzar contractacions i acomiadaments i organitzar el procés productiu mitjançant la utilització de serveis d'altres empreses"; "la flexibilitat interna com la capacitat empresarial de modificar les condicions d'ocupació i l'organització del treball dintre de la pròpia empresa mitjançant la mobilitat funcional, la mobilitat geogràfica i la modificació de les condicions laborals i del temps de treball"; apuntant així mateix en el capítol quart que "l'alta dosi de pacificació social de les relacions laborals, propiciada per un procés continuat de concertació, al costat de la moderació salarial, han estat factors claus per al creixement de l'ocupació", si bé reconeix que "el creixement de l'ocupació basada en la moderació salarial ha suposat un baix creixement dels salaris en amplis grups de treballadors"; d'altra banda, "valora positivament les reformes laborals de 1994, 1997 i 2002, a pesar de reconèixer" l'alta taxa de temporalitat resultant, la reducció de la durada mitjana dels contractes temporals i l'excessiva dedicació de recursos públics a bonificacions empresarials de contractes que s'haguessin realitzat de totes maneres, en particular, el contracte "d'obra i servei".

Quant a les propostes plantejades per aquest informe, són destacables: necessitat de potenciar les ETT; nova regulació de l'acomiadament reduint-ne el cost i agilitant el procediment administratiu i judicial; agilitar i modernitzar la negociació col·lectiva; considerar de forma integrada la prestació per atur i la indemnització per rescissió del contracte laboral.

A conseqüència d'aquest ambient, el 4 de març se signa l'Acord Interconfederal de Negociació Col·lectiva (AINC), on no hi falta cap dels agents socials i es fixen les bases de la negociació col·lectiva per al 2005 vinculant el salari a l'IPC previst i millorant la productivitat.

A l'abril de 2005, la CEOE plan-

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

teja en la taula del “Mercat Laboral” la seva primera proposta oficial consistent en un nou contracte estable més llarg en el temps que els eventuals però sense arribar a ser indefinit, vinculat a la producció d'un determinat producte (per exemple, un model de cotxe) i canalitzat a través de la negociació col·lectiva. El problema era important perquè convertia els sindicats signants en cogestors dels contractes lligats a la producció i de la supressió de les barreres legals per a l'acomiadament. En aquest tipus de contracte els dies màxims d'indemnització perdien importància, les antiguitats dels nous contractats serien pràcticament irrellevants.

El següent mes, maig de 2005, CCOO i UGT presenten les propostes sindicals unitàries que s'articulaven en 4 eixos: reduir la temporalitat, eliminar els elements perversos (sinistralitat i eventualitat) de la subcontractació en cadena, establir polítiques d'igualtat laboral homedona i assegurar la protecció davant la falta d'ocupació.

18 octubre 2005, el Govern socialista va presentar un Document per a la Taula de diàleg social sobre mercat de treball de 18 folis amb el qual pretenia donar un impuls al procés negociador i situar-se en una “posició intermèdia” sobre la base que pretenia reduir l'alta temporalitat dels contractes (5,1 MM són eventuals, el 34%), proposant com a mesures ampliar els col·lectius als quals s'apliqui el contracte de foment “de l'ocupació” que contempla la indemnització de 33 en lloc de 45 dies per any treballat; rebaixar el marge d'intervenció dels jutges per a decidir si un acomiadament per causes objectives (econòmiques, organitzatives o productives) s'ajusta a dret; reduir les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social en un 0,5% d'aquí al 2008; augmentar l'àmbit d'intervenció del Fons de Garantia Salarial (FOGASA) per a assumir la indemnització en empreses de menys de 50 treballadors (en l'actualitat menys de 25) en cas d'acomiadaments improcedents.

Dies més tard, 25 d’octubre 2005, la CEOE va contestar a les propostes del govern amb un document de 44 pàgines proposant un nou contracte indefinit amb una indemnització per acomiadament improcedent de 33 dies amb un màxim de 24 mensualitats; passar a fixos els contractes eventuals successius en contractes i subcontractacions amb la condició que la indemnització per acomiadament sigui de 8 i 33 dies, depenent del temps que es dugui treballant; rebuig a qualsevol responsabilitat subsidiària de l'empresa principal respecte a les subcontractacions; reducció en tres punts de la cotització empresarial a la seguretat social; millorar la contractació a temps parcial en canvi de major flexibilitat en el temps de treball; supressió de l'autorització administrativa en acomiadaments col·lectius; revisar les causes de l'acomiadament objectiu; no intervenció del jutge en la valoració d'aquest tipus d'acomiaments; ampliació de l'àmbit d'actuació de les ETT...

Aquest cop, la indignació de les treballadores i els treballadors s’ha de convertir en lluita

La resposta dels sindicats més representatius tampoc es va fer esperar, van considerar que el text del govern vulnerava la Declaració per al Diàleg Social de juliol de 2004 i qualificaven les propostes com a reforma de l'acomiadament perquè canvia de manera significativa les regles de la contractació i l'acomiadament.

Des de llavors, més opacitat; a pesar del compromís de CCOO i UGT “d'informació, negociació i unitat d'acció”, no són precisament les seves seccions sindicals o federacions sectorials i territorials les que estan fent un esforç d'explicació entre la seva pròpia afiliació i el conjunt de la classe treballadora.

Propostes del Govern, les patronals i els sindicats institucionals

CONTRACTES INDEFINITS

Legislació actual: contracte ordinari (en cas d'acomiadament, indemnització de 45 dies per any treballat) i contracte de foment de l'ocupació (per acomiadament, indemnització màxima de 33 dies per any treballat, amb un límit de 12 mesos) destinat a certs col·lectius (majors 45 anys, discapacitats, dones en certes situacions...).

El Govern: proposa mantenir el contracte ordinari i ampliar el contracte de foment de l'ocupació (indemnització màxima de 33 dies, amb un límit de 12 mesos) als desocupats, d’1 mes almenys, als temporals que ja estiguin en l'empresa o que canviïn d'empresa sense passar per l'atur i als contractes.

CCOO i UGT: mantenir el contracte ordinari; el contracte de foment, per als col·lectius amb més atur i temporalitat; i recuperar la conversió de contractes temporals a foment de l'ocupació (que es va extingir al desembre de 2003).

CEOE i CEPYME: eliminar el contracte indefinit ordinari, mantenint els drets que ara tenen; universalitzar el de foment de l'ocupació, que passaria a ser el contracte indefinit tipus; incentius fiscals i quotes a la SS per a la contractació indefinida.

TEMPORALITAT

Legislació: encadenament il·limitat dels contractes individuals si se’n demostra la causalitat; i, molta tipologia d'eventuals: formatius, d'inserció, de relleu, d’interinatge, parcial...

Govern: convertir en fix qui hagi encadenat 2 o més contractes temporals durant més de 2 anys, en un període de 3; consolidar la contractació temporal a través de les ETT; i baixar les sobrecotitzacions dels contractes temporals.

Sindicats: precisar les causes del contracte temporal i limitar la permanència dels eventuals, que de superar-la es convertirien en fixos; incrementar la cotització dels contractes temporals.

Patronals: mantenir els contractes temporals lligats als cicles productius, acceptant limitacions en la seva durada.

CONTRACTES I SUBCONTRACTES

Legislació: contractes d'obra o servei, existeixen sentències que limi-

ten el contracte d'obra a la durada del contracte entre diferents empreses.

Govern: desvincula el contracte d'obra i servei dels contractes i proposa dos nous models de contracte per a aquesta activitat, establint una causa d'acomiadament automàtic en cas de finalització del servei; indemnització en funció de l'antiguitat (10 dies 1 any, 15 dies 2 anys, 20 dies 3 anys)

Sindicats: exigeixen definir les contractes i les subcontractes, incrementar la responsabilitat de l'empresa principal i limitar la subcontractació en determinats sectors (construcció, obres públiques).

Patronals: un contracte "més flexible que respongui a les necessitats empresarials" per als treballadors de contractes, que no serà indefinit (de foment de l'ocupació) fins als 4 anys (acomiadament automàtic amb preavís de 15 dies i indemnització de 8 dies de salari en el primer any, 20 en el 2º, 36 en el 3º, 56 en el 4º); i una responsabilitat limitada per a la contracta relacionada directament amb l'empresa principal.

ACOMIADAMENT

Legislació: els acomiadaments individuals objectius per causes econòmiques, tècniques, productives,... poden ser desestimats pels jutges i declarar-los nuls quan incompleixen els requisits formals; certs requisits previs en els acomiadaments (l'autorització administrativa en els col·lectius, l'autoritat judicial en les causes econòmiques,...); el FOGASA assumeix el 40% de la indemnització en cas d'acomiadament en les empreses de menys de 25 treballadors.

Govern: eliminar la causa de nul·litat per incompliment d'obligacions formals de l'empresari en l'acomiadament objectiu individual, que passaria a ser improcedent; limitar el paper dels jutges a l'analitzar les causes d'acomiadament; igualar les causes de l'acomiadament col·lectiu i individual (art. 51 i 52 c ET); flexibilitzar la sortida del lloc de treball sense "intromissions regulades"; el FOGASA assumirà el 40 per cent de les indemnitzacions de les empreses de menys de cinquanta treballadors;...

Patronals: acomiadament lliure mitjançant l'eliminació dels requisits en els acomiadaments (l'autorització administrativa en els col·lectius, l'autoritat judicial en les causes econòmiques,...); eliminar la intervenció dels jutges en els acomiadaments individuals objectius; FOGASA 40% de les indemnitzacions per acomiadaments improcedents i objectius en empreses de menys de 50 treballadors.

Els sindicats: que les normes quedin com estan en l'actualitat i més autonomia en la negociació col·lectiva per a regular les reduccions de plantilles.

ESTÍMULS PER A LA CONTRACTACIÓ

Legislació: incentius en els contractes de foment de l'ocupació i per la conversió de temporals en fixos; el límit del cobrament d'incentius són 2 anys.

Govern: bonificacions només al contracte de foment de l'ocupació, augmentar de 2 a 4 anys el període per a la percepció d'incentius a les empreses (tot el període de contracte en els casos de majors de 45 anys i discapacitats); més bonificació als contractes parcials; cotitzacions: reduir mig punt la cotització d'atur en 2 anys i de 0,1 en el FOGASA (quedaria en 0,3%).

Patronals: simplificar les bonificacions i finançar-les amb impostos generals; reduir les cotitzacions empresarials a l'atur 3 punts en 3 anys; reduir la seva aportació al Fons de Garantia Salarial al 0,1% (ara 0,4%); eliminar les sobrecàrregues de la contractació temporal; reduir les cotitzacions per contingències comunes.

Sindicats: que es bonifiqui únicament la contractació indefinida inicial i la dels desocupats amb especials dificultats i que s'elevin les cotitzacions per atur en els contractes temporals; eliminar els incentius a la conversió.

IGUALTA HOME.DONA

El govern vol plans d'igualtat (home-dona) en totes les empreses de determinada grandària (250 treballadors/es); els sindicats proposen donar prioritat a les dones en l'accés al treball, en igualtat de mèrits; les patronals on s'impulsi la igualtat però sense mesures legals obligatòries.

Conclusions

Les posicions semblaven molt allunyades, la possibilitat d'un acord entre les parts del sindicat i la patronal no era possible. El que ho distorsionava era la postura intermèdia del govern i el canvi d'actitud respecte que no aprovarien res en matèria laboral que no estigués prèviament pactat. Era xocant, per no dir vergonyós, escoltar en boca dels empresaris com desitgen acomiadaments més barats mentre blinden els dels seus directius. Les posicions partidàries de legislar per a aprofitar el bon moment de l'economia espanyola eren cada vegada més grans entre els membres del govern. Aquest era el perill.

En aquest ambient, hauríem de reflexionar sobre la utilització que les empreses estan realitzant de la contractació temporal ja que, cada vegada més, la utilitzen per a amplificar els períodes de prova legalment establerts i l'Estat espanyol es troba molt allunyat dels índexs dels seus socis europeus (Portugal només té un 12% de temporals). D'altra banda, en l'ordenament laboral els contractes de treball són causals, és a dir la seva naturalesa, justificació i objectiu responen a una causa, per contra, les parts negociadores insisteixen fins a la paranoia a regular la contractació eventual en comptes d'ampliar les causes del contracte indefinit.

A pesar d'això, amb posicions cada vegada més allunyades entre els interlocutors socials, el govern va continuar desenvolupant part dels seus compromisos: la llei d'igualtat d'oportunitats home-dona (contestada pels empresaris), que pretén que sigui d'aplicació obligada a les empreses de més de 250 treballadors i que reserva per a les dones el 40% dels llocs en els consells d'administració; ampliar el període de paternitat en 8 dies més (actualment són 2); acumulació del temps de lactància; ampliar la jornada reduïda fins als 8 anys d'edat per a cura d'un menor; acord sobre formació per a l'ocupació que unifica la formació contínua amb l'ocupacional, dotant-la de 2.213 MM d'euros per al 2006; futura llei d'atenció a persones dependents.

Mentrestant els sindicats defensaven que no volien acomiadaments més barats ni incrementar la temporalitat. En resposta, els empresaris no desitjaven tornar "a la rigidesa en el mercat de treball" ni deixar en mans del govern la solució de la reforma laboral i que, en aquesta tessitura, era preferible deixar-ho tot com estava. Paral·lelament, la discussió de l'Estatut de Catalunya; l'Opa "a la catalana" de Gas Natural contra Endesa; la devolució del patrimoni històric a la UGT;...

Doncs, malgrat tot això, i quan semblava que no hi havia solució possible, ens despertem amb l'anunci que patronal i sindicats accepten la reforma tal com l'ha elaborada el govern i que ha de signar-se ràpidament.

En què consisteix aquesta proposta?

A costa d'un tractament més a fons quan sigui subscrita i pública, podem anticipar que una part important de les reclamacions dels empresaris s'han vist acomplertes: reducció de fins a un punt de les cotitzacions a l'assegurança d'atur (passant del 6 al 5%), rebaixa de les quotes del Fons de Garantia Salarial (FOGASA) un 50% (del 0,4 al 0,2%), reforç de la Inspecció de Treball per a evitar l'encadenament de contractes temporals, redefinició del contracte d'obra i servei, potenciació del contracte de foment d'ocupació (indemnització de 33 dies davant els 45 del contracte indefinit), que passarà a ser l'únic amb bonificacions, ampliant els col·lectius als quals s'aplicarà aquesta modalitat (actualment limitat a dones i majors de 45 anys), ampliació de les bonificacions a l'ocupació estable de 2 a 4 anys i permetre als comitès d'empresa el control de les condicions laborals de les subcontractacions.

Preparar-nos per plantar cara

Secretariat Permanent de la Confederació General del Treball

La Reforma Laboral que es negocia no soluciona els problemes de les persones assalariades. Es reforma per a universalitzar un contracte indefinit més barat en el seu acomiadament i es transfereixen –encara més-, fons públics (incentius) als empresaris, al mateix temps que es rebaixen les seves cotitzacions. Aquesta Reforma, des del document presentat ahir pel Govern a Empresaris i Sindicats majoritaris, sí que assegura una mà d'obra flexible i predictible en el seu cost a l'empresariat .

És la Reforma que garanteix la rendibilitat empresarial i manté les bases d'unes relacions laborals desregulades i precaritzades , al mateix temps que crea les condicions als empresaris per a ser "més competitius", és a dir, que se'ls assegura les seves taxes de beneficis, els quals han augmentat 5 vegades més que els salaris.

El Govern en la seva proposta, el que conserva de "progressista" és el famós "tarannà Zapatero ": tot ha de fer-se davall el consens i el diàleg.

En les mesures concretes, en aquestes que afecten la vida quotidiana de milions de persones assalariades, es troba la realitat : dos tipus de contractes, els antics indefinits, denominats "ordinaris" que ja només afecten menys del 50% de la població assalariada ocupada i que el seu cost indemnitzatori és de 45 dies. I els nous contractes, denominats de foment d'ocupació, els de 33 dies en cas d'acomiadament i subvencionant-los als empresaris, -a través dels incentius que s'incrementin -, més d'un terç del cost anual de tal contracte. Ara, qualsevol persona que entre al mercat laboral, tindrà la garantia d'aquest "contracte de foment d'ocupació" barat en el seu cost i encara més barat en el seu acomiadament. Més del 50% de la població activa es troba precaritzada laboralment i socialment.

El Govern no s'atreveix a posar la "llei" i molt menys la justícia social, a on es troba el vertader problema dels milions de persones assalariades, és a dir del mercat de treball i és la prohibició sense embuts de l'immens frau i il·legalitat en el qual es basen els actuals modes de producció: les contractes i subcontractes i l'externalització del treball per part de les Grans Empreses a aquest nou "esclavisme" social que condemna al treballador a la permanent inseguretat i introdueix un factor de por permanent davant el xantatge de l'externalització i/o de la deslocalització fora de les fronteres de l'estat: " sinó se cedeix a treballar més, guanyar menys i no tenir drets fonamentals, tant individuals, com col·lectius, externalitzo l'activitat a les contractes o el deslocalitzo a altres països".

Retòrica, el bon tarannà i el consens, li sobren al document del Govern. Però aquesta retòrica, consens, i pacte social, han estat de forma permanent i persistent en totes les Reformes Laborals que des de 1980 (Estatut dels Treballadors), fins a la Reforma del 2001 del PP, s'han produït en el model de Relacions Laborals en l'Estat Espanyol.

CGT s'oposa a aquesta nova Reforma Laboral, perquè la mateixa, no és sinó una altra manera –Ara adaptada a l'economia global i a la competitivitat -, d'eliminar, disminuir i violar, els drets laborals i socials que tenim els treballadors i treballadores. Les anteriors reformes Laborals en els 30 anys de relacions laborals "democràtiques", han assegurat una democràcia invertida: els límits cada vegada majors per al treball i la llibertat absoluta per al capital.

La nostra Confederació General del Treball, crida a tots i totes els i les assalariats i assalariades i a la ciutadania a rebutjar aquesta Reforma Laboral, el mateix que diàriament ens oposem i enfrontem a les deslocalitzacions , a les congelacions salarials, als Expedients de Regulació d'Ocupació , a la pèrdua de drets democràtics.

Només els qui lluiten passen a trobar-se en el punt de mira dels poderosos que no volen prescindir de la seva forma despòtica d'existir

Malgrat les escomeses, la CGT continua lluitant contra la injustícia

Solidaritat amb Ángel Luis

La sentència dictada en el procés d'acomiadament d'Ángel Luis García, afiliat de CGT, delegat a Atento i secretari d'Acció Sindical del Confedral estatal, ha estat desfavorable. És per això que el Sindicat de Transports i Comunicacions de Madrid ha acordat el manteniment del compte de solidaritat oberta amb el company. Les aportacions es poden fer al Banc Santander, 0049 1837 56 2010349225.

El 29 de març, el SFF-CGT, contra la repressió a Renfe Operadora

El SFF-CGT es va mobilitzar amb concentracions el dia 29 de març a tot l'Estat, com a resposta davant la campanya de repressió que Renfe-Operadora exerceix sobre els seus treballadors i per a protestar pels expedients oberts als treballadors, que formant part d'un Comitè de Vaga a Biscaia van ser sancionats amb 120 dies d'ocupació i sou.

Durant els últims anys, Rodalies de Renfe ha optat per una política d'abaratiment de costos basada en la retallada de prestació de serveis en les seves estacions de viatgers. Aquesta retallada, que qualsevol ciutadà pot percebre a primera vista, està comportant que Renfe canviï el seu personal propi de venda de bitllets per a substituir-lo per empreses de seguretat, empreses subcontractistes (cafè, periòdic i bitllets) i/o màquines d'autovenda i torniquets de control que han convertit en autèntiques gàbies les estacions. El que contribueix de forma determinant a l'augment de la inseguretat, a la deterioració de la qualitat del servei i a la falta d'informació al viatger.

A les taquilles de Rodalies de Bilbao, els treballadors fa anys que estan enfrontats a l'empresa amb un conflicte, sense que la prefectura de Renfe (amb el suport d'UGT-CCOO i els pactes de fireta) s'hagi dignat a reunir-se per negociar res. Un suposat defecte de forma en la convocatòria d'unes aturades va servir a la prefectura de Renfe-Operadora de pretext per a sancionar immediatament els membres del Comitè de Vaga amb quatre mesos de feina i sou i la reclamació de deu milions d'euros per danys i perjudicis a la "marca Renfe", que no al servei públic ferroviari que és el que li hauria de preocupar.

Els tres delegats de la guanyen el judici i aconsegueixen la readmissió

Victòria a SAS i readmissió dels tres acomiadats

Secció Sindical SAS i Antonio Aranda

Després que el passat dia 23 de març tingués lloc el judici per la demanda presentada pels tres membres de CGT i del Comitè d'Empresa acomiadats per SAS Autosystemtechnik d'Abrera, la sentència emesa per la jutgessa del Jutjat del Social 4 de Barcelona va estimar la demanda presentada pels acomiadats i va dictar:

"... Declaro la improcedencia de los despidos de los demandantes, condenando a la empresa demandada a estar y pasar por esta declaración...".

Com a proves documentals, l'empresa va aportar durant el judici els atestats fets per la guàrdia civil els dies de vaga, mitjançant els quals volien provar que els acomiadats havien insultat i amenaçat als treballadors que volien entrar a treballar, impedint-los a molts d'ells l'entrada. Però com queda palès en la sentència, en el cas que fossin certs tals fets:

"... no consta la identidad de los miembros del Comité que realizaron tales manifestaciones, y, en concreto, si fueron en realidad los tres actores"

"... tampoco las manifestaciones del Atestado... prueba que fueran los demandantes".

Amb aquesta sentència es demostra el que des d'un principi han defensat els tres acomiadats, la secció sindical de la CGT a SAS i tot el conjunt de la CGT: les acusacions de l'empresa no tenien cap base i aquests acomiadaments es van dur a terme com a venjança contra aquells que van intentar exercir el dret de vaga per a defensar els seus drets i perquè es complissin els acords signats entre la

representació dels treballadors i la direcció de l'empresa.

Com una prova més de l'assetjament a què estan sent sotmesos els membres de la Secció Sindical de la CGT a l'empresa SAS, hem d'explicar que l'endemà de la celebració del judici, i coincidint amb l'inici del procés electoral convocat per CCOO a l'empresa (acomiadats els tres membres de la CGT), la direcció de SAS va lliurar al secretari general de la Secció Sindical de la CGT l'obertura d'un expedient disciplinari per realitzar assemblees informatives als treballadors.

Història i resum dels fets

Els tres membres de la Confederació General del Treball i del Comitè d'Empresa estaven acomiadats des del passat 22 de juny del 2005, quan la direcció de l'empresa en una clara mostra d'autoritarisme els va enviar per burofax als seus domicilis les cartes d'acomiadament.

Des de llavors, les diferents dates assenyalades perquè se celebrés el judici (9 de setembre, 15 de novembre i 8 de març) es van anar ajornant a causa dels diferents estratagemes utilitzades per l'empresa per a allargar tot el procés i que els 3 acomiadats seguissin al carrer sense poder exercir el seu dret de representació dels treballadors.

Aquest és un clar exemple d'assetjament contra els treballadors i de discriminació sindical, ja que els 3 membres de la CGT seguien acomiadats, en canvi els 4 membres del comitè d'empresa de CCOO que també ho estaven pels mateixos motius van ser readmesos el passat mes de desembre després d'arribar a un acord amb la direcció de SAS.

L'acomiadament de 7 membres del Comitè de Vaga (3 de CGT, 4 de CCOO) va ser una represàlia i una venjança per part de la direcció de SAS a causa de la multa de 2.000.000 d'euros que li va imposar Seat en no haver-li subministrat taulers de control durant les diverses jornades de vaga del 19 i 20 de maig i del 2 de juny del 2005 i haver-se vist obligada a aturar la cadena de muntatge diverses vegades amb la consegüent disminució de producció en els models de Seat: León, Córdoba i Ibiza.

Amb aquests acomiadaments, pretenien donar un escarment, cercant caps de turc sobre els que descarregar la seva ira, però l'única cosa que van demostrar amb aquesta actitud és la confirmació que els treballadors tenien i tenen raó, quan deien i continuen dient que la gestió d'aquesta empresa està controlada per persones autoritàries i radicals que no escolten i no atenen a raons.

En la carta d'acomiadament SAS els acusa de convocar i realitzar vaga il·legal i de tenir defectes de forma en la convocatòria, però la pròpia empresa no espera que surti la sentència del judici en què es jutgen aquests fets, sentència que dóna la raó als treballadors i en la que queda palès que no hi ha motiu d'il·legalitat en les diferents vagues realitzades.

També s'acusa els acomiadats d'amenaçar, insultar i impedir el pas a la porta de l'empresa al personal que volia entrar a treballar, quan l'empresa sap que els treballadors de producció no es van presentar a treballar, i en canvi sí que es va presentar el personal directiu i va poder accedir al centre de treball sense cap problema, fet demostrat en l'acta d'Inspecció de Treball que identifica fins a 36 persones en la cadena de muntatge sense ser aquest el seu lloc de treball, i per la qual s'ha sancionat a SAS amb una multa de 50.000 euros.

La Inspecció de Treball torna a sancionar l'empresa SAS Abrera

Un cop més, Inspecció de Treball ha sancionat l'empresa SAS d'Abrera (proveïdora de Seat) per vulnerar els drets fonamentals dels treballadors i les treballadores; en aquest cas, la sanció es deu a la denúncia interposada pels tres acomiadats per SAS. El passat 29 de juny del 2005, quan es disposaven a participar en assemblees informatives, van ser expulsats de les instal·lacions de l'empresa pel responsable de Recursos Humans i per tres membres de seguretat privada.

L'acta d'Inspecció de Treball diu que el 29 de juny l' empresa no els va permetre accedir a las instal·lacions a fi d'estar presents en las assemblees informatives convocades per ells mateixos com a afiliats i membres de al Secció Sindical de CGT. Inspecció diu també que "la seva funció de representativitat no pot ser anul·lada per voluntat unilateral de l'empresari; (...) Els fets relatats constitueixen infracció al disposat a l'article 8.1.b de la Llei Orgànica de Llibertat Sindical."

De nou tenim a les nostres mans una acta d'Inspecció de Treball contundent, que descriu clarament la situació de persecució a què es veuen sotmesos els treballadors d'aquesta empresa.

Aquesta nova falta de l'empresa es contempla com a sanció molt greu i pot arribar fins als 90.000 euros de multa.

Entrevista a la Secció Sindical de CGT a Metro de Barcelona

‘Tots els militants han d’assumir responsabilitats’

Josep Garganté

-Quan i com s’inicia la Secció Sindical de CGT Metro de TMB?

-A partir de l’any 1975, ja existia un nucli de militants de CNT que participen i surten triats per a un comitè de delegats que treballen de forma assembleària. L’any 1977, amb les legalitzacions sindicals es constitueix oficialment la Secció Sindical de CNT al Metro. El primer pas que dóna l’acabada de constituir Secció Sindical és ocupar un local dintre de l’empresa. En aquell moment d’eclosió sindical, l’afiliació va arribar fins a 400 companys i companyes d’una plantilla de 3.500 persones.

-En tots aquests anys, com ha evolucionat el treball al Metro i com ha estat la vostra resposta?

-Com en tot el món del treball, l’evolució ha estat de menys drets a més fins a cert moment, a mitjans dels 80, en què la direcció de Metro entra en la dinàmica de reducció de personal i retallada de drets.

El nostre punt d’inflexió es va produir entre els anys 1993 i 1997, on vam mantenir i encapçalar un conflicte amb més de 50 dies de vaga contra la supressió de la jubilació que teníem als 60 anys pactats en Conveni. Allò va acabar una vegada més amb la traïció de CCOO i UGT, però el prestigi i la coherència que vam mantenir a pesar dels atacs rebuts (tenim un company condemnat a dos anys de presó per atemptat “a l’autoritat”) ens ha situat en una situació que els treballadors ens demostren la seva confiança amb la seva afiliació i el seu vot. Duem tres legislatures (12 anys) i som el sindicat amb més delegats i amb majoria relativa al Comitè, ja que tenim afiliats 340 companys i companyes d’una plantilla de 2.500. Per altra banda, la nostra participació orgànica a

CGT sempre ha estat destacable.

-Sabem que l’any passat no vau signar el Conveni. Quins van ser els motius per negar-vos-hi i quines conseqüències està portant la signatura d’aquest Conveni?

-L’últim Conveni es va signar el 28 de novembre del 2004 després d’un nyap de referèndum, en què va guanyar el sí per 800 vots contra 500 vots del no. Els 300 vots de diferència corresponen al col·lectiu de companys que s’anaven a jubilar amb la jubilació parcial aplicada si se signava el Conveni. El Conveni portava un Nou Model Organitzatiu (NMO) que varia tot el sistema de treball i de remuneració de l’empresa, l’aplicació i desenvolupament concret quedava com un xec en blanc en mans de la direcció, desregularitzant tots els pactes i deixant tota la flexibilitat en mans dels diferents caps. Tal com prevèiem, l’aplicació d’aquest nou model és un caos en què els treballadors i les treballadores sofreixen autèntiques agressions als seus drets, els caps s’han convertit en virreis i provoquen que estiguem donant un servei desastrós per la incapacitat manifesta d’organitzar el treball i l’obsessió maltissa de reduir despeses de personal.

-La vostra denúncia i sentència favorable del preu de l’hora ordinària en relació a l’hora extra ha tingut grans repercussions...

-En la Secció Sindical hi ha companys que coneixen els temes jurídics i van comprovar que la jurisprudència en matèria de salari ordinari s’encaminava cap a la consideració que era salari ordinari (preu hora ordinària) no només el sou base i les primes fixes de les 12 mensualitats dividides per les hores pactades a l’any, sinó tots els conceptes retributius, fixos i variables -incloses les pagues extra i les ajudes directes (ajudes al transport, ajudes per fills, etc). Després d’analitzar algunes sentències i fer els càlculs en relació a la nostra situació, vam descobrir que ens estaven prenent el pèl, ja que l’hora extra no pot estar per sota del preu de l’hora ordinària (tal com diu la Llei). Al Metro, on pel nostre tipus de treball hi ha vegades que les hores extra són inevitables, les estaven pagant a 8’50 euros -segons el que s’ha pactat en Conveni- i pels nostres càlculs l’hora ordinària estava entre 16 i 23 euros, per tant decidim interposar conflicte col·lectiu, que guanyem “sense baixar de l’autobús” i que ni tan sols va ser recorregut per la direcció de l’empresa. A pesar que sembli un foment de les hores extres, no ho és. Almenys en la nostra empresa es contracten treballadors per a l’estiu, sempre per sota dels necessaris, tenint en compte que aquests companys supliran fent hores extra els llocs que falten, ja que a 8’50 euros els surt més barat. Amb els nous preus això ja no és així i estem segurs que el nombre de contractats pujaran. De fet, el nombre d’hores extra està baixant i és l’empresa la que les està reduint. A més, en el sector del transport és una sentència important que ja ha tingut repercussions en algunes empreses o que quan arribin els convenis provincials i sectorials serà més utilitzada.

-Quina és la manera de treballar de la vostra Secció Sindical (butlletí, assemblees, etc.?

-La CGT al Metro funciona per assemblees, reunions o com vulgueu anomenar-les, obertes a tota l’afiliació. D’aquesta manera, se sap perfectament quan i com es fan. Tots els dilluns ens reunim i els últims dilluns de cada mes fem assemblea general. A més, si la situació ho demana es fan assemblees extraordinàries. La nostra característica històrica ha estat i segueix sent la rotació en els càrrecs, tant en la Secció Sindical (cada any canviem de secretari) com en els càrrecs que tenim en el Comitè d’Empresa (cada set mesos canviem el president, que és de CGT). També intentem convocar assemblees generals de treballadors des del Comitè d’Empresa. Llancem comunicats puntuals amb informació concreta i intentem publicar cada mes un butlletí el màxim de complet i extens anomenat “Metro de paper”, encara que no sempre aconseguim la periodicitat desitjada. Intentem que la informació i la nostra opinió arribin a tots els treballadors, amb la intranet de l’empresa, i ara estem intentant confeccionar una pàgina web.

CGT prepara una gran mobilització estatal a Madrid el 10 de juny

Després d’una profunda anàlisi sobre els problemes socials i sindicals de la nostra societat, que no només persisteixen sinó que s’aguditzen, i tenint molt present la resposta articulada des de totes les lluites en les quals la CGT està immersa, que no només no cessen sinó que no paren de multiplicar-se, la Plenària Confederal del 9 de març va decidir convocar una acció que doni una resposta visible, reivindicativa i mobilitzadora a tan aberrant realitat, especialment quan els/les treballadors/es (actius/ves, aturats/des, precaris/es, exclosos/es...) necessitem vertebrar la nostra capacitat/necessitat de donar resposta a tanta injustícia social.

D’acord amb l’anterior i com a continuació lògica de tot el treball realitzat durant els últims mesos, la Plenària Confederal adoptava el següent acord: “La convocatòria d’una mobilització en la qual conflueixin i es reforcin totes i cadascuna de les lluites i de les accions reivindicatives desenvolupades pel conjunt de l’organització. Aquesta acció es concretarà en:

A Madrid, el proper 10 de juny, xpressarem el caràcter reivindicatiu i combatiu de la CGT, amb la voluntat de donar, al conjunt de la societat, l’oportunitat de vertebrar una resposta organitzada i reivindicativa davant les agressions en els nostres drets laborals i socials. Amb la mobilització no només es pretenen plasmar les lluites de l’organització en els últims mesos, sinó també engegar l’articulació visible d’una resposta conjunta sostinguda i ferma en defensa dels drets de la classe treballadora, atès que les causes de cadascuna de les lluites són profundes i comunes.

LA MIRADA INDISCRETA

Dos anys amb ZP

Emili Cortavitarte Carral

S’han complert els dos primers anys de govern socialista. Tot i les circumstàncies en les quals es va produir la victòria electoral (pocs dies després de la matança de l’11-M, enmig d’una virulenta campanya mediàtica del PP per ferne responsable a ETA i amb una resposta popular fastiguejada de mentides i supèrbies), el secretari d’organització del PSOE ha qualificat el govern de reformista, moderat i centrat.

Aquesta declaració té una evident clau electoralista, a la recerca del disputat vot de les anomenades classes mitjanes -que hom considera tanmateix moderades i centrades- confrontant aquestes actituds amb les posicions negatives i tancades de la dreta. No obstant, és una valoració plena d’encert, atès que així (moderada i reformista) ha estat la gestió de Zapatero.

Després d’uns primers focs d’encenalls força vistosos i efectistes com la paritat home-dona en el govern o la retirada de les tropes d’Iraq; altres mesures de talant progressista com els matrimonis i el dret d’adopció dels homosexuals, l’acceleració dels processos de divorci,... han donat molt joc als sectors més reaccionaris que han tornat a mostrar la seva força als púlpits, als carrers, a les ones hertzianes, a les televisions i han fet recular i prendre un to cada vegada més gris i moderat al govern.

Les crides en defensa de la unitat d’Espanya (contra l’Estatut) o contra la persecució de l’Església catòlica i la moral cristiana (pels matrimonis gais i la LOCE) s’han saldat amb veus internes del PSOE que es mostraven més espanyoles o més papistes que ningú.

I què ha passat a nivell socioeconòmic? Cal dir que les xifres macro han estat favorables, però ho haguessin estat igual atesa la coincidència d’uns i altres en el poc pes decisori dels governs en qüestió econòmica. No obstant, no s’han capgirat, ni tan sols han variat de manera perceptible, les xifres de contractació estable, de precarietat, de sinistralitat, d’atur... Tampoc han minvat les diferències de recursos en la societat espanyola, ni les distàncies entre rics i pobres i tot indica que les desviacions de fons públics cap a empreses privades s’aniran engreixant a la sanitat i l’ensenyament.

Aquest any s’han de posar sobre la taula la reforma laboral i la llei d’igualtat i dependència que poden donar-nos el definitiu to social de ZP. També la gestió de la treva d’ETA emmarcarà la seva capacitat.

L'ALTRA REALITAT

C P E

José Timanfaya

Tres, en tan sols tres mesos els nostres veïns de l'altre costat dels Pirineus han aconseguit la retirada del Contracte de Primera Ocupació (CPE) que, a instància del primer ministre francès Dominique de Villepin, pretenia per als menors de 26 anys que poguessin ser acomiadats sense causa justificable durant els dos primers anys de durada de l'al·ludit contracte.

Durant aquest temps, la resposta ha estat continuada i massivament seguida. Com diria aquell vell revolucionari, "obrers i estudiants" es van llançar al carrer en manifestacions partint de 200.000 persones al febrer i van superar folgadament el milió de manifestants durant el mes següent o els més de dos milions el 24 de març. Paral·lelament, el Parlament aprovava les mesures adoptades a pesar de la pressió; el president de la República, Chirac, declarava també el seu suport al nou contracte; el Consell Constitucional legitimava la mesura... No obstant això, al final han hagut de retirar-lo forçats per l'àmplia resposta al carrer i les empreses dels sindicats de treballadors i organitzacions estudiantils.

Al marge d'aquesta circumstància, de la qual ens n'alegrem, en l'ordenament laboral de l'Estat espanyol la situació contractual per als joves recull característiques similars a les del CPE, si bé aquestes es troben relativament desfigurades. D'una banda, hi ha el contracte per a la formació, dirigit a qui té entre 16 i 21 anys sense titulació acadèmica i pot ser contractat per sis mesos o un màxim de dos anys, esgotats aquests terminis podrà ser acomiadat sense dret a indemnització. El de pràctiques, per a titulats universitaris o tècnics de formació professional en finalitzar els seus estudis o durant els quatre anys posteriors, també amb una durada entre sis i vint-i-quatre mesos, tampoc genera dret a indemnització en finalitzar. De la mateixa manera, hi ha el d'obra o servei, que si bé no estableix una temporalitat determinada, obliga a identificar-la, així com el treball a desenvolupar, la indemnització és de vuit dies de salari per any treballat. L'eventual per circumstàncies de la producció per a atendre exigències circumstancials de mercat, acumulació de tasques o excés de comandes, la durada màxima serà de sis mesos i la indemnització a la finalització també de vuit dies.

Si algú dubta a hores d'ara que els empresaris han apartat de la seva pràctica les fórmules de contractació indefinida, encara que sigui bonificada, entre aquest col·lectiu, o està cec de solemnitat o no vol veure la crua realitat.

El passat 25 de març es va fer una gran manifestació a Barcelona

Per la readmissió dels acomiadats de Seat

Col·lectiu Catalunya

Totes les formes de lluita

Manifestacions, concentracions, judicis, la lluita sindical, els cartells als carrers, pamflets i tríptics, les accions solidàries... tot contribueix a marcar la postura per la readmissió de les acomiadades i acomiadats de Seat en un conflicte que marcarà un abans i un després. I que al poble treballador li cal guanyar.

La Coordinadora d'Acomiadats i Acomiadades de Seat, els Comitès de Solidaritat amb els Acomiadats i Acomiadades de Seat i la CGT van convocar el 25 de març una manifestació a Barcelona per donar suport als sis-cents seixanta treballadors de la Seat afectats per l'expedient de regulació d'ocupació i exigir-ne la readmissió amb les mateixes condicions que tenien abans.

A la manifestació van participar-hi més de 1.000 persones, la major part d'elles de la CGT, però també de moviments socials i diverses organitzacions.

Els manifestants van demanar la retirada immediata de l'expedient de regulació signat per Seat, CCOO, UGT i la Generalitat.

En la marxa, que va començar minuts després de les cinc de la vesprada a la plaça de la Universitat de Barcelona i va finalitzar a la plaça de Sant Jaume, també hi van participar treballadors d'ONO, cableoperador que acaba de signar el preacord d'un altre ERO que afecta 785 treballadors a tot l'Estat.

Durant la manifestació, que va transcórrer sense incidents, es van cridar consignes contra UGT i CCOO, els dos sindicats firmants de l'ERO a Seat i altres com "Volkswagen (matriu de la companyia) menteix, és un frau aquest expedient" i "Readmissió acomiadats". En finalitzar la marxa s'ha llegit un manifest en què es reclamava la readmissió dels acomiadats i es qualificava l'ERO de "frau".

Es tracta de la primera manifestació convocada després d'aquest retall de plantilla, després que s'hagin realitzat altres actes de protesta, i coincidia amb l'inici de les vistes per les demandes presentades per alguns dels acomiadats que tindran lloc fins a mitjan mes de maig en diferents jutjats del Social de Barcelona.

Seat necessita ara mà d'obra per cobrir la producció però no contractarà els acomiadats. La Seat de Martorell ha recuperat el nivell de producció de temps enrere. De fet, la baixada de feina era l'argument utilitzat per l'empresa per acomiadar un miler de treballadors el passat desembre, expedient que finalment va suposar l'expulsió de 660 empleats. Però, ara, tal com van les coses, la factoria necessita més mà d'obra per cobrir un nou torn. I malgrat això, no opta per tornar a contractar els acomiadats.

El nivell de producció fins i tot obliga l'empresa a recuperar el torn que havia suspès provisionalment. El novembre de l'any passat, en plena negociació de l'expedient d'acomiadaments a Seat, la direcció va decidir suspendre un torn d'una de les seves línies de muntatge. Ho justificava per la baixada de les vendes, que havia d'implicar, també, una retallada de la producció.

La necessitat de reduir el nombre de cotxes fabricats va ser el motiu principal que va motivar l'expedient, que va tancar-se amb una retallada de 646 llocs de treball. Ara, quatre mesos després, les vendes han millorat prou perquè la marca que presideix l'alemany Andreas Schleef hagi anunciat que torna a posar en marxa el torn que havia suspès provisionalment. Una mesura d'aquest tipus implica que farà falta més mà d'obra, equivalent a uns 600 treballadors.

Però Seat no es planteja recontractar alguns dels treballadors acomiadats. El que farà, segons ha informat als sindicats, serà estirar al màxim l'actual plantilla, traslladant, per exemple, treballadors de la factoria de la Zona Franca cap a Martorell, o també assignant personal de recanvis a la nova feina. Però amb això no n'hi haurà prou i caldrà recórrer a personal que descansa cada setmana de manera rotatòria.

Seat calcula que, si les coses van com fins ara, superarà fins i tot les seves previsions de producció per aquest any, xifrades en més de 420.000 cotxes.

Per altra banda, la secretària general de la CGT, Merche Sánchez, va assegurar en declaracions després de la manifestació, que, de moment, de la llista de l'ERO han desaparegut 14 noms, entre ells el seu, com a representant legal dels treballadors. Els altres 13 pertanyen a 12 dones embarassades i a una que ha iniciat el procés d'adopció.

Sánchez va negar que la desaparició d'aquests noms signifiqui que n'han entrat altres de nous, tal com va insinuar el secretari general del sindicat UGT de Catalunya, José Maria Álvarez.

La multinacional catalana Ficosa prepara acomiadaments

Col·lectiu Catalunya i FEMEC-CGT

Ficosa és una multinacional catalana dedicada a la fabricació de components per a la indústria de l'automoció, que contracta 6.300 treballadors, declarada empresa "modèlica" pel govern de la Generalitat de Catalunya, i al fil d'aquesta popularitat el seu president, Josep M. Pujol, declarava el dia 21 de març al "Periódico de Catalunya" coses com que "la productivitat no consisteix a tenir una mà d'obra barata, això és una fal·làcia, l'important és la laboriositat, que el treball estigui ben fet". A més escometia contra les multinacionals que exigeixen subvencions per no abandonar un país. "Això és pur xantatge i no es pot cedir, les companyies han de fer honor als seus compromisos", afirmava el president d'una de les grans multinacionals catalanes.

Aquest personatge, que sovint és posat com a exemple d'industrial català fet a si mateix i amb èxit, que té el timó d'un grup amb 6.300 empleats, en l'entrevista també recomanava als polítics que, davant una exigència d'aquest tipus per part d'alguna empresa, actuïn "de forma professional, però que no s'agenollin", al mateix temps que proclamava que les companyies que recorren al xantatge són un exemple del principal problema empresarial, que consisteix en l'absència de valors basats en les virtuts de la prudència, la fortalesa, la justícia i la temprança.

Doncs bé, al mateix temps que sobre aquestes declaracions Josep M. Pujol comunicava als treballadors de Fico ITM de Sant Guim de Freixenet (Lleida) que abans del mes de juliol tancava la fàbrica, deixant al carrer 280 treballadors, i uns dies després comunicava als treballadors de Fico TRIAD de Rubí (Barcelona) que en sobraven 25. Bonica manera de demostrar que la productivitat no consisteix a tenir mà d'obra barata, llavors, per què la reducció de plantilla?

En el cas de Fico ITM, la junta directiva va posar com a data límit el pròxim mes de juliol per portar a terme l'acció. La companyia té en l'actualitat 188 treballadors provinents d'empreses de treball temporal, 9 d'eventuals i 83 de fixos en plantilla, el que sumat dóna 280 empleats que perdran el seu lloc de treball. Des del comitè d'empresa s'ha denunciat que se'ls ha negat tota possibilitat de reconvertir la producció i que no es proposi un pla de recol·locació i afirmen que lluitaran pel manteniment dels llocs de treball, però veient l'ocorregut en altres conflictes gestionats per CCOO i UGT ja ens podem imaginar com acabarà tot. El comitè d'empresa confia que Fico ITM proposi la recol·locació dels 280 empleats en una altra de les plantes que Ficosa té a Sant Guim, com Fico-Cable.

CCOO i UGT acorden amb ONO 785 acomiadaments

Secció Sindical CGT-ONO

Les associacions CCOO i UGT van donar el seu compromís a l'empresa per signar l'Expedient de Regulació d'Ocupació i acomiadar 785 treballadors i treballadores. El 22 de març, va passar una cosa per a la que encara no tenim qualificatius, ja que en qüestió de 20 minuts, tenint ja la decisió presa de no arribar a un acord i per tant mantenir la unitat sindical, CCOO i UGT van canviar d'opinió i li van fer un últim oferiment a l'empresa. Amb tres dies més d'indemnització n'hi ha hagut prou per a això. Tot això va passar a última hora i quan molts dels delegats de la taula ja havien marxat. Posteriorment, els sindicats Sindicato de Trabajadores de Comunicaciones (STC) i la Asociación de Profesionales Libres de la Información (APLI) també firmarien l'ERO.

L'empresa en cap moment va facilitar la relació de llocs afectats i sense aquesta no es pot entrar a valorar la necessitat o no dels acomiadaments. Aquests sindicats accepten rebaixar la xifra sense saber com ni a qui, sense adonar-se'n que no es tracta només d'una xifra sinó de 785 famílies que es queden al carrer. Tampoc l'empresa va dir quins serien els criteris amb què es designarien els afectats i sembla que als sindicats signants els és igual això si han aconseguit rebaixar la xifra des de 987 empleats quan hem pogut comprovar que solament per censos hi ha ja un desfasament de 200 treballadors, hi ha un nombre d'empleats temporals similar i a més des de novembre de l'any passat fins a avui han sortit de l'empresa més de 200 persones, arguments que no han volgut utilitzar per a reduir veritablement la xifra d'afectats en el triple del que s'ha baixat això sense entrar en altres arguments.

No sabem on queden els seus comunicats, les seves paraules i la seva vaga, que per cert van convocar sense comptar amb els altres tot i presumir d'unitat sindical. Vaga que per cert després van desconvocar sense comptar amb ningú i contradient les seves pròpies paraules.

Únicament els ha importat la indemnització per a tirar la gent al carrer. Dita sigui de passada que la indemnització si bé supera el que per llei correspon no suposa per descomptat una quantia que permeti una sortida des del nostre punt de vista esplaiada amb el difícil que està el mercat laboral. Indemnització: 33 dies per any treballat + 1.500 euros per any d'antiguitat (aquesta última quantia no es pagarà als treballadors que guanyin més de 50.000 euros a l'any tret que tinguin més de 52 anys).

Valoració de CGT sobre l'acord de l'ERO d'ONO

Des de la Confederació General del Treball CGT lamentem que s'haja firmat l'Acord de l'empresa amb els sindicats: Comisiones Obreras (CCOO), Unión General del Trabajo (UGT), Sindicato de Trabajadores de Comunicaciones (STC) i la Asociación de Profesionales Libres de la Información (APLI), pel qual s'acorden els acomiadaments de 785 treballadors.

La CGT actuant en conseqüència no ha firmat. Cadascú que ho analitzi i ho comprovi:

1.- Amb aquest acord el que firma no sap quins llocs o treballadors seran afectats, i per tant és impossible que els representants dels treballadors garantim la regulació que corresponga.

2.- Tampoc s'arreplega cap criteri a què s'haja de cenyir l'empresa per a designar els afectats, amb el que tampoc no es podrà garantir res en eixe aspecte. Acomiadaran els que vullguen.

3.- La xifra d'acomiadaments no respon a cap argument conegut. Xifra acceptada pels sindicats firmants i que no sabem en base a què és. No ens van poder respondre. CGT no pot firmar aquest document sent conscients que l'informe del nostre gabinet jurídic/econòmic argumenta i conclou que no hi ha necessitat d'acomiadar. Tot el contrari, per als projectes que l'empresa indica en la documentació es requerix més personal.

4.- La voluntarietat queda a costa de l'empresa, que en cada cas decidirà acceptar o rebutjar la sol·licitud del treballador.

5.- Es parla d'un pla de recol·locació, però no s'assumix cap compromís.

6.- La indemnització és molt inferior a l'establida en anteriors Expedients de Regulació d'Ocupació i no té en compte a les persones amb jornada reduïda, ni tan sols en el cas de guarda legal o cura d'un fill. La partida econòmica que l'empresa preveu per a indemnitzacions és inferior al cost en publicitat d'enguany.

7.- Respecte al tema de l'IRPF, està exempta de tributar la quantitat que no supere el mínim legal. Això és, 20 dies per any, amb un límit de 12 mensualitats. La resta tributa en la renda, si bé al generar-se en més d'un any té una reducció del 40%. Això suposa que pujarem la base imposable i per conseqüent un increment de la tributació. L'acomiadat haurà de pagar més a la Hisenda Pública.

8.- La direcció de l'empresa es compromet a no presentar un ERO fins al setembre del 2009 en el grup ONO, llevat que hi haja acord amb els sindicats.

Més info a www.cgt-ono.com

OPINIÓ: L'anarcosindicalisme al PAME de Terrassa

CGT PAME Terrassa

La Confederació General del Treball de Catalunya ha aconseguit entrar per primera vegada en el servei de neteja del PAME (Ajuntament de Terrassa-ISS) amb dues delegades. La llista de CGT, que es presentava per primera vegada en aquesta empresa de més de 110 treballadores, va aconseguir dos delegats amb 23 vots en les eleccions sindicals realitzades el passat 20 de març (UGT va obtenir quatre delegats amb 37 vots i CCOO, tres amb 33).

Les companyes que encara creiem que es pot recuperar l'esperit de lluita que ha caracteritzat la plantilla de netejadores dels col·legis, edificis i locals públics pertanyents al Patronat Municipal d'Educació (PAME) vam optar per presentar una candidatura a les eleccions sindicals per primera vegada de la mà de la Confederació General del Treball (CGT).

Durant aquests anys hem anat perdent capacitat de lluita, això es tradueix en un perjudici per al conjunt de les treballadores i treballadors de la nostra empresa, la poca capacitat de mobilització que teníem s'ha abandonat, els sindicats representats en el comitè han estat incapaços d'il·lusionar-nos, el seu descoratjament i la seva poca activitat, resultat de la poca informació oferta als treballadors, va produir un desencantament que calia trencar. Qui no lluita perd i qui abandona també!

Per això era imprescindible la participació activa de totes i tots en aquestes eleccions sindicals. I ara és imprescindible la nostra col·laboració amb les companyes triades. Les nostres delegades han de ser les defensores dels nostres interessos, han d'estar al nostre servei i no al servei d'interessos aliens als de les treballadores d'aquesta empresa. Les companyes triades en les llistes de CGT lluitaran juntament amb les treballadores:

- Per implantar les normes de salut i riscos laborals que s'han incomplert sistemàticament en l'empresa.
- Perquè els vestuaris no siguin ni baixos d'escales, ni lavabos, ni habitacions sense les mínimes condicions.
- Perquè les treballadores tinguin els equips, productes i materials necessaris per a poder desenvolupar correctament les seves tasques.
- Per a posar punt i final a les contractacions precàries les delegades de CGT proposem el seguiment de les contractacions realitzades per l'empresa, per al que planegem crear una comissió de control i seguiment de les contractacions realitzades a l'empresa.
- Exigirem que l'empresa disposi d'un local adequat per a atendre les consultes o demandes de les treballadores i no un magatzem de lleixius que per a res reuneix aquestes condicions.
- Per a acabar amb la impossibilitat de comunicar-se amb l'empresa al llarg de la seva jornada laboral exigim un punt d'atenció telefònica i mitjans per a posar-se en contacte amb l'empresa durant les hores de treball on es pugui acudir a sol·licitar ajuda o informació.
- Per a negociar unes millores socials i econòmiques superiors al conveni autonòmic.

LABORAL

La vaga massiva a RTVE demostra la fermesa contra el pla de la SEPI

Col·lectiu Catalunya

El 90% dels treballadors i les treballadores de TVE a Catalunya van participar a la vaga convocada pel Comitè General Intercentres (CGI) el 5 d'abril passat, en contra del pla de sanejament elaborat per la Societat Estatal de Participacions Industrials (SEPI). A RNE-Catalunya, la participació encara va ser més important, perquè va arribar fins i tot al 96% i hi havia la meitat dels caps de l'emissora. En l'àmbit estatal, el seguiment va ser del 90% a TVE i d'entre el 80 i el 85% a RNE. La xifra que va donar l'empresa sobre el seguiment era més baixa, perquè incloïa entre els no vaguistes el personal afectat pels serveis mínims, el 12,5% de la plantilla, quan es tracta de persones que no poden decidir si hi participen o no. Aquesta alta cota de suport a la vaga demostra la fermesa dels treballadors contra el pla de la SEPI i el Govern.

Els autors del pla de desmantellament de RTVE i els seus partidaris no paraven de dir que el seu contingut és negociable, però no retiraven ni una de les seves propostes inicials malgrat el rebuig que havien provocat. Només han parlat d'alguna rectificació a Catalunya i les Canàries, obligades per les mobilitzacions de la plantilla. Aquest és el camí i és el que recorrem els que defensem una plantilla que permeti un futur competent, de qualitat i diversificat. La Societat Estatal de Participacions Industrials (SEPI) no actua en aquest cas al servei d'una RTVE pública, sinó com el braç executor ocult dels interessos del mercat. La SEPI menteix quan diu que el seu pla és l'única possibilitat de supervivència per a RTVE; ben al contrari, aquest pla l'arraconarà irremeiablement, perquè li dóna un tractament de tot a cent aplicant únicament criteris mercantilistes.

La CGT considera que existeixen motius sobrats per haver donat suport a la vaga. El més lògic és que s'aprovi primer la nova Llei de RTVE i que a continuació s'adoptin les mesures que la facin possible perquè sense una estructura forta, diversa i amb mitjans adequats no és possible que existeixi aquest servei públic. Tampoc es pot fer sense professionals suficients i qualificats. Mentre la SEPI no modifiqui de manera substancial el seu pla, cal rebutjar-lo, perquè suposa el desmantellament de RTVE.

Dos sindicalistes de CGT d'Autobusos de Barcelona, a judici a Sevilla

FETYC-CGT

El 21 d'abril del 2006, estava previst que fossin jutjats a Sevilla dos companys de la Secció Sindical de CGT d'Autobusos de Barcelona, que van estar personalment a Sevilla demostrant la seva solidaritat amb el conflicte de l'empresa Autobusos Dama SA l'estiu del 2004.

Aquests companys van acudir a Sevilla, al costat d'altres treballadors arribats d'altres punts de l'Estat, per mostrar la seva solidaritat amb la plantilla de Damas, que durant diversos mesos van mantenir un dur conflicte que es va iniciar després de l'acomiadament de set conductors d'aquesta empresa andalusa. Els companys de Barcelona van acudir a Sevilla per dipositar a la Caixa de Solidaritat dels treballadors de Damas les aportacions que ells mateixos havien recollit a la seva ciutat i per estar, durant dos dies, donant-los suport amb la seva presència al campament que s'havia muntat davant de l'estació d'autobusos de la plaça d'Armes.

Durant la nit que van romandre a Sevilla, els companys de Barcelona van ser abordats, a poca distància del campament, per policies de paisà que després de retenir-los i identificar-los els van acusar de ser els autors de les pintades reivindicatives que van aparèixer a la façana de l'estació d'autobusos i a moltes parts de la ciutat de Sevilla.

Com és sabut, el conflicte de Damas finalment va ser guanyat pels treballadors, que van aconseguir l'anul·lació dels acomiadaments al costat d'un acord de millores laborals en matèria de jornada. A més, es va pactar amb la Direcció de Damas que l'empresa retirava totes les denúncies que havia fet en relació a les pintades.

Increïblement, quan es creia que el conflicte havia acabat després de la signatura de l'Acord, el qual va ser signat pel conseller d'Ocupació de la Junta d'Andalusia, la Fiscalia Sevillana, ignorant aquest acord, ha seguit d'ofici amb la demanda sol·licitant al jutge que es condemni els companys de Barcelona a una pena de 18 mesos de presó, a més d'una fiança per a cadascun de 6.640 euros. Davant la petició del fiscal, el Jutjat 19 de Sevilla va posar com data el 21 d'abril per celebrar el judici. Des de CGT s'ha manifestat la més absoluta protesta contra l'actuació de la Fiscalia andalusa, que està actuant contra un Acord amb el qual finalment es va donar per acabat el conflicte de Damas. CGT va convocar manifestació el 21 d'abril a Sevilla.

La lluita en defensa de la continuïtat d'ACC Spain

De nou ens trobem com el xantatge empresarial, amb la connivència del govern tripartit de la Generalitat i el sindicalisme institucional de CCOO-UGT, acaba amb acomiadaments col·lectius, en aquest cas 45 treballadors. En el referèndum realitzat el dia 30 de març i davant el xantatge del tancament de l'empresa i la retirada d'ajuts governamentals si no es donava suport a la proposta presentada per ACC, una majoria de la plantilla votava a favor de la proposta empresarial.

Sobre el tema d'ACC hem anat informant en els últims números del "Catalunya". A continuació fem un repàs als esdeveniments produïts les últimes setmanes, que han portat al resultat descrit.

El Comitè d'Empresa d'ACC Spain es plantejava el 22 de març la possibilitat de rebutjar la proposta final de la companyia per a garantir la viabilitat de la planta de Sant Quirze del Vallès (Barcelona), que es dedica a la fabricació de compressors. El Comitè d'Empresa en aquesta planta està integrat per CCOO (12), CGT (5), AIUH (4) i UGT (3).

Cadascun dels 787 empleats d'aquest centre havien rebut una còpia de l'última oferta, que establia una congelació salarial en 2005 i un increment del 2% en 2006 i de l'1,75% en 2007, a més de mantenir la necessitat d'acomiadar 45 persones i augmentar la flexibilitat laboral amb una bossa d'hores quantificada en 20 minuts diaris.

La postura final de la direcció de la filial del grup italià ACC, presentada en la reunió amb els sindicats realitzada aquell dia, incloïa un escrit en el qual es detallava que si els sindicats no acceptaven aquestes mesures s'iniciaria un procés concursal. El comitè d'empresa va convocar assemblees per al dia següent per tal de decidir si votaven en referèndum aquesta proposta, que també fixava sis dissabtes per any, en què l'empresa podria cridar a treballar els empleats.

ACC Spain comptava amb el suport de les administracions -que s'havien compromès a destinar 15,2 milions d'euros a la planta de Sant Quirze- per a garantir la viabilitat de l'activitat industrial, amb la condició que l'empresa es comprometés a una sèrie d'inversions per part de la matriu italiana, entre altres requisits.

Per la seva banda, el conseller de Treball, Jaume Rañé, mostrava un cop més al costat de qui estava, fent unes declaracions el 24 de març en què afirmava que si ACC

perillava era per culpa de l'actitud del Comitè d'Empresa. Rañé assegurava que el pla per sanejar les antigues fàbriques de compressors Unidad Hermética de Sant Quirze del Vallès i Cubigel de Cervera depèn d'un acord social per al qual no apreciava voluntat en els representants laborals per la convocatòria de vagues durant la negociació.

El 21 de març l'inspector de Treball havia donat per finalitzada la mediació sense acord. Els dirigents de CCOO, UGT, CGT i Agrupació Independent rebutjaren l'última proposta de l'empresa, que va rebaixar els acomiadaments de 90 a 45, però mantenia un augment de jornada, la desaparició o abaratiment d'alguns plusos amb una pujada del sou del 2% per a aquest any i de l'1,75% per al 2007.

El Govern català va oferir el 28 de març als sindicats d'ACC Spain una nova proposta . El mediador designat per la Conselleria de Treball i Indústria va lliurar una nova oferta de pla social als sindicats. La proposta concretava les quanties de les primes salarials, de les quals surt bona part del sou dels treballadors, i "minorava" les mesures de flexibilitat laboral propostes per la companyia.

La proposta del mediador preveia 45 acomiadaments i la sortida voluntària d'empleats i directius, i indicava que són sis els possibles dissabtes laborables i que només tres dels quals poden ser convocats al marge del calendari laboral. També establia, entre altres mesures, que l'ampliació de jornada en 15 minuts proposada per la companyia només es pogués portar a terme un màxim de 80 dies a l'any.

La secretària general de CGT a ACC Spain a Sant Quirze, Virginia Ruano, en resposta a la proposta, va declarar públicament que considerava que el principal inconvenient que veien en la proposta era la falta de garanties de continuïtat de l'activitat de la companyia, i destacava que altre escull important era el deute contret per ACC Spain amb el grup matriu, la italiana ACC.

Finalment es decideix convocar un referèndum el 30 de març perquè la plantilla votés la proposta final presentada per l'empresa a través del mediador de la Generalitat. UGT i CCOO es van posicionar a favor de l'acord, mentre que CGT expressava el seu rebuig i l'Agrupació Independent Unitat Hermètica (AIUH) mantenia una posició més indefinida. Per al secretari d'Organització de CGT a ACC Spain, Antonio García, la proposta final recollia moltes qüestions que no es podien acceptar, pel que des de CGT s'advocava per seguir negociant. La vaga prevista per al dia 30 havia estat desconvocada a l'espera del resultat de la votació.

Si la majoria de la plantilla rebutjava la proposta l'empresa amenaçava que iniciaria un procés concursal -l'antiga suspensió de pagaments- que posaria en perill l'activitat de la fàbrica i els llocs de treball. Finalment, en votació secreta, els treballadors d'ACC Spain van acceptar l'última proposta de pla social aportada pel mediador designat per la Generalitat per a salvar la companyia. En el referèndum, al que hi van estar convocats 821 treballadors per a emetre el seu vot, 392 van optar pel 'sí' i altres 299 es van decantar pel 'no', mentre que nou empleats van donar un vot en blanc. La participació va rondar el 85%.

L'acceptació del pla per part de la plantilla, encara que amb una forta oposició, com reflecteixen els 299 vots negatius, posava fi, de moment, a un llarg conflicte, amb una plantilla condicionada per l'amenaça d'ACC de la presentació a l'abril d'un expedient concursal (antiga suspensió de pagaments).

El suport de la plantilla al pla social, que incloïa aspectes salarials i de flexibilitat laboral i l'acomiadament de 45 treballadors indirectes de la producció, validava l'acord a què es va arribar el passat 28 de febrer entre ACC Spain i la seva empresa matriu, la italiana ACC, la Conselleria d'Indústria i el Ministeri d'Indústria, pel qual ambdues administracions aportaran 15,2 milions d'euros per a finançar el pla de viabilitat de la companyia per al període 2006-2010, les ajudes del Govern central en forma de bestretes reembolsables i en les condicions que figuren en les normes reguladores dels programes ministerials, i les ajudes de la Conselleria en el marc de les ajudes al foment a la Investigació, Desenvolupament i Innovació (I+D+i).

Les aportacions econòmiques de les administracions i de la pròpia empresa servirien per a finançar la comercialització d'una nova gamma de compressors frigorífics que superen en un 20% les gammes actuals existents en el mercat (25,3 milions) i el desenvolupament d'un compressor de petita cilindrada apte per a treballar amb diòxid de carboni (5,3 milions). Així mateix, les inversions servirien per a desenvolupar compressors hermètics de màxima eficiència per a refrigerants naturals (10,6 milions) i nous productes de corrent continu que complementin un compressor actual (0,78 milions). L'acord amb el Ministeri i la Conselleria incloïa també una sèrie de compromisos a seguir per part de l'empresa, bàsicament recapitalitzar la companyia en la quantia suficient per a obtenir un balanç equilibrat abans del 31 de març i mantenir aquest equilibri almenys fins a 2010 a fi i efecte que impedeixi entrar en una situació concursal a l'empresa.

Així mateix, la companyia haurà de presentar els diferents projectes d'acord amb les condicions (terminis, sol·licitud o avals) de les convocatòries i haurà d'incrementar "l'esforç en personal i recursos" en les àrees comercial i d'I+D.

En funció de l'acord també es constitueix una comissió de seguiment.

Davant la negociació del Conveni de la XHUP

Secció Sindical de CGT de l'Hospital Pius de Valls

La Secció Sindical de la CGT de l'Hospital Pius de Valls davant la situació de confusió que hi ha a la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP) de Catalunya ha posat de manifest què pensa sobre la negociació del Conveni Col·lectiu de la XHUP que s'està negociant des del gener de l'any passat.

Malgrat les preguntes fetes durant l'any 2005 sobre com anava la negociació, els treballadors no hem estat informats de les negociacions dutes a terme pels tres sindicats que estan presents a la mesa negociadora: AMIC (SATSE i metges), CCOO i UGT. Curiosament enguany, amb les eleccions sindicals a la vora, comença el conflicte.

El Sindicat dels Metges de Catalunya, el qual és el representant de la majoria d'aquest col·lectiu, es desmarca de la mesa negociadora presentant unes reivindicacions conjuntes per a tots els metges de la sanitat pública catalana.

La matinada del 28 de març, tot coincidint amb l'inici de la vaga dels metges, CCOO, UGT i SATSE firmen un preacord amb les patronals catalanes Unió Catalana d'Hospitals i Consorci Hospitalari de Catalunya. Malgrat la demagògia feta pels sindicats que van signar aquest preacord, les patronals i la conselleria de Salut, el conveni està lluny de l'equiparació de tots els professionals de la sanitat pública catalana.

Frida Kahlo

En l'opinió de la Secció Sindical de CGTa l'hospital,, no és un bon acord. Una vegada feta l'anàlisi s'adonen que les pujades salarials suposen un augment de l'IPC estatal (no el català); 50 euros bruts mensuals per als diplomats en infermeria; altres pujades salarials estan condicionades a diferents criteris, com per exemple no fer cap baixa laboral per malaltia comuna. Pel que fa a les reduccions horàries, la disminució de 48 hores es transforma de la següent forma: una jornada per al 2007, una jornada per al 2008 i la resta per a l'any 2009.

Sorprenentment, el dilluns 11 d'abril, CCOO i UGT van convocar vaga pels dies 26 i 27 d'abril, coincidint de manera casual amb una vaga convocada pel Sindicat dels Metges. L'objectiu de la vaga convocada per CCOO i UGT no era aconseguir un millor acord, aquests dos sindicats ratificaven el preacord firmat, els motius que els van portar a la vaga eren:

1. Reforçar el caràcter exclusiu de la representació institucional d'UGT i CCOO.

2. La deslegitimació d'altres formacions sindicals, principalment la de Metges de Catalunya, però no només d'aquesta formació.

Amb aquests dos objectius la convocatòria feta per CCOO i UGT no té el suport de la CGT ni massa seguiment, segurament perquè la convocatòria no tenia massa credibilitat.

Tant l'honorable consellera com CCOO i UGT han acusat Metges de Catalunya de ser insolidaris i d'apropiar-se de la representació dels facultatius. Aquesta acusació no deixa de ser flagrant i vergonyosa si es té en compte que CGT i CATAC-CTS són majoria en molts dels centres hospitalaris de la XHUP i que es convoca una vaga amb l'objectiu de marginar encara més aquestes representacions sindicals.

Davant aquesta situació, la CGT del Pius Hospital de Valls entén les reinvidicacions que el sindicat dels metges fa, reinvidiquen negociar ells per a ells.

Així doncs, si per la CGT fos, es negociaria un conveni propi per al Pius amb la representació real que hi ha al centre: CGT, 7 representants; AMIC,, 4; i CCOO, 1. És per això que ens reafirmen en el seu refús al preacord i van decidir donar suport a la convocatòria de concentració pel dijous 20 d'abril a les 11 del matí a la plaça de Sant Jaume de Barcelona i a les mobilitzacions posteriors que s'acordin juntament amb CATAC-CTS.

OPINIÓ: Manifest d'Òrrius sobre el sector sanitari

Reunits a Òrrius comitès d'empresa i/o delegats i delegades dels hospitals i centres de primària i sociosanitaris de Mataró, Puigcerdà, Valls, Terrassa, Manresa, Santa Coloma de Gramanet, Palamós... amb l'objectiu d'analitzar la situació creada en el sector sanitari pel considerable retard en l'homologació de les condicions de treball, volem manifestar el següent:

1. La Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya (LOSC) promulgada l'any 1990 i aprovada per unanimitat en el Parlament de Catalunya establia un període de tres anys per homologar el salari i les condicions de treball de tots els i les professionals de la Xarxa Sanitària Pública, llei i mandat reiteradament incomplerts pels anteriors governs de la Generalitat.

2. L'actual govern de la Generalitat assumí en el Pacte del Tinell la necessitat d'abordar de forma immediata aquesta homologació i va crear fa més d'un any una taula social per arribar a un acord marc per a tota la Xarxa Sanitària Pública.

3. El fracàs d'aquesta taula de negociació va ser del tot evident a finals de l'any passat, en rebutjar la gran majoria dels sindicats participants (excepte la UGT) l'ultimàtum de les patronals del sector que poc tenia a veure amb aquesta homologació o equiparació. (...)

4. Recentment s'ha signat un preacord de conveni de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública per part dels sindicats CCOO, UGT i SATSE que ajorna i invalida una vegada més aquesta necessària i imprescindible homologació de les condicions de treball a la sanitat pública, ja que:

a) Deixa al marge milers de treballadores i treballadors dels centres sociosanitaris i de salut mental, com a mínim durant la vigència de l'esmentat conveni per quatre anys, i ignora un nombre molt important d'altres professionals que, malgrat estar adscrits a centres privats, treballen gairebé en exclusiva per a la sanitat pública (centres de diàlisi, proves complementàries, etc.).

b) Ajorna fins a l'any 2009 una reducció horària que, bo i així, segueix mantenint una diferència més que notable especialment en torns nocturns (unes 150 hores) amb la jornada anual que es realitza als centres públics, amb la previsió que aquestes diferències siguin molt més significatives d'aquí a uns anys, en mantenir-se diferents taules de negociació.

c) Estableix una retribució variable condicionada als objectius imposats per les direccions dels centres i que només cobraran algunes categories professionals, mentre que per altres categories (grups professionals del 3 al 7) condiciona una encara més minsa retribució variable a no poder agafar ni una sola grip al llarg de l'any.

d) Segueix aprofundint a través de la "carrera professional" o sistema d'incentivació les discriminacions i els greuges comparatius entre professionals que fan una mateixa funció i activitat i entre grups professionals, amb unes retribucions clarament desproporcionades especialment per als grups del 3 al 7 (auxiliars, llicenciats i diplomats no assistencials, tècnics i administratius, etc.).

e) Planteja la mobilitat funcional i territorial entre categories i centres que, malgrat estar allunyats, mantinguin "aliances estratègiques". Atès que la majoria de centres estan gestionats per determinades empreses de gestió dependents de les respectives patronals, és fàcil imaginar-se què pot passar.

5. En conseqüència, denunciem aquest preacord i exigim del Govern de la Generalitat i l'administració sanitària que definitivament compleixi i faci complir el que estableix la LOSC i el mandat del Parlament quant a l'homologació de les condicions de treball. La sanitat catalana pateix de moltes mancances i no tot se solucioni amb més recursos, especialment quant aquests recursos engreixen els beneficis de grups empresarials i només serveixen per seguir ajornant la resolució definitiva dels greuges dels seus professionals, que són els que aporten les virtuts, eficàcia i eficiència al sistema sanitari públic.

6. Cridem als delegats/des i professionals sanitaris a manifestar públicament el seu rebuig a aquest preacord.

Òrrius, 5 d'abril de 2006

Teleoperadors del 010 de Barcelona, contra l'explotació

Un grup de treballadors del servei de consulta telefònica 010, gestionat per Atento, estan mobilitzant-se per denunciar les condicions que han de suportar al llarg de la jornada laboral.

La primera acció pública va ser una concentració l'1 de març davant l'Ajuntament de Barcelona, que per mitjà de concurs públic va adjudicar la gestió d'aquest servei ciutadà a la filial de Telefónica. Els treballadors demanaven al consistori que revisi els criteris de la concessió a fi de garantir unes condicions laborals dignes.

Els treballadors i les treballadores protesten per la situació d'explotació i esclavatge a què es veu sotmesa la plantilla, com ara el seguiment individualitzat de les escoltes, la imposició de sancions en funció del nombre de consultes ateses, les pressions dels caps per augmentar el volum de trucades ateses o els ridículs salaris que perceben, salaris d'uns 700 euros per jornades setmanals de 39 hores amb contractes d'obra i servei.

A tot això s'hi afegeixen diversos casos de repressió.

Alguns resultats Eleccions Sindicals

Hispano Igualadina a Barcelona
CGT, 9 vots; i UGT, 5 vots.

FCC (Igualada)
Eleccions en els serveis de neteja viària, de Foment de Construccions i Contractes. UGT, vint vots, 2 delegats; CGT, 15 vots, 2 delegats; i CCOO, 8 vots, 1 delegat.

Servei de neteja del PAME (Ajuntament de Terrassa-ISS)
CGT, 23 vots, 2 delegats; UGT, 37 vots, 4 delegats; i CCOO, 33 vots i tres delegats.

Deutsche Bank, oficina principal de Barcekona
El 29 de març, es van fer eleccions a l'OF 20, Oficina Principal de Barcelona del Deutsche Bank, amb el resultat següent: CGT, 51 vots, 68,91%, 6 delegats; CCOO, 23 vots, 31´08%, 3 delegats.

Madel Air d'Hostalets de Balenyà
A l'empresa del metall Madel Air d'Hostalets de Balenyà (Osona), es triaven 5 delegats, 1 per substitució i 4 per ampliació de plantilla dels quals la UGT n'ha aconseguit 3, amb 37 vots; i la CGT, 2, amb 36 vots.El Comitè d'Empresa queda compost de la manera següent: UGT, 6 delegats; CGT, 3 delegats.

La plantilla de Braun, en lluita contra el tancament a Esplugues de Llobregat

Col·lectiu Catalunya

Els treballadors de la factoria de la multinacional alemanya Braun d'Esplugues de Llobregat (Barcelona) van realitzar el 17 de març una aturada generalitzada en la producció i una concentració a les portes de la fàbrica en defensa d'un futur per a la fàbrica, que empra 761 treballadors, davant les informacions que apunten que Braun vol tancar la seva única planta a l'Estat espanyol. Això afectaria també 4.000 llocs de treball indirectes. El Comitè d'Empresa de Braun exigeix que la direcció desmenteixi el tancament de la planta d'Esplugues.

Braun és propietat de la multinacional nord-americana Gillette que, al seu torn, forma part de la també nord-americana Procter & Gamble. A la seva fàbrica d'Esplugues produeix de l'ordre de nou milions d'unitats de planxes de vapor i 'minipimers' per a tot el món. El passat mes d'octubre, Braun va descartar deslocalizar la producció de la seva planta després que la matriu qüestionés la continuïtat de la fàbrica.

Els sindicats presents en l'empresa, CGT, CCOO i UGT, consideren que no existeixen causes productives, econòmiques ni logístiques que justifiquin un suposat tancament d'aquesta fàbrica, i defensen que es tracta d'una fàbrica altament productiva en el sector dels electrodomèstics, amb un creixement constant de les vendes i beneficis importants en els últims exercicis. Per això, demanen una actuació de l'Administració al més alt nivell sobre la multinacional Procter & Gamble para aclarir el futur i les solucions de continuïtat de la planta.

En resposta a la mobilització sindical, la direcció de la multinacional va anunciar als sindicats que en un període de dos o tres mesos prendria una decisió sobre el futur de la seva fàbrica a Esplugues de Llobregat. En un comunicat a la plantilla la direcció de Braun afirmava que, segons les conclusions d'un estudi realitzat l'any passat per la consultora McKinsey, hauria de reduir els costos d'una manera significativa ja que estaven, segons aquest informe, molt per sobre de la competència.

Per la seva banda, els sindicats CGT, UGT i CCOO van decidir crear un gabinet de crisi per plantar cara a la situació de la factoria, format per sis membres de CCOO, sis d'UGT i dos de CGT, tant del comitè d'empresa com de les respectives federacions sindicals.

La lluita contra les hores extra a Rodalies Renfe

Col·lectiu Catalunya i SFF-CGT

Els maquinistes de rodalies de Renfe a Catalunya van protestar a partir del 20 de març per mitjà de no realitzar hores extra. La falta de conductors va obligar a suprimir entre 50 i 90 trens diaris. La causa d'aquestes incidències és la falta de maquinistes per cobrir tots els torns. Fins ara, aquesta mancança la suplien la majoria de treballadors fent hores extraordinàries per poder continuar oferint el mateix servei.

Finalment els maquinistes van decidir dir prou i limitar-se a fer el seu horari cansats de donar ells solucions al que consideren que és una falta de planificació empresarial. La protesta va sorgir de forma espontània i la van portar a terme els maquinistes a nivell individual sense cap plataforma sindical.

No hi ha prou maquinistes per cobrir tots els torns de les diferents línies de rodalies de Renfe. Així quan la majoria de conductors decideixen complir estrictament el seu horari la puntualitat desapareix del servei. Això ja feia un mes que estava passant, però és va accentuar els últims deu dies de març.

Els retards van arribar als trenta minuts en hora punta en línies com la C4, que uneix Manresa i Sant Vicenç de Calders, o la C1, que va des de Maçanet-Massanes a l'Hospitalet, sense que Renfe informés els usuaris ni del motiu del retard, ni dels trens que se suprimien, ni de les hores a les quals passaven els trens. En algunes ocasions els retards van ser de fins a una hora.

Renfe es va veure obligada a suprimir entre 50 i 90 trens diaris de rodalies de Barcelona a causa de la vaga de zel dels maquinistes, que complien els seus horaris estrictament, ocasionant importants aglomeracions d'usuaris a les estacions i també als vagons. La situació de col·lapse en Rodalies es va perllongar fins al mes d'abril, quan s'havien d'incorporar uns quaranta maquinistes que estaven en fase de formació. El que la companyia ferroviària qualificava públicament i de forma eufemística de "desajustaments en la programació de rodalies", per als usuaris i usuàries representava un autèntic calvari traduït en retards de fins a mitja hora i vagons plens de gom a gom de gent, a alguns dels quals era impossible d'accedir-hi.

L'Associació per a la Promoció del Transport Públic (PTP) va titllar aquesta situació d'"indignant i intolerable" i va acusar Renfe de "falta de planificació", tenint en compte que "tots els treballadors tenen dret a fer vaga i un horari establert". Per a la PTP sols existia un responsable, que és Renfe, i uns usuaris que estaven afectats i mal informats sobre el que estava passant, recordant la PTP que el mal servei de rodalia s'havia agreujat aquests dies, però que era un tema que ja venia de lluny. També l'Organització d'Usuaris i Consumidors de Catalunya va coincidir a destacar que era un problema de Renfe i que havia de solucionar-lo el més ràpid possible incorporant més maquinistes, i va lamentar la falta total d'informació que van rebre els usuaris, als que va animar a presentar queixes a l'organització perquè aquesta pogués exercir més pressió sobre la companyia ferroviària. Desenes d'usuaris van denunciar a través dels mitjans de comunicació els retards i les aglomeracions que vivien cada dia en els seus desplaçaments amb tren.

Per al Sindicat Federal Ferroviari de la CGT la falta de maquinistes es deu a la pèssima gestió de la direcció de Rodalies i a la Llei del Sector Ferroviari, l'aplicació de la qual està tenint les primeres conseqüències per als usuaris del ferrocarril. El SFF–CGT va assenyalar que no hi havia cap sindicat darrere, és tractava d'una iniciativa dels mateixos treballadors que tant de bo s'hagués produït abans. Segons el sindicat, no es podia parlar de vaga de zel. Falten maquinistes perquè, en el procés de regularització del treball que afecta l'empresa, se n'han prejubilat 43.

Finalment, els trens de Rodalies van tornar a la "normalitat" el 29 de març. Els maquinistes van posar fi a la vaga encoberta després de dues assemblees amb els sindicats. Aquells dies van deixar de circular 800 combois i la protesta va provocar retards i cancel·lacions a prop de 800.000 passatgers, segons una estimació del sindicat. Els maquinistes van optar per tornar a fer torns de guàrdia, pel que els horaris es van complir al 100%. Es va restablir igualment el servei del tren llançadora que havia d'anar de l'estació del Prat al'aeroport,.

Concentracions a tot l'Estat de treballadors de la Seguretat Social

Els empleats públics de la Seguretat Social van iniciar un procés de mobilitzacions, convocats per la CGT, el 28 de març a les 11 h a les portes dels centres de treball, segons l'aprovat en assemblees de treballadors de Barcelona, Madrid, Valladolid, Lleó, Càceres, Badajoz, Salamanca, Zamora, Àvila, Alacant, Huelva, Sevilla, Múrcia, Navarra, Girona, Tarragona i Lleida per tal d'exigir:

- Clàusula de revisió salarial per llei
- Recuperació del poder adquisitiu perdut (25,22% des de 1992)
- Igualtat d'accés a la jubilació anticipada
- Uns serveis públics de qualitat

Els empleats públics són un dels pocs sectors laborals sense clàusula de revisió salarial. Els pensionistes la tenen per llei i la majoria dels convenis col·lectius també la inclouen. La clàusula de revisió salarial és la garantia que els salaris no perdin poder adquisitiu com a conseqüència de la desviació sistemàtica i interessada que es produeix entre l'IPC previst i el real. L'absència d'aquesta clàusula de salvaguarda, per al nostre sector, suposa que els salaris perdin constantment poder adquisitiu. Per altra banda, som l'únic sector que no disposa de pagues extraordinàries íntegres.

El programa del PSOE per a les eleccions de març del 2004 es comprometia a la instauració d'una paga única on s'inclogués l'import corresponent a la desviació entre l'IPC real i l'IPC previst, a la recuperació del poder adquisitiu que hem perdut durant els últims anys i que les nostres pagues extraordinàries siguin íntegres. Han passat ja dos anys des de les eleccions generals i el Govern, ara del PSOE, no només ha incomplit els seus compromisos electorals sinó que la seva política salarial segueix la mateixa línia que marcava l'anterior govern i que està servint per a accentuar, encara més, la pèrdua del nostre poder adquisitiu que arriba a més d'un 25% en els últims catorze anys.

Igualment exigeixen que s'acabi amb la doble discriminació que pateixen a l'hora d'accedir a la jubilació anticipada voluntària respecte a la resta dels funcionaris de l'Administració General de l'Estat i a la parcial, a la qual sí que poden acollir-se els treballadors del Règim General.

Denuncien la política de degradació en la qualitat dels serveis públics que es fomenta, tant des d'aquest com des de l'anterior govern, assumint com a pròpies les lleis del mercat. Aquestes lleis, dissenyades des dels poders financers, volen privatitzar-ho tot, les pensions i la resta de serveis públics i socials, amb la finalitat de reconvertir-los en un producte més de consum al que solament hi podran accedir qui disposi dels recursos suficients. Es vol un nou model de societat individualista i insolidari on la persona passi de ser ciutadana amb drets a client amb capacitat de consum. A aquest efecte es retallen tant els recursos destinats a tenir una Administració ben dotada, motivada i democràtica, sotmesa al control públic, com els recursos necessaris per a mantenir i afermar l'anomenat estat del benestar.

Exemple clar del que denuncien és que el 0,5% del seu salari s'aporti a un pla de pensions que ens ha estat imposat i del que se'n beneficien un gran banc i dos dels sindicats que van acordar el pla amb el Govern del PP -CCOO i UGT-, que, al seu torn, formen part de la gestora del pla. Es roba una part del nostre salari, que hauria d'anar al sistema públic de pensions, perquè passi a beneficiar el compte de resultats d'una empresa privada, i tot això avalat tant pel govern com pels sindicats agraciats.

Per aquestes i altres raons importants, CGT-CAT va convocar una sèrie de concentracions el dia 28 de març per al personal de l'Administració General de l'Estat amb la finalitat que, d'una vegada per sempre, les promeses electorals siguin una realitat i no un simple reclam electoral amb data de caducitat.

Tema del mes

La República dels anys trenta va ser un dels periòdics històrics en què la classe obrera catalana va gaudir de més llibertat i justícia. En el setanta-cinc aniversari de la seva proclamació, milers d'actes han omplert la geografia de tot l'Estat, però ben curiosament en bona part d'ells s'ha obviat una veritata inqüestionable com és que l'actual règim borbònic és conseqüència d'un cop d'Estat que va abolir aquest "període esplendorós de la nostra història recent" tal com alguns historiadros del règim l'han qualificat. Cal recomposar la història alhora que fem front al revisionisme històric de la dreta, cada cop més integrista.

Mites i realitats de la Segona República en el seu 75 aniversari

Emili Cortavitarte Carral,
historiador

El temps republicà

Historiadors i organitzacions d'esquerra, han coincidit a circumscriure la II República entre el 14 d'abril de 1931 i el 18 de juliol de 1936. Aquest anacronisme històric reforça la tesi de l'Alzamiento Nacional, que la fi de la República coincideix amb la rebel·lió militar, i de determinats historiadors revisionistes que tanquen el capítol republicà, tot creant una sensació d'absència de legitimitat.

El segon règim republicà durà des del 14 d'abril de 1931 fins a l'1 d'abril de 1939, encara que des del 18 de juliol de 1936 el territori republicà va anar minvant fins a la seva extinció definitiva.

Un oasi en la història d'Espanya i de Catalunya

L'experiència republicana suposà per Catalunya i per Espanya l'únic període de llibertats i de certa normalitat democràtica dels primers 75 anys del segle XX. Només aquesta etapa quedà lliure de dictadures o de monarquia parlamentària tutelades pel caciquisme i la tupinada electoral.

Però, no només va significar l'enfonsament d'un sistema monàrquic que havia confiat la seva sort a la dictadura de Primo de Rivera, va suposar un canvi tan substancial respecte de la situació anterior com no ha estat cap altre recent.

Per molt que altres revisionistes de la història a l'ús esmercin molts esforços (llibres, articles, discursos institucionals), la II República i la transició només se semblen en que donen lloc a etapes de normalitat democràtica. No obstant, no es pot comparar la Constitució del 31, que proclamava que "España es una República democrática de trabajadores de toda clase, que se organiza en régimen de Libertad y de Justicia", amb la constitució de 1978 que consolidava una monarquia decretada pel dictador i proclamada per les Corts franquistes. No admet comparació tampoc la voluntat de donar la volta a una situació secular de domini oligàrquic i manca de llibertats de l'etapa republicana amb el pacte per passar pàgina i mantenir les estructures econòmiques i socials dominants en la transició democràtica.

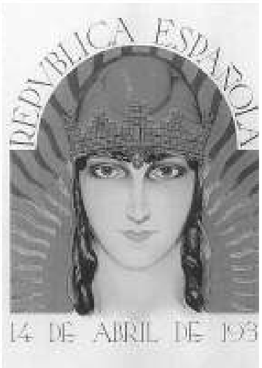

Bienni d'esquerres, reformisme republicà

Després que un govern provisional que se'n fes càrrec de la gestió de la República fins a les eleccions constitucionals (juny de 1931) i l'aprovació de la Constitució (desembre de 1931), s'inicià el període conegut com a Bienni d'esquerres.

Des del govern encapçalat per Manuel Azaña i integrat per republicans i socialistes es va impulsar un procés de reformes: de l'exèrcit (per formar un de democràtic i professional), de l'ordre públic (creació de la Guàrdia d'Assalt), de la vida social (a l'aconfessionalitat de l'Estat i la supressió de les subvencions a l'Església de la Constitució s'afegiren el matrimoni civil, el divorci...), del camp (Llei de Reforma Agrària), de l'educació (dret a l'ensenyament; escola mixta, laica, obligatòria i gratuïta), del treball (Llei de Contractes de Treball, assegurances socials...) i de l'autogovern (Estatut d'Autonomia de 1932, Parlament i govern de la Generalitat de Catalunya)

Aquests govern es va trobar amb una forta oposició de l'oligarquia tradicional (intent de cop d'Estat del general Sanjurjo el 1932, dures campanyes antirepublicanes des dels púlpits i oposició dels grans propietaris a la reforma agrària), una situació econòmica gens favorable (conseqüència del crac del 29) i un augment de la conflictivitat social (Alt Llobregat, Casas Viejas, Castilblanco) a mesura que les reformes eren entorpides, s'aplicaven amb massa lentitud o no acomplien els anhels populars d'acabar amb l'atur, la pobresa i les dures condicions de treball.

Azaña dimití i Alcalá Zamora, president de la República, dissolgué les Corts i convocà eleccions.

Bienni conservador, les contrareformes

Al novembre de 1933, els partits de centredreta van obtenir la majoria parlamentària. S'inicià així l'anomenat Bienni conservador, amb dues forces polítiques predominants: el Partit Radical de Lerroux, que des de posicions populistes havia virat cap al conservadorisme, i la CEDA de Gil Robles, que aglutinava la dreta catòlica.

Lerroux, amb un govern de coalició però sense la CEDA, inicià un dur procés de contrareforma: pressupost de culte i clergat, converses amb el Vaticà per signar un nou Concordat, devolució de terres a la noblesa, llibertat de contractació dels jornalers, amnistia per Sanjurjo i el militars col·laboradors de la Dictadura, paralització de l'Estatut d'autonomia basc, reducció dels pressupostos d'educació...

La resposta de CNT i UGT suposà un increment de les vagues i la conflictivitat social que portà Lerroux a incorporar 3 ministres de la CEDA, cosa que va ser interpretada per l'esquerra com a un camí sense retorn a la fi de la república i en direcció a un sistema feixista. Davant les protestes obreres el govern decretà l'estat de guerra.

A l'octubre de 1934, a Astúries es produí una revolució social protagonitzada pels miners (socialistes, comunistes i anarquistes) que crearen comitès revolucionaris a la conca minera. La resposta fou l'enviament de la Legió, comandada pel general Franco, i la liquidació violenta (més de 1.000 morts i 30.000 empresonats) de l'experiència revolucionària.

El mateix mes, a Catalunya, el president Companys proclamà la República Catalana dins de la República Federal Espanyola amb la intenció de desbloquejar la paralització de competències. En paral·lel, es convocà una vaga general que no comptà amb el suport de la CNT. El govern central declarà l'estat de guerra, l'exèrcit ocupà el Palau de la Generalitat i detingué el govern català i es va suspendre l'Estatut d'Autonomia.

Els sectors més reaccionaris van anar guanyant poder (Gil Robles, ministre de la Guerra, i Franco, cap de l'Estat major) i accentuant la seva voluntat anorreadora de la República (projecte per modificar la Constitució) No obstant, una sèrie de casos de corrupció de membres del Partit Radical van fer trontollar la coalició governamental i es van convocar noves eleccions pel febrer de 1936.

El Front popular i la Guerra Civil, guerra i revolució social

Les eleccions donaren la victòria al Front d'esquerres a Catalunya i al Frente Popular a Espanya. Es restituí l'Estatut, Companys tornà a assumir la Presidència de la Generalitat, Azaña fou nomenat president de la República i Casares Quiroga reinicià el procés de reformes alhora que decretava una àmplia amnistia pels presos polítics i sindicals.

Però l'ou de la serp ja era covat. Els militars més reaccionaris s'havien agrupat en la clandestina UME, els partits d'inspiracions nazi i feixista proliferaven (Falange Española, Comunión Tradicionalista, JONS,...) i l'Església i les oligarquies no estaven disposades a tornar a passar per una nova prova de retall dels seu privilegis.

El 18 de juliol esclatà un cop d'Estat militar amb pretensions d'intervenció quirúrgica ràpida i contundent que degut a la resistència popular es va convertir en una llarga i sagnat guerra civil.

Malgrat l'aïllament internacional, la II República va intentar donar resposta militar a la guerra (milícies populars, exèrcit popular, indústries bèl·liques) i a les necessitats de la seva població.

Al marge dels diversos tipus de governs que es formaren en els territoris republicans, cal destacar sobre manera la profunda socialització de la vida quotidiana (educació, sanitat, habitatge) i la voluntat de transformació social (col·lectivitzacions industrial i agràries, laïcitat, unions de fet, nou paper de les dones,...) potenciada fonamentalment per CNT, POUM i sectors d'UGT.

> EL MOVIMENT

Aturat l'empresonament d'en Franki de Terrassa, acusat de

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT)

Una bona notícia agafa per sorpresa tothom, tot i que com a bona notícia que és cal celebrar-la. Finalment, el 28 de març, el Jutjat Penal 2 de Terrassa acorda suspendre l'ingrés a presó d'en Franki.

La nova jutgessa que porta el jutjat penal 2 i el cas d'en Franki decideix suspendre l'execució de la sentència i l'ingrés a presó, i comunica al seu advocat que ja no cal que es presenti als jutjats i que esperi una nova citació per comunicar-li la suspensió de la condemna fins que no es resolgui el recurs d'emparament al Tribunal Constitucional.

A finals de març, l'Estat governat pel PSOE havia denegat la petició d'indult a en Franki tramitada per l'Ajuntament de Terrassa, entitats socials, polítiques i culturals i persones a títol individual, això implicava que a començaments del mes d'abril el Franki hauria d'ingressar a la presó com a conseqüència del delicte de què se l'acusa.

El govern espanyol ratificava així la sentència dictada pel jutge Rovira del Canto, fiscal militar en època franquista, en què es condemnava a en Franki a 2 anys i 7 mesos de presó per "ultratges a Espanya, desordres públics i atemptat a l'autoritat". La sentència es va dictar després d'un procés judicial ple d'irregularitats, amb testimonis que es van desdir de les versions inicials, amb manca de proves i una vulneració absoluta de la presumpció d'innocència.

El motiu de la condemna eren els fets relatats en l'anterior "Catalunya" durant la Festa Major de Terrassa del 2002. La intenció d'aquesta sentència era donar un càstig exemplar, tant a en Franki, com a la resta de persones actives, solidàries i compromeses amb les lluites polítiques i socials de Terrassa i d'arreu.

Aquesta situació s'ha donat amb el silenci i la responsabilitat de l'Ajuntament de Terrassa i la policia municipal, el sistema judicial, la hipocresia i complicitat del govern estatal del PSOE i les forces polítiques catalanes amb representació als parlaments de Catalunya i de l'Estat.

Dins la campanya de solidaritat, el 25 de març unes 1.500 persones es van manifestar pels carrers de Terrassa en contra del seu empresonament, en una nova mostra de la important campanya de solidaritat que s'ha desenvolupat a Terrassa. Pel 29 de març, també es va convocar una jornada de lluita solidària a Barcelona, que incloïa una concentració a la plaça de Sant Jaume.

Des de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa s'ha agraït tot l'esforç que han realitzat les diferents persones i col·lectius "ja que sense aquesta solidaritat i suport no hauríem aturat l'empresonament".

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.org www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 D'ABRIL

DIMARTS 14 DE MARÇ

ACTIVITATS DE L'ASSEMBLEA per l'habitatge digne a Nou Barris. Xerrada "Especulació i rebel·lió a les perifèries urbanes. De París a Madrid". A càrrec d'Eduard Masjuán i Franco Lacecla. A la Masia de la Guineueta, Nou Barris.

DIJOUS 16 DE MARÇ

CONCENTRACIÓ A TARRAGONA contra l'acomiadament del company Carles Icart, acomiadat de Correos. El TSJC havia declarat que el seu contracte era indefinit. La concentració aplegà una vintena de persones.

CONTRA LA IMPOSICIÓ de la sisena hora a l'ensenyament públic, concentració de 800 professors convocats per la CGT davant d'Educació.

ACTIVITATS DE L'ASSEMBLEA per l'habitatge digne a Nou Barris. Projecció d'"El Forat" (documental de Falconetti Peña) i "Tercero B" (curtmetratge de Jose Mari Goenaga). Al Centre Cívic Can Basté de Nou Barris.

MANIFESTACIÓ de 200 treballadors de l'empresa Torcidos SA davant del CEMAC de Barcelona per protestar contra el respectiu expedient de tancament de l'empresa. (CI)

DIVENDRES 17 DE MARÇ

MANIFESTACIÓ al barri de Sants de Barcelona en protesta pel desallotjament de l'espai ocupat del carrer Constitució 82 el dia 14 de març. (CI)

GREUS INCIDENTS a Ciutat Vella (Barcelona) durant la concentració espontània organitzada via Internet del "botellón", amb 54 detencions i més d'un centenar de persones ferides. (CI)

DISSABTE 18 DE MARÇ

JORNADA DE MOBILITZACIÓ internacional pel tercer aniversari de la guerra contra l'Iraq. 'No a la guerra! No al Guantánamo Global!" Manifestacions a Tarragona i Barcelona. En aquesta última ciutat es manifestaren prop de tres mil persones.

PRIMERES JORNADES antifeixistes a Montblanc. Amb diverses activitats lúdiques, informatives i reivindicatives, a l'antic Hospital de Santa Magdalena de Montblanc.

EL PROPIETARI d'una casa acabada d'ocupar al barri de la Trinitat Vella de Barcelona, la crema amb gent a l'interior. Els ocupants foren desallotjats i detinguts per la Guàrdia Urbana, mentre que els mossos d'esquadra varen detenir el propietari. (CI)

NOVA OCUPACIÓ a Sabadell. Es tracta de l'Ateneu Popular del Sud Malcom X, al carrer Buixeda 35. (CI)

CENTENARS de persones es manifesten a Barcelona per l'alliberament dels joves llibertaris Rubén i Ignasi.

DIUMENGE 19 DE MARÇ

CONCENTRACIÓ per denunciar l'assetjament constant contra la secció sindical de CGT a Aigües del Ter Llobregat, aprofitant la celebració de l'anomenada Festa de l'Aigua a l'Arc de Triomf de Barcelona.

'70 ANYS DESPRÉS, conèixer la batalla del Segre': es realitza una ruta guiada sortint des de Bellcaire d'Urgell pels escenaris on es desenvoluparen els combats del Cap de Pont de Balaguer.

DIMARTS 21 DE MARÇ

CONCENTRACIÓ a Tarragona contra l'acomiadament del company Carles Icart, davant la Direcció Provincial de Correus de Tarragona. Organitzada per CGT.

INAUGURACIÓ de l'exposició "Dones sindicalistes" a Constantí, a càrrec de Maria Àngels Rodríguez amb la xerrada "Les dones i l'esquerra"; organitzada per la CGT i la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament.

DESALLOTJADA una vivenda ocupada al carrer Sant Sebastià del barri de Sant Andreu de Barcelona. Al mateix barri es fa públic que davant les reformes que demanava l'Ajuntament el centre social El Brot es veu obligat a tancar.(CI)

QUATRE DETINGUTS i càrregues policials durant les protestes contra la construcció de l'autopista d'Eivissa. (CI)

DIMECRES 22 DE MARÇ

TXERNÒBIL MAI MÉS! Concert commemoratiu, a la Fira de la Terra, a l'Arc de Triomf de Barcelona.

DURANT ELS DIES 21 i 22 de març es reuneix el sector ferroviari de CGT a Barcelona, per coordinar-se davant les problemàtiques comunes.

"GUATEMALA: realitats socials i sindicals", xerrada als locals de la CGT de Tarragona, amb la presència de companys guatemaltecs de COISOLA.

NOVA OCUPACIÓ al carrer Trinxant del barri del Clot de Barcelona. (CI)

DIJOUS 23 DE MARÇ

CONCENTRACIÓ amb motiu del judici pels 3 companys del Comitè de SAS-Abrera acomiadats per l'empresa, davant dels jutjats de la Ronda Sant Pere de Barcelona.

XERRADES-COL·LOQUI: "La reforma laboral: la gran mentida del govern, empresaris i sindicats firmants", a càrrec d'Emili Cortavitarte; i "SEAT 660: l'expedient de regulació d'ocupació a SEAT i la situació dels acomiadats", a càrrec de Diego Rejón; al Museu Comarcal de l'Anoia d'Igualada.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "La cultura anarquista a Catalunya" de Ferran Aisa, a càrrec de l'autor, a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona.

XERRADA: "El model de ciutat de Barcelona", a càrrec de Robert González, Marc Martí, i Salva Torres. Dintre de les activitats de l'assemblea per l'habitatge digne a Nou Barris, al Centre Cívic Porta-Sóller de Nou Barris, Barcelona.

XERRADA: "Noves formes d'exclusió social", a càrrec de Manuel Delgado, organitzada per diversos col·lectius. Al Casal de Barri de Marianao de Sant Boi de Llobregat.

S'INICIEN A BARCELONA les X Jornades d'Economia Crítica que tenen lloc al MACBA fins el dia 25.

DIVENDRES 24 DE MARÇ

UNA IMPUTADA en una acció de protesta estudiantil contra la presència dels Mossos d'Esquadra al Saló de l'Ensenyament de Barcelona. (CI)

ACCIÓ DE PROTESTA contra CCOO i UGT davant dels acomiadaments a Seat per part de la campanya Països Catalans Insubmisos. (CI)

DISSABTE 25 DE MARÇ

TROBADA-DINAR de joves de la CGT de Catalunya al Centre Social Autogestionat "La Impremta" de Terrassa.

AL VESPRE, manifestació en solidaritat amb els acomiadats de SEAT a la plaça Universitat de Barcelona.

MANIFESTACIÓ a Terrassa en solidaritat amb Franki. Aplegà un miler de persones. (CI)

PRESENTACIÓ del llibre "Transiciones. De la asamblea obrera al proceso de Pacto Social. CNT (1976-1981)", al bar Anònims de Granollers, amb Luis Andrés Edo i Luis Edo Martín.

FESTA ANIVERSARI del GEPEC a la Palma de Reus, amb festa, tallers, divulgació i reivindicació.

REOBERTURA del Centre Social La Màquia de Girona, amb festeta, música en directe i presentació del setmanari "Directa". (CI)

DIUMENGE 26 DE MARÇ

NOVA AGRESSIÓ a l'Ateneu Popular de l'Eixample. Cinc persones van rebentar la porta d'entrada i van robar diners i cerveses del local. (CI)

DILLUNS 27 DE MARÇ

DESPLEGAMENT D'UNA PANCARTA a la Seu Vella de Lleida en solidaritat amb el Centre Social Ocupat la Gàbia i el jove que declarava als jutjats acusat d'usurpació. (CI)

DIMARTS 28 DE MARÇ

XERRADA-DEBAT sobre la imposició de la sisena hora a la Facultat d'Educació de la Universitat de Girona, organitzada per la CGT.

JUDICIS PER L'ERO de Seat de 10 companys als jutjats de Rda. Sant Pere de Barcelona. Assemblea d'acomiadats als locals de la CGT de Cornellà.

DESALLOTGEN UNA FAMÍLIA i enderroquen casa seva al barri de la Trinitat Vella de Barcelona enmig de les negociacions entre veïns i ajuntament per les expropiacions que preveu el PERI. (CI)

S'ACONSEGUEIX ATURAR el desallotjament del Casal Okupat Les Vies de Mallorca, amb una concentració que aplegà unes 80 persones. (CI)

TREBALLADORS del Centre de Serveis Logístics de Mercadona de Sant Sadurní d'Anoia inicien una vaga indefinida. (CI)

DIMECRES 29 DE MARÇ

ACCIÓ DE SUPORT a en Franki de Terrassa a la plaça Sant Jaume de Barcelona. El mateix dia també es realitzen concentracions i diverses accions de protesta a Celrà, Lleida, Granollers, Manresa, Igualada, Molins de Rei, Vilassar de Mar.(CI)

"2002-2006: AUTOORGANITZACIÓ, autogestió, autonomia, Barberà del Vallès". Quart aniversari de l'Ateneu de Barberà del Vallès, s'inicien una sèrie d'activitats fins a l'1 d'abril.

DIJOUS 30 DE MARÇ

JUDICIS PER L'ERO de Seat de dos companys als jutjats de Rda. Sant Pere de Barcelona.

JORNADA INTERNACIONAL de solidaritat amb el poble palestí i contra el mur. Concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona. (CI)

QUART ANIVERSARI de l'Ateneu de Barberà del Vallès. Cafeta amb punxadiscos per l'autogestió de l'Ateneu.

PRESENTACIÓ del llibre "El laberint roig, Víctor Colomès i Joaquim Maurín, mestres i revolucionaris". AmbGerard Jacas i de l'autor (Ferran Aisà), al Museu d'Història de Catalunya.

CICLE DE CINEMA "Habitar la ciutat", projecció de "La estrategia del caracol", al Centre Cívic Can Basté de Nou Barris, Barcelona. Dintre de les activitats de l'assemblea per l'habitatge digne a Nou Barris.

DOS JOVES del barri de Sants de Barcelona són detinguts per policies encaputxats per haver participat presumptament als greus incidents de l'estació de metro de Mercat Nou de l'agost passat. (CI)

UN DELS JOVES LLIBERTARIS (Ignasi) empresonats el 9 de febrer passat acusats de fer accions de suport a presos en lluita, es posat en llibertat.

CONCENTRACIÓ d'unes 20 persones a les portes d'un hotel de Barcelona on es realitzava el Congrés Penitenciari Internacional. (CI)

NOVA OCUPACIÓ a Sabadell per tal de continuar el projecte del desaparegut Euterpe. Al carrer Convent 104.

MÉS D'UN CENTENAR d'entitats van realitzar diverses accions de denúncia a diverses ciutats de l'estat en el marc de la presentació de la campanya "Per una normativa europea, estatal i catalana que prioritzi la prevenció de residus, la defensa del medi ambient i la salut de les persones". (CI)

DIVENDRES 31 DE MARÇ

QUART ANIVERSARI de l'Ateneu de Barberà del Vallès. Concert de commemoració del quart aniversari, al Casal de Can Gorgs de Barberà.

INDIVIDUALITATS LLIBERTÀRIES convoquen una concentració davant del Consolat de França a Barcelona en solidaritat amb la lluita dels estudiants francesos contra el CPE.

DISSABTE 1 D'ABRIL

300 PERSONES es manifesten pels carrers de Barcelona per demanar la llibertat dels presos pels fets de Sant Pere més Baix del 4 de febrer passat a Barcelona. (CI)

QUART ANIVERSARI de l'Ateneu de Barberà del Vallès. Primera calçotada popular barberenca, a la plaça de la Cooperativa.

PRIMER ANIVERSARI del Centre Social Autogestionat La Maranya de Lleida, amb diverses activitats lúdiques i reivindicatives al seu local.

DIUMENGE 2 D'ABRIL

JORNADA D'ACTIVITATS a Can Masdeu (Barcelona) sota el lema "Quina vall de Can Masdeu volem?".

NOVA OCUPACIÓ al barri de Sarrià de Barcelona, al passatge Canet 11. Pel Casal Popular de Sarrià. (CI)

DILLUNS 3 D'ABRIL

XERRADA sobre la crisi energètica a l'Ateneu Llibertari de Sants, Barcelona.

CONCENTRACIÓ durant una visita de Pasqual Maragall a Girona de 40 persones en solidaritat amb en Franki.

CONCENTRACIÓ de protesta contra el desallotjament de l'ateneu de Sant Boi, on tres persones s'encadenaren a les portes de l'ajuntament. (CI)

CITATS A DECLARAR tres Mossos d'Esquadra de Lleida pels maltractaments a tres joves detinguts durant una manifestació en suport a la Gàbia.

DIMARTS 4 D'ABRIL

ELS TRES DELEGATS de CGT acomiadats per SAS-Abrera guanyen el judici.

INCENDI A CAN RICART (Barcelona) just després de l'anunci per part de l'ajuntament de la rehabilitació d'algunes parts del recinte fabril. (CI)

ACTIVITATS DE L'ASSEMBLEA per l'habitatge digne a Nou Barris: Finalitza l'exposició fotogràfica "Barcelona sobre Barcelona. Espais de conquesta 2002-2005" de Jordi Secall del Centre Cívic Can Basté. Al Ton i Guida, xerrada d'Enric Tello: "La situació de l'habitatge: un model insostenible".

DIJOUS 6 D'ABRIL

CINEFÒRUM sobre l'especulació urbanística al Museu del Cinema de Girona. Projecció del documental "El oro de las californias" i taula rodona posterior amb Biel Jover (delegat a Girona de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat), i Josep Fuses. Organitzat pel Museu amb la col·laboració de la CGT.

PRESENTACIÓ dels llibres "El banquete de la vida" (d'Anselmo Lorenzo) i "En la mesa con Darwin" (d'Alvaro Girón). Amb la participació d'Alvaro Girón, Carles Sanz i Manel Aisa. A la Biblioteca Pública Arús de Barcelona, organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic.

DIVENDRES 7 D'ABRIL

CONCENTRACIÓ davant del Palau de Congressos de Barcelona, convocada per la CGT, en protesta a la sanció patida pel company de Madrid Jesús Castañeda, treballador i delegat de CGT a Gas Natural.

CONCENTRACIÓ i desallotjament de l'Espai Alliberat per la Cultura al Teatre Arnau de Barcelona. Es produïren dues detencions. (CI)

PRESENTACIÓ del llibre de Ferran Aisa "La cultura anarquista a Catalunya" a l'Ateneu Popular Julià Romera de Santa Coloma de Gramanet.

CONCENTRACIÓ davant l'oficina central de Correus a Barcelona contra la Llei d'Estrangeria i les detencions d'immigrants que s'estan produint últimament en aquestes oficines.

UN JOVE de Sabadell membre de les Barraques es condemnat a un any de presó. L'Ajuntament es persona com a acusació i al dia següent anuncia que es tracta d'un error. (CI)

DISSABTE 8 D'ABRIL

REUNIÓ DE JOVES convocada per la Secretaria de Joves de la CGT de Catalunya, a l'Ateneu Popular dels Barris del Sud "Malcolm X" de Sabadell.

UNES MIL PERSONES es manifesten al barri de Gràcia de Barcelona en solidaritat amb tres joves que seran jutjats per diversos delictes per l'Audiència Nacional, els "tres de Gràcia". (CI)

XERRADA-COL·LOQUI: "La reforma laboral, la gran mentida del govern, empresaris i sindicats firmats" (a càrrec de Pepe Berlanga) i "Seat 660: l'expedient de regulació d'ocupació a Seat i la situació dels acomiadats" (a càrrec de Diego Rejón). A l'antic economat de Pirelli de Vilanova.

JORNADA ANTINUCLEAR a Girona, convocada per la Plataforma No a la MAT, amb diferents activitats.

MANI MUTANT i processó de dol per l'agricultura ecològica pel centre de Tarragona. Unes 50 persones es manifestaren pel centre de Barcelona, demanant l'eliminació dels cultius transgènics a Catalunya.

JORNADA D'ACTIVITATS en motiu del IV aniversari de l'Ateneu Popular Julià Romera de Santa Coloma.

AGRESSIÓ NAZI contra un afiliat de la CGT de Sabadell. La víctima fou agredida per l'esquena, i va rebre atenció mèdica a l'Hospital Parc Taulí de Sabadell. El mateix dia es produí una altra agressió nazi, més greu i més difosa, en que tres caps rapats nazis van atacar una persona d'origen guineà a Castellar del Vallès.

MANIFESTACIÓ de cent treballadors de Mercadona a Barcelona. (CI)

DIUMENGE 9 D'ABRIL

NOVA OCUPACIÓ al barri del Clot de Barcelona, pel Casal Popular del Clot.

DILLUNS 10 D'ABRIL

50 PERSONES es concentraren davant l'Audiència de Barcelona en solidaritat amb el jove llibertari empresonat Rubén. (CI)

COMENCEN les obres del Pla Caufec a Esplugues de Llobregat. (CI)

DIMARTS 11 D'ABRIL

NOVA MOBILITZACIÓ de l'Espai Alliberat per la Cultura. 200 persones es concentraren davant del teatre El Molino de Barcelona. (CI)

DIMECRES 12 D'ABRIL

EL GEPEC de Tarragona fa públic un informe on s'apunta la responsabilitat dels bombers de la Generalitat en l'incendi de Vandellòs (1200 Ha cremades), durant una crema controlada.

DIVENDRES 14 D'ABRIL

CONCENTRACIÓ a Gandesa contra la massificació eòlica.

BICICLETADA contra la línia de Molt Alta Tensió (MAT). (CI)

CELEBRACIONS arreu per la proclamació de la República setanta-cinc anys enrere.

DISSABTE 15 D'ABRIL

BICICLETADA contra la MAT: Segona etapa, Vilalba-Bescanó. (CI)

> DELS MOVIMENTS

La Plataforma de Defensa de l'Ebre crida de nou a la mobilització

Col·lectiu Catalunya

La Plataforma en Defensa de l'Ebre incrementa la seva activitat. Així, el 22 d'abril va convocar a Tortosa la seva VIII assemblea, per definir el seu treball en els propers mesos. En ella tenia previst fer una crida a la societat ebrenca per a recuperar l'esperit reivindicatiu de la PDE, després de dos anys de força inactivitat a conseqüència dels canvis de govern i del procés de derogació del transvasament de l'Ebre.

Ja els passats 4 i 5 de març una nombrosa delegació de la PDE havia participat a Jaca en una trobada de col.lectius de tota la conca del riu Ebre per coordinar actuacions contra la posada en marxa de 300.000 hectàrees de regadiu i les obres no derogades de l'annex 2 del Plan Hidrológico Nacional. Els col.lectius assistents a la trobada, uns 40, provinents de Catalunya, Aragó, Navarra i La Rioja, van alertar que, tot i retirar el transvasament, la política hidrològica del govern del PSOE és continuista.

En aquests moments a tota la conca de l'Ebre hi ha en marxa unes 300.000 hectàrees de regadiu i se'n preveuen unes 200.000 més. Només amb les que s'estan executant equivalen a dos transvasaments de l'Ebre.

Juntament amb la preocupació davant la gran proliferació de projectes de regadiu, fruit especialment del Pacto del Agua d'Aragó (amb desenes d'embassaments projectats), hi ha les obres incloses en l'annex 2 del Pla Hidrològic Nacional, que no van ser derogades pel govern socialista. Tot i que es va retirar el títol 3, les obres de l'annex 2 continuen endavant.

A més d'aquests temes, les altres qüestions que centraran el debat dins la Plataforma de Defensa de l'Ebre seran el minitransvasament a Tarragona, i el canal Xerta-Sènia.

Per al mes de juny que ve, es prepara a la ciutat de Tortosa una nova trobada de col·lectius de la conca de tot el riu Ebre, i un dels temes que hi haurà sobre la taula serà la convocatòria de mobilitzacions a la tardor vinent davant la passivitat del govern socialista a l'hora de modificar la filosofia de l'antic PHN.

La campanya pel bus de Zanon ha mobilitzat la CGT de dalt a baix, en totes les seves formes i entitats, per tal que no s'aturi la fàbrica sense patrons

La solidaritat internacionalista es demostra, esclar, exercint-la

'Un autobús per a Zanon', una campanya de solidaritat internacional

Joan Montero, Secretaria de Comunicació de la FL de Barcelona de la CGT

La Federació Local de Barcelona de la CGT culmina la campanya de solidaritat amb Zanon amb el lliurament de l'autobús a la fàbrica de Neuquén (Argentina)

Després d'un any de xerrades i d'actes arreu de tot l'Estat espanyol, la Federació Local de Barcelona de CGT va lliurar l'autobús a l'empresa autogestionada.

La campanya iniciada el 17 de març de 2005 "Un autobús per a Zanon", i que va recaptar més de 17.000 euros (63.000 pesos argentins), va culminar el proppassat 27 de març de 2006 a la fàbrica de Neuquén (Argentina) amb el lliurament d'un autobús de segona mà comprat a Buenos Aires. A l'assemblea extraordinària convocada a la fàbrica a les 14 hores, on vàrem assistir companys de Barcelona i Pamplona, a més de donar per rebut l'autobús, es va ratificar per unanimitat la decisió de defensar fins a les darreres conseqüències l'autogestió de la fàbrica i la presa de l'empresa. En aquest sentit, la nostra intervenció es va concretar en la continuïtat de la solidaritat amb els treballadors i les treballadores de Zanon en les seves accions per la lluita i la dignitat de la classe treballadora. En aquest sentit, ens van informar que el novembre de 2006 finalitza el termini donat per la justícia argentina per renovar l'autogestió.

No obstant això, fem una crida a tota la Confederació General del Treball per tal que facin un seguiment de les comunicacions que us enviem per tal de donar una resposta immediata contra les accions que pugui prendre el govern d'Argentina o el de la província de Neuquén contra els nostres companys i companyes de Zanon, tot requerint a l'Ambaixada argentina a Espanya o a les seccions consulars de l'Estat espanyol, formulant escrits de repulsa o promovent concentracions de rebuig, en cas que es produeixi actuacions contra Zanon.

Des de la Federació Local de Barcelona de la CGT volem donar les gràcies a tothom que ha participat a la campanya, ja sigui amb les seves aportacions econòmiques o en les convocatòries de les xerrades i passis de pel·lícules. Estem a la vostra disposició per continuar la campanya de difusió.

Cinc sindicalistes recorren l'Argentina de lluita i dignitat

La CGT Bcn lliura un bus als treballadors de Zanon

Text: Josep Garganté,
CGT Autobusos de TMB

Després d'un any de recol·lectar diners i de difondre per tot l'Estat espanyol la situació general dels treballadors a l'Argentina i la situació concreta de la fàbrica autogestionada Zanon, cinc companys de la CGT (un de la Federació Local de Barcelona, una de la CGT de Navarra i tres de la CGT d'autobusos de TMB) vam partir cap al país que va donar a conèixer el tall de carretera i la cassolada per a fer realitat la compra d'un autocar per als treballadors de Zanon.

Amb el bagatge d'organitzar xerrades sobre les empreses recuperades, de muntar pel·lícules sobre l'experiència dels obrers argentins, de viatjar al costat de treballadors de Zanon per diferents parts dels Països Catalans (foto 1), l'arribada a l'aeroport d'Ezeiza a Buenos Aires va ser un retrobament amb companys de lluita, ara en el seu terreny.

Trobada amb companys de lluita

Només arribar, ens vam dirigir a l'Hotel Bauen, un hotel de la capital argentina també pres pels treballadors des de fa aproximadament dos anys i que, a part de les funcions típiques d'un hotel, és un punt de trobada dels activistes sindicals de tota Argentina. (foto 2).

Allí ens esperaven treballadores i treballadors de l'empresa de telecomunicacions Atento (foto 3), del Metro de Buenos Aires, del Moviment Intersindical Classista, del grup de creació audiovisual Alavio i, per descomptat, de l'Hotel Bauen. Com era d'esperar, ens tenien preparada una rostida, que només el vegetarià de torn, o sigui jo, no va poder degustar.

Durant el sopar, els temes van anar saltant des de la situació en la qual es troben les companyes d'Atento, que responen a les trucades realitzades des de l'Estat espanyol i que han de fer creure a l'interlocutor, per obligació de l'empresa, que elles també estan en el mateix Estat, passant pel treball de recuperació del cos de delegats (més o menys es coneix aquí com a comitè d'empresa) per part dels treballadors del Metro, fins a la difícil i burocràtica història del sindicalisme a l'Argentina.

En aquest punt, és convenient especificar que, en més d'una ocasió, tractar de fer paral·lelismes entre la situació sindical i laboral de l'Estat espanyol i la situació argentina es fa molt complicada.

Per a conèixer dos casos concrets de treballadors en lluita, aquestes són les webs dels companys de Metro: http://www.metrodelegados.com.ar/ i de les companyes d'Atento: http://www.telefonicosdepie.com.ar/

A 30 anys del cop militar

Durant els dies que vam estar a Buenos Aires realitzant, al costat de companys de Zanon, les gestions per a comprar un autocar de segona mà per a dur-lo a la fàbrica a Neuquén, vam poder comprovar la gran quantitat d'actes que s'estaven preparant i realitzant per a recordar els 30 anys de l'últim cop militar a l'Argentina (foto 4).

El divendres 24 de març s'havia de marxar per totes les ciutats del país per a recordar els desapareguts sota la dictadura i, segons amb qui parlessis o quin diari caigués a les teves mans, per a expressar el descontentament que existeix amb el govern de Kischner.

En aquest punt es confrontava un fort debat que reflecteix el que està succeint políticament, sindicalment i econòmicament en el país.

D'una banda, Kischner i els seus afins han aconseguit dividir els "piqueteros" (desocupats en lluita) i les empreses recuperades (preses pels treballadors), mitjançant ajudes econòmiques i legals molt concretes dirigides a desmobilitzar certs sectors.

Al seu torn, mitjançant certes mesures populars, com la conversió de l'ESMA (centre de tortura sota la dictadura) en un museu, la fi de les lleis de punt final (que deixaven els militars lliures de càrrec) i l'aproximació del govern a les Mares de la plaça de Maig han convertit aparentment el govern de Kischner en un govern "diferent" dels anteriors.

D'altra banda, i com recorden els que segueixen lluitant per treball genuí i no engrunes per als pobres, per la presa de les empreses sense haver de pagar el deute que va deixar el patró, Kischner segueix acceptant pagar el deute exterior a l'FMI i el BM, segueix empresonant els treballadors que defensen les seves condicions de treball, com és el cas dels petrolers de Las Heras i, evidentment, conti-

nua amb una política neoliberal de fons que no arregla els problemes de la gran majoria dels treballadors argentins.

En aquesta situació, vam poder comprovar com Hebe de Bonafini, dirigent de les Mares de la plaça de Maig, apostava per assistir a l'acte del dia 24 amb Kischner a la Casa Rosada, mentre que desenes de milers de persones es manifestaven no només per a no oblidar la dictadura militar, sinó per a no oblidar tampoc la nefasta política governamental de l'actual govern argentí. Per a complicar una mica més l'assumpte les Mares de la plaça de Maig - Línia Fundadora van donar suport, amb la seva assistència, a la manifestació, però no al manifest crític contra el president del govern.

A pesar d'aquest fet, el respecte cap al que és i el que significa Mares de la plaça de Maig, sigui la facció que sigui, segueix sent impressionant, tenint en compte l'esquerda oberta entre aquests dos sectors que fins a fa poc havien estat tan units.

Mentre tot això succeïa a Buenos Aires, nosaltres havíem partit el dia anterior amb l'autocar i quatre companys de Zanon camí de Neuquén.

Neuquén, terra dels obrers de Zanon

D'aquesta manera, el divendres 24 vivim en primera persona les contradiccions internes d'aquesta mobilització a la ciutat dels obrers de Zanon (foto 5). Al costat d'uns 500 treballadors d'aquesta empresa i alguns militants d'organitzacions polítiques vam marxar fins a la seu de la petrolera YPF per a denunciar l'empresonament dels treballadors de Las Heras. Minuts més tard, ens vam unir a la manifestació pels 30 anys del cop militar. Envoltats de milers de persones, vam poder comprovar l'ampli suport que tenen els treballadors de Zanon entre la gent de la seva ciutat. Al final de l'acte, i igual que succeïa a la mateixa hora a Buenos Aires, manifestants del moviment polític de Kischner amb banderes argentines i la cara del Che s'enfrontaven a crits als obrers de Zanon, als professors i estudiants en vaga en aquest moment i a tots aquells que detesten el govern actual.

Al final de l'acte, els obrers de Zanon repartien rajoles commemorant aquesta mobilització i demanaven suport econòmic per a la lluita dels petrolers de Las Heras.

A l'endemà, i ja descansats de tant d'enrenou del viatge i la manifestació, els companys de CGT vam recórrer la planta de Zanon, parlant amb els treballadors sobre les seves tasques i sobre la història personal de cadascun en aquesta lluita per l'autogestió que ja dura quatre anys. (foto 6, 7 i 8)

Si hi ha un sentiment que recorre les diferents naus de Zanon és el de l'orgull d'uns treballadors pel que s'ha realitzat. Per haver pres la fabrica, per haver-la arreglat i engegat i per haver aconseguit un suport tan gran entra la població de les seves ciutats limítrofes.

Per aquest mateix motiu, els obrers de Zanon tenen una visió molt clara que no es tracta només de produir rajoles, sinó que la seva experiència ha de ser d'ajuda a altres treballadors en lluita. I d'aquesta manera, aquella mateixa setmana que nosaltres hi vam ser, els vam veure donant suport als mestres en els talls de carretera i enviant companys i advocats per a defensar als petrolers de Las Heras. (foto 9)

Per al pròxim any, els obrers de Zanon saben que hauran de tornar a defensar la cobertura de cooperativa amb la qual estan treballant actualment (FaSinPat: Fàbrica sense patrons (foto 10)). El dretà governador de la província de Neuquén, Sobisch, és el seu enemic més acèrrim i segurament es presentarà el 2007 per a president del govern argentí. Des de Zanon, ja s'estan organitzant per a plantar cara a aquesta futura i previsible situació.

El dilluns 27 de març, ens acomiadem dels companys de Zanon en una assemblea dels torns de matí i tarda on es va fer el lliurament simbòlic de l'autocar comprat amb les aportacions econòmiques que han fet arribar a través de la CGT de l'Estat espanyol, la CNT francesa i el SAC suec tots els treballadors que així ho han volgut. (foto 11 i 12)

Per a un resum de la història de Zanon, pots mirar l'article aparegut en el butlletí de la CGT d'autobusos de TMB: http://www.cgt-bus.com/docs/utopia/utopia46.pdf Per a conèixer una mica més a fons la seva experiència pots fer una ullada a la seva web: http://www.obrerosdezanon.org/

L'Argentina, país de lluita i paisatges meravellosos

Una vegada finalitzada la nostra tasca, els companys de la CGT vam aprofitar el que ens quedava de dies de les nostres pròpies vacances per a contactar amb membres del poble maputxe, visitar paisatges naturals de la Patagònia argentina i Xile o mantenir agradables converses amb mestres en els talls de carretera que estaven realitzant.

A la tornada a Buenos Aires, vam tenir bones i dolentes notícies. Dintre de les primeres va ser la possibilitat d'assistir a una xerrada de Frank Mintz, membre de la CNT francesa i investigador especialitzat en els moviments socials autogestionats i llibertaris, també vam poder xerrar amb els companys de SIMECA (Sindicat de Missatgers) i d'OSL (Organització Socialista Llibertària) i assistir a diverses exposicions sobre la resistència a la dictadura militar.

Desgraciadament, també vam saber de l'acomiadament de dues companyes d'Atento per respondre a una de les seves trucades telefòniques amb un "Atento Telefónica dígame", un fet prohibit per l'empresa. Setmanes després, van ser els treballadors del Metro de Buenos Aires els que rebrien la repressió policial per les seves demandes laborals (foto 13). Pots trobar informació d'aquests fets en les webs abans esmentades.

Carregats amb material escrit i visual i amb la il·lusió de la missió complerta, els cinc companys de CGT vam pujar el dimarts 4 d'abril a l'avió que ens retornaria a les nostres terres per a, des d'aquí, seguir amb el treball sindical i social.

Per a qualsevol informació sobre la campanya, el viatge i el material, us podeu posar en contacte amb l'autor al 669 17 19 57 (Garganté).

CONVOCATÒRIES

Jornades "sobirania alimentària o transgènics" a Barcelona

Entrepobles

Entrepobles amb la col·laboració de la Plataforma Transgènics Fora! organitza les Jornades Internacionals: "Sobirania Alimentària o Transgènics" a Barcelona, els dies 26 i 27 de maig, a l'Auditori de la Universitat Pompeu Fabra, Rambles, 30-32.

Aquestes Jornades tenen com objectiu posar en comú informacions, reflexions i experiències d'organització i lluita que s'estan duent a països del Sud, d'Europa i a Catalunya contra els transgènics. Es comptarà amb la participació de persones ponents d'Amèrica Llatina, Gales, França, Grècia i del nostre país per poder abordar temes com: la relació entre la sobirania alimentaria dels pobles i els transgènics; la contaminació i la coexistència entre els cultius; els moviments i accions pel reconeixement de zones lliures de transgènics. Es realitzarà un taller d'intercanvis entre els grups locals de Catalunya i amb les persones de països del Sud i d'Europa. Finalment es presentarà un audiovisual.

Programa

Divendres 26 de maig
19h. Benvinguda a les Jornades
19:15h. Taula Rodona: Transgènics i Sobirania Alimentària Ana de Ita: CECCAM "Centro de Estudios para el Cambio en el Campo Mexicano", Elizabeth Bravo: membre d'Acción Ecológica i coordinadora de la Red por una América Latina Libre de Transgénicos i Pep Riera: Assemblea Pagesa.

Dissabte 27 de maig
9.30h. Taula rodona: "Contaminació i coexistència". Representant Confederation Paysane (França), Ana de Ita: CECCAM (Mèxic) i Rosa Binimelis: Plataforma Transgènics Fora!
12h. Taula rodona: "Zones lliures de transgènics i moviments per aconseguir-les". Gerald Miles: GM Free Cymru (Gal·les), Nikos Lappas: GESASE (Grècia) i Anaïs Sastre: Plataforma Transgènics Fora! (Catalunya)
14h. Dinar
16.30h Taller d'intercanvi d'experiències entre grups locals d'Europa i d'Amèrica Llatina.
19h. Posada en comú.
20h. Presentació de l'audiovisual sobre transgènics.
Informació i inscripcions: epueblos@pangea.org i www.pangea.org/epueblos

Continuem pensant que l'únic camí lògic per a la pau passa per la desaparició dels exèrcits i deixar de pagar-los és una tasca que ara és a la nostra mà

El desarrollisme no s'atura malgrat la lluita social a Eivissa

BALA PERDUDA

Després diran....

Toni Álvarez, Assemblea Antimilitarista de Barcelona)

Avegades es diu que els moviments socials actuem amb cert desdeny i desconfiança vers els poders i partits polítics. I és cert, existeix aquesta desconfiança que, tot sigui dit, augmenta conforme més responsabilitats de govern tenen els partits que presumptament són més a prop d'aquests moviments.

En aquest darrer mes, hem pogut comprovar la temprança amb què el Departament d'Educació tracta els temes militars a les nostres escoles i ensenyaments en general. Ja ho vam notar quan va venir el Marsopa S-69 a Tarragona, submarí que semblava destinat al desballestament i que potser l'aprofita l'equip de futbol del Vila-real per vés a saber què. En aquell moment, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau i els sindicats d'ensenyament USTEC, UGT i CGT vam denunciar públicament i davant el Departament d'Educació de Tarragona que el Ministeri de Defensa estava trucant als instituts de la demarcació per oferir xerrades de militars. Al Departament no en sabien res, quatre instituts van visitar el submarí i a més de rebre la xerrada a la seva aula.

A la vegada, començàvem l'enviament del manifest contra la presència de l'Exèrcit de Defensa al saló Estudia de Barcelona, l'antic Saló de l'Ensenyament. Un saló que es va desenvolupar al passat mes de març que organitza la Fira de Barcelona i que coordina el Departament d'Educació i el DURSI. A la nostra petició, el gabinet de la consellera va respondre que ja ho havien demanat i que estaven d'acord amb nosaltres que l'estand dels militars no havia de ser allà. Una petició que havien subscrit els sindicats d'ensenyament USTEC i CGT, la Federació Catalana d'ONG per la Pau (a on hi ha, entre d'altres, Justícia i Pau i Fundació per la Pau), l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya i les desenes d'escoles i instituts que van enviar el manifest a la Conselleria. La consellera va desmentir públicament que ella demanés que marxés l'exèrcit del Saló. Un cop més, demostrant que quan s'han de posicionar amb polítiques actives i no merament discursives, els "partits propers" marxen de l'escena del crim, tot cridant "jo no he estat". Com si la política educativa d'aquest país la fes la Fira de Barcelona...

Però i això de l'objecció fiscal, què és?

Mariona Parra

Ser objector fiscal és negar-se a que part dels teus impostos es destinin a cobrir les despeses de l'Exèrcit i a la preparació de les guerres. A més, es declara la voluntat de destinar aquest import a algun projecte solidari que defensi els valors en els que creu l'objector i que són contraris a l'ús de la força i dels exèrcits com a mitjà per la solució de conflictes. Mitjançant aquesta desobediència civil activa, l'objector fiscal posa de manifest no només el seu rebuig al militarisme i la seva intenció de donar una finalitat més solidària i útil als seus diners, sinó que demostra que no té intenció "d'estalviar-se'ls". No és, doncs, un evasor fiscal, ja que paga el mateix que qualsevol altre ciutadà, però és ell el que decideix a què vol destinar el percentatge de la renda que fins ara destinava al pressupost militar.

Com es fa l'objecció fiscal?

De forma molt esquemàtica:
Es tracta de fer la declaració de la renda normal fins que arribem a l'última pàgina de la declaració a la casella on posa "quota resultant de l'autoliquidació", apartat 737. Aquest apartat inclou tots els impostos que paguem durant l'any, sense tenir en compte les reduccions que ja hem anat pagant. A continuació hi ha tota una sèrie d'apartats on hi anem incloent diverses deduccions (des del que hem pagat d'IRPF, reduccions per c/c...). Escollim una d'aquestes caselles (és recomanable fer-ho a la casella que posa "per guanys patrimonials (premis inclosos)" perquè és una casella que normalment no s'utilitza. Allà s'inclou la quantitat que volem deduir de les despeses militars. Hi ha diverses fórmules:

- Calcular el 5,8% de la casella 737. És el que es destina enguany al Ministeri de Defensa i per tant és el que ens reduïm.
- Objecció fixa. És l'import que a nivell individual decidim objectar. La proposta és de 60 _.
- 84 _, un euro per cada país empobrit, segons dades de l'ONU.

En tot cas, la quantitat que finalment ens deduïm per objecció fiscal la decidim de forma individual. Cal tenir clar que en el fons el que volem és fer un acte de denúncia, per tant, finalment el que acabem desviant no és el més important sinó el fet mateix de fer l'objecció. De fet, si tenim en compte que l'Estat es gasta cada dia 47 milions d'euros en despeses militars fins i tot podríem escollir deduir-nos un euro per cada dia de l'any...

Un cop ens hem deduït la part per objecció fiscal, imprimim la declaració, ratllem la casella que hem utilitzat i hi posem a sobre "Per objecció fiscal". Cal deixar clar, seguint la mateixa lògica, que no volem amagar el fet de deduir-nos els diners. L'objectiu és que es trobin cada cop més declaracions de renda que incloguin objecció fiscal.

Quan hem acabat amb la declaració, cal que adjuntem un rebut de la quantitat que es destina a un projecte alternatiu, aquesta quantitat hauria de coincidir amb la quantitat que ens hem deduït. Finalment cal fer una carta al Ministeri d'Hisenda on s'explica què és el que fem i per què ho estem fent i omplir una enquesta per tal que es pugui fer un cens de tota la gent que fa objecció fiscal. Tant el model de carta al Ministeri d'Hisenda com l'enquesta del cens es troben a les diferents delegacions de la CGT.

A partir d'aquí: què pot fer Hisenda? Cal dir que en la gran majoria de casos Hisenda no diu res. Si la declaració és negativa i es demanen més diners del compte, senzillament l'Estat informa que hi ha un error a la declaració i no es retorna el que s'ha reclamat de més. En aquest cas, Hisenda envia una declaració paral·lela que evidentment no inclou l'objecció fiscal i s'acaba el tema. D'alguna manera a l'Estat li interessa fer-se el suec i entendre una declaració amb objecció fiscal com un error i no com un acte de denúncia. A l'administració li interessa no fer massa propaganda de l'objecció i molt menys en declaracions en què retorna diners.

Si la declaració és positiva, i per tant es paga un xic menys del que l'Estat entén que pertoca pagar, Hisenda envia una carta reclamant els diners que falten. En aquest cas, és recomanable recórrer davant la Delegació d'Hisenda en primer lloc, i després si deneguen el primer recurs, davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (cal tenir en compte que només es deixen 15 dies per fer el recurs). En aquest moment Hisenda obre dues vies: l'administrativa, és la que fa referència a les reclamacions que va desestimant. I l'executiva, per tal de recuperar els diners. Hisenda reclama els diners que s'han deduït d'objecció fiscal més un recàrrec d'un 20% més interessos de demora. Val a dir que recentment ha sortit una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que ha estat favorable a l'objector en el sentit que ha obligat Hisenda a retornar el 20% del recàrrec que li havia imposat com a multa. Aquesta sentència és modèlica de cares a altres casos que puguin sorgir en un futur.

Objectius de l'objecció fiscal

L'objecció fiscal, però, pretén anar molt més enllà de l'acte de no pagar els diners corresponents a l'exèrcit, al mateix temps té altres objectius de caràcter social.

- Reducció progressiva dels diners que es destinen als exèrcits i a la indústria militar fins a la seva abolició. Avui dia se'ns presenten els exèrcits com a herois que realitzen sobretot tasques humanitàries. Només cal mirar els anuncis que periòdicament promou el govern per tal de reclutar joves per a l'exèrcit. Les imatges, la música, les paraules intenten transmetre que l'exèrcit és com una espècie de conjunt de boy scouts que s'ho passen bé i reben una formació i un sou mentre fan turisme humanitari al llarg dels països més empobrits de la terra. Res més lluny que això, tal com diu el mateix Carlos Taibo, "l'intervencionisme humanitari és, la majoria de les vegades, una estratègia més al servei dels interessos tradicionals i de les grans potències". Aquesta afirmació la podem corroborar en múltiples escenaris internacionals en aquests últims anys. Les potències mundials acostumen a actuar amb presses i urgències en alguns conflictes quan en els escenaris on s'estan violant els Drets Humans o s'estan cometent genocidis són escenaris on hi ha molts interessos en joc. En aquest sentit, només cal recordar la recent guerra de l'Iraq, un país on després de grans patiments de la població civil a causa del bloqueig imposat per les grans potències mundials va ser il·legalment ocupat per una coalició de països que tenien l'interès del petroli com a primera prioritat. Les condicions de vida de la població civil iraquiana lluny d'haver millorat, ha em-

La coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau va "coaccionar" la furgoneta de l'Exèrcit en la seva visita propagandística a Tarragona per captar "reclutes".

pitjorat, després de l'ocupació liderada pel Sr. Bush i els seus companys de fatiga de les Açores. També des de fa molts anys s'estan trepitjant els drets més elementals de la població civil txetxena o palestina, per posar dos exemples i, en canvi, aquestes mateixes potències giren la mirada cap a un altre costat o fins i tot col·laboren amb la repressió d'aquests pobles. Per finalitzar la crítica als exèrcits humanitaris que se'ns estan venent des de fa uns anys, adjuntem una cita d'un militar (general retirat) que és prou eloqüent en aquest sentit: "(...) Les missions qualificades d'humanitàries, que han realitzat recentment els exèrcits de quasi tots els països, unides al fet específic que a l'Estat espanyol, amb la finalitat de millorar la imatge social de les Forces Armades, han estat exaltades fins a extrems exagerats, no ens han de fer oblidar la qüestió fonamental: que els exèrcits tenen com a missió bàsica ser capaços de fer la guerra i de guanyar-la. En cas contrari, resultarien inútils i podrien ser reemplaçats per altres institucions menys costoses i més adequades a les tasques d'ajuda o reconstrucció dels pobles devastats per la guerra o les calamitats". Extreta del llibre "La abominable cara oculta de los ejércitos humanitarios" del Colectivo Gasteizkoak.

Des de l'antimilitarisme, doncs, hem de ser capaços de contrarestar aquesta imatge bucòlica i quasi hippie que se'ns vol vendre de l'exèrcit perquè la lògica militar, tal com ens recorda aquest mateix militar, té com a principal objectiu fer la guerra i guanyar-la, o el que és el mateix, continuar defensant els interessos dels poderosos encara que representi un cost de població civil, que és, com ja sabem, l'autèntica víctima de tot conflicte bèl·lic.

- Contribuir a impulsar el moviment antimilitarista obrint noves vies de participació i de lluita. El moviment antimilitarista va tenir durant els anys 80 i 90 un gran impuls sobretot a través de les campanyes i de la lluita que van dur a terme els insubmisos. En aquells moments s'entenia però, que l'objecció només la podia fer un segment molt concret de la població, els nois en edat militar. D'alguna manera, es va reduir el concepte d'objecció de consciència al d'objecció al servei militar o a la PSS. Però tal com es defineix en el diccionari l'objecció de consciència és l'actitud de qui es nega a obeir una ordre o una llei considerant-la injusta o inacceptable, fent prevaler la decisió de la pròpia consciència sobre la llei positiva. És interessant, doncs, retornar a la idea que l'objecció de consciència és un concepte molt més ampli i que ha d'incloure tota la població. En aquest sentit, l'objecció fiscal atorga la possibilitat de desobeir per raons de consciència un fragment de la població realment extens, un fragment de la població que no té en compte edat, sexe, nòmina... És una possibilitat d'implicació molt més col·lectiva que la lluita dels insubmisos que, si bé és veritat que van rebre un suport social molt considerable, a nivell personal van haver d'assumir un cost molt elevat. Cal que entenguem la lluita antimilitarista com una lluita col·lectiva.

- L'objecció fiscal impulsa una lluita no violenta, activa i pública que defensa els drets de les persones i una societat més justa. És important que en la nostra lluita quotidiana amb les injustícies socials siguem capaços de qüestionar, denunciar, reivindicar... a través de formes no violentes. L'exemple citat abans n'és una mostra: els insubmisos van ser capaços de posar en dubte un pilar bàsic de l'Estat: l'exèrcit. Malgrat les campanyes de descrèdit a les quals van ser sotmesos, tenien el suport de gran part de la població i la seva lluita era no violenta. El mateix paral·lelisme podem trobar en el món okupa. La capacitat de posar en dubte un element tan sagrat com la propietat privada de forma no violenta i al mateix temps ser capaços d'oferir nous models de relació, de viure... Són exemples que hem de tenir en compte. En aquest sentit, l'objecció fiscal, si bé no és tan directa, tan profunda, pretén també seguir aquest model.

Però l'objecció és també activa, no ens esperem tranquil·lament que altres persones siguin les principals protagonistes de les transformacions socials, sinó que nosaltres no deleguem la nostra responsabilitat individual en ningú. I pública perquè fem pública la nostra desobediència i la reivindiquem com a tal. És per això que la promocionem al nostre sindicat, al nostre lloc de treball...

- Amb la objecció fiscal reafirmem que la millor forma de resolució de conflictes entre els pobles és el diàleg, la cooperació i la solidaritat. Quin model de societat volem? Aquell que és dominat per una gran potència que imposa la cultura de la por per justificar constantment conflictes, guerres, danys col·laterals i l'augment continuat de la despesa militar? Un model que permet que tres quartes parts de la població visquin en la pobresa perquè un grup de privilegiats visquin en l'opulència? De què o de qui ens hem de defensar? Potser dels desesperats que es juguen la vida cada dia a les nostres costes per buscar una vida digna? L'objecció fiscal no evitarà conflictes, ni repartirà justícia social ni trencarà fronteres... però és un dels petits grans de sorra que tenim al nostre abast per dir que no és el seu model de societat el que volem.

Campanya que es porta a terme a la CGT

"La CGT de Catalunya participarà activament en les campanyes d'objecció fiscal que cada any s'organitzen a Catalunya, intentant, a través de la informació i la realització de declaracions de renda amb objecció fiscal en les federacions, seccions i sindicats que ho puguin tirar endavant. Això sí, a on es facin declaracions de renda, aquestes seran amb objecció fiscal, després d'una campanya de defensa de l'objecció fiscal i per l'abolició dels exèrcits."

Aquest és un dels acords que es va prendre en l'últim congrés de la CGT celebrat el desembre passat a St. Cugat del Vallès. Tenint en compte aquest acord com a punt de partida, des d'acció social s'ha endegat una campanya a nivell de Catalunya en què es pretén treballar en aquesta direcció.

Des de fa molts anys l'Assemblea Astimilitarista de Catalunya realitza una campanya sobre l'objecció fiscal. La campanya tracta per una banda d'informar la gent de la quantitat de diners dels nostres impostos que van a l'exèrcit i per l'altra de promoure i ampliar el nombre d'objectors/es arreu del territori com a forma de denúncia d'aquesta situació. Aquest any vam demanar a l'Assemblea Antimilitarista fer conjuntament la campanya ja que compartíem objectius i ens semblava que era interessant treballar amb gent que portava tants anys en aquesta lluita. Així, el treball que estem duent a terme des del sindicat s'emmarca dins aquesta campanya unitària.

En primer lloc s'han editat car-

continua a la pàgina 20 >

SALUT I ANARQUISMES

I si riem mentre lluitem? bona idea!

Josep Cara Rincón (Berga)

Vull explicar el cas d'un grup autoanomenat Les Pubilles de Belzebú que ha fet diverses accions contra l'església i el poder municipal a Berga, sempre en clau d'humor i amb mala llet. La primera acció va ser el segrest de la figura d'un sant de la seva capelleta (casa nostra està plena de capelles i esglésies) tot demanant (com a rescat) un munt de coses que posaven de relleu la merda de món on vivim. Finalment, el sant va ser tornat, fet que –segons llegim als comunicats de Les Pubilles–, va suposar una escissió al si de l'organització. Així naixien Les Pubilles de Belzebú (milis) que van substituir la imatge d'una santa per la fotografia de Mehmet Ali Agca (qui va atemptar contra Joan Pau II) i van "clausurar" amb cadenes l'Ajuntament i el Convent de Sant Francesc. Més enllà de la crítica al poder, al capitalisme i a l'església, hi ha una autocrítica als moviments i les ideologies que volen ser alliberadores que és d'allò més saludable. De fet, els seus comunicats (que podeu llegir a Indymedia Barcelona cercant "pubilles") posen de manifest el coneixement del món llibertari, l'independentista i fins i tot el marxista fent al·lusions a les misèries i grandeses de tots ells.

Aquest ús de l'humor –similar a la típica "faràndula llibertària"– és una cosa molt saludable. Primer perquè és útil tot i que no ho sembli, segon perquè res no és sagrat i finalment perquè al món nou que portem al cor hi ha molt de riure i molta conya. No oblideu que no ni ha d'haver gaire diferència entre mètodes i finalitats, ja que els mètodes de lluita determinen en gran mesura els resultats. A més, aquestes accions no han de substituir la resta de tasques militants. En el cas de Berga, ningú no sap qui són les pubilles i la tasca militant segueix com sempre, bé de fet enguany és especialment intensa, simplement ha aparegut, a més, aquest nou "grup" (Tura apunta!). El que vull dir és que aquest tipus d'accions (a més de la utilitat que ja he esmentat) en clau interna dels moviments socials serveixen per riure, per riure molt: dels malparits de sempre i sobretot de nosaltres mateixos (àcrates i indepes...). Després de l'assassinat del nostre amic Pep, i a part de fer eternes i multitudinàries assemblees, agitació social, paperassa legal (a més, és clar, de les activitats pròpies de cada col·lectiu), ens fotem un bon fart de riure, un riure terapèutic i carregat de contingut. Salut, riure i anticlericalisme!.

> ve de la pàgina 19

tells i tríptics. Des de la CGT hem demanat 150 cartells i 3.000 tríptics informatius. Malgrat que la campanya d'objecció fiscal es realitza des de fa uns 25 anys, no és una lluita especialment coneguda. Enteníem doncs que el que calia primer i per sobre de tot era tenir prou material informatiu i que se'n rebés a totes les federacions.

Seguint amb aquesta línia més informativa o fins i tot formativa, vam demanar a l'assemblea antimilitarista d'organitzar una xerrada de formació per a als advocats que s'encarreguen de fer declaracions als afiliats. Tal com es pot llegir a l'acord que es va prendre respecte a l'objecció fiscal, en aquest últim congrés la CGT, en coherència amb una postura antimilitarista, es comprometia no només a mantenir una postura favorable a l'objecció, sinó que a més "a on (a les federacions on) es facin declaracions de renda, aquestes seran amb objecció fiscal". Si tenim en compte, doncs, allò que s'ha acordat al congrés en assemblea, no estem parlant només de posicionar-nos a favor de l'objecció fiscal, sinó de comprometre'ns a favor d'aquesta.

Des de la CGT, doncs, es va adoptar una postura valenta i compromesa, i això és el que s'està intentant dur a terme des d'acció social. Aquest compromís que totes les declaracions fetes al sindicat es fessin amb objecció requeria, tal com hem dit, que la gent encarregada de fer les declaracions conegués com es fa una declaració de renda amb objecció fiscal. Així doncs, vam preparar una jornada de formació amb gent de l'Assemblea Antimilitarista el dia 1 d'abril. Com que hi havia moltes federacions que no van poder assistir a la formació però que hi han mostrat interès, es repetirà les vegades que calgui.

La campanya d'objecció fiscal es porta a terme a nivell de l'Estat espanyol des de fa anys. En aquest sentit, sempre s'havien proposat una sèrie de campanyes alternatives on destinar els diners que no es volen pagar a les despeses militars. Aquest any la CGT proposa com a projecte alternatiu on es destinin els diners de l'objecció fiscal a l'oficina per l'okupació de Barcelona. L'oficina per l'okupació neix com a espai des d'on dinamitzar altres okupacions, ja que preveu dotar-se de les eines a partir de les quals generar espais per tal de fer possible l'intercanvi d'experiències. L'oficina d'okupació disposa d'un centre de documentació, una assessoria legal, un grup de difusió i una comissió per tal d'investigar l'assetjament immobiliari, i així ajuda tota la gent afectada per aquesta qüestió, pertanyin o no al moviment okupa. Des d'acció social de la CGT entenem que en uns moments en què l'alt cost de l'habitatge s'ha convertit en un problema social de primer ordre, cal donar suport a iniciatives d'aquest tipus. En tot cas, no deixa de ser una proposta, és a dir, així com en fer objecció fiscal hi ha un marge molt ampli per decidir a nivell personal quina és la quantitat que es vol desviar, també ho ha de ser el projecte al qual es destinen els diners. Cadascú decideix en quin projecte els vol destinar.

Des d'aquestes línies, doncs, volem animar tothom a apuntar-se a fer objecció fiscal. Mentre es continuïn invertint tants diners en l'exèrcit i en la investigació i creació de noves armes caldrà que continuem treballant per mostrar-ne el rebuig.

Per fer aquest article he consultat i m'he basat en informació de documents de l'Assemblea per l'Objecció Fiscal, tant de Catalunya com d'altres d'arreu de l'Estat, del llibre "La abominable cara oculta de los ejércitos humanitarios" del Colectivo Gasteizkoak i els webs del Centre d'Estudis per la Pau i de Tarragona Patrimoni de la Pau.

Les manifestacions i accions alerten dels nous plans militars internacionals contra l'Iran

Tres anys d'ocupació i guerra a l'Iraq

Col·lectiu Catalunya

El 18 de març del 2003 va ser el punt d'inici de la invasió militar descoberta a l'Iraq. Tres anys després i segons el registre independent Iraq Body Count, en el transcurs de la guerra han mort entre 34.000 i 38.000 civils. Estats Units va voler marcar aquesta data amb el segon desplegament ofensiu més important des de l'enderrocament del règim de Sadam. Paral·lelament, a la resta del món, milers de persones van sortir al carrer per exigir la fi d'aquesta barbàrie i l'aturada de qualsevol nou pla militar com el que actualment està en marxa cap a l'Iran.

A Barcelona

Prop de tres milers de persones es van manifestar pel centre de Barcelona convocades per la Plataforma Aturem la Guerra exigint la retirada de les coalicions militars internacionals de l'Iraq, Palestina i Afganistan. La marxa va començar a Passeig de Gràcia, baixant per Via Laietana i acabant a Pla de Palau on es va llegir un comunicat per part de l'escriptora iraniana Nazanine Anirian i el jove Osama Tatou, detingut i alliberat ara fa poc temps en una operació contra el terrorisme islàmic a Badalona. La manifestació va acabar amb el recordatori dels vint anys del referèndum de l'entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN.

A Tarragona

El divendres 17 de març, en el marc d'accions descentralitzada contra els tres anys d'ocupació a l'Iraq, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau va «tapiar» la porta de la Delegació de defensa tarragonina i va clausurar les altres entrades. Altres grups van realitzar diverses pintades i murals arreu de la ciutat. L'endemà dissabte, prop de cinc-centes persones van manifestar-se pels carrers de Tarragona.

Per la pau: prou investigació militar!

Fundació per la Pau

La Fundació per la Pau i la Campanya "Per la pau: prou investigació militar!" vam fer públic el nostre Informe sobre els Pressupostos del 2006, destacant que el Govern espanyol es proposa dedicar quasi el triple de pressupost a recerca militar que a recerca bàsica, en concret el Govern augmenta la despesa de R+D militar en un 27%.

La despesa pública per a R+D en programes militars, que duia diversos anys estabilitzada al voltant dels 1.330 milions d'euros, augmentarà un 27% l'any 2006, segons assenyalem en l'"Informe 2006 sobre els Pressupostos per a R+D civil i militar a l'Estat espanyol" elaborat per la Fundació per la Pau en el marc de la Campanya "Per la pau: prou investigació militar!". Així, la recerca militar és una de les grans beneficiàries de l'augment, tant publicitat pel govern, d'inversió en R+D.

Els diners que l'Estat espanyol dedicarà a recerca militar el 2006 (1.684 milions d'euros) suposen el 26% de la despesa total en R+D, i s'obté sumant el pressupost d'investigació centralitzat des del Ministeri de Defensa amb els avançaments que facilita el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, per al disseny i construcció de nou tipus diferents d'armament, segons apareix al projecte de Pressupostos Generals de l'Estat (PGE) presentat pel govern per al 2006.

El pressupost per a recerca militar suposa unes 3 vegades més que el dedicat a recerca científica bàsica, font principal del finançament de les universitats i el CSIC; 26 vegades més que el dedicat a recerca agrària i 34 vegades més que el dedicat a recerca oceanogràfica i pesquera. Cinc empreses vinculades a la indústria militar (EADS-CASA, General Dynamics, SENER, Navantia i ITP) s'emporten un pressupost que duplica àmpliament el que reben en conjunt totes les universitats i el CSIC per a R+D civil. I, per exemple, només una d'aquestes -General Dynamics, que és una de les principals proveïdores del Pentàgon– rebrà de l'Estat espanyol, per al desenvolupament de dos tipus de carros de combat, més diners que el destinat a tota la recerca sanitària.

Aquests pressupostos són els segons elaborats pel Govern Zapatero. Si bé incorporen un cert augment de la R+D civil (significativament inferior al de la R+D militar), incompleixen una altra vegada la promesa que el PSOE va fer al seu programa electoral –en resposta a les recurrents denúncies expressades per la Campanya, científics i institucions de l'àmbit científic– de comptabilitzar com a despesa de R+D la "que sigui utilitzada per a aquesta finalitat, reubicant les corresponents despeses militars destinats a la fabricació d'armament en el lloc adequat".

D'altra banda, els crèdits a empreses en el seu conjunt (coneguts com a capítol 8) es disparen en els PGE 2006, passant a constituir el 56% de la despesa en R+D. Aquests crèdits, com va denunciar el PSOE quan era a l'oposició, no s'haurien de computar d'aquesta manera, doncs les empreses només dediquen en realitat fins a un màxim del 50% dels mateixos a R+D.

Per a la /Fundació per la Pau/, les més de 40 ONG, col·lectius, sindicats i entitats, així com els nombrosos investigadors, objectors científics i estudiants implicats en la campanya "Per la pau: prou investigació militar!", aquest projecte de PGE reforça la militarització científica desenvolupada per anteriors governs en els darrers 10 anys, la qual cosa contrasta radicalment amb el discurs favorable a la pau tant invocat pel President del Govern, i mostren de nou la facilitat amb que s'incompleixen les promeses electorals.

Així doncs, ni la voluntat d'impulsar la recerca científica com a prioritat, ni la necessitat de transferència (del camp militar al civil) ni, tant sols, la transparència i correcció tècnica en la presentació de les dades, queden reflectides en els PGE per al 2006.

Més informació: Fundació per la Pau, c/ Casp 31, 2n 1a A - 08010 Barcelona, www.fundacioperlapau.org

Eivissa, destrossa, repressió i resistència

Pep Juárez, secretari general de la CGT de les Balears, març de 2006

Encara duc terra d'Eivissa aferrada a les sabates. Terra humida de ferida fresca, perfumada per arrel de savina junípera, arrabassada de sobte. Terra agredida per màquines apocalíptiques, actuant impunement sota la protecció policíaca enviada per un govern, suposadament progressista, per protegir els negocis de destrucció d'un altre govern de rapinyaires, cacics i negociants. Terra honrada, per la dignitat dels resistents, per la força de la raó, per la immensa fortalesa atresorada en cossos aparentment febles, inexperts i indefensos davant la brutalitat. Terra que és la nostra terra, malgrat que un mur de silenci, molt més alt que la distància marina, intenti evitar que l'exemple eivissenc arribi a Mallorca.

A hores d'ara, Eivissa és escenari d'una orgia destructora, de presumptes il·legalitats i d'imposicions antidemocràtiques. He vist amb els meus propis ulls l'activitat embogida de maquinària pesant, deixant al seu pas trossos de paisatge lunar, amb mètodes d'esbucament que recorden Palestina, amb la ciutadania saturada d'impotència i indignació. La intenció política és molt clara: de moment, "marcar el terreny" per a que, durant setmanes, la moral dels qui veuen tot això, cada dia, es mini davant els fets consumats. Que s'interioritzi aquest procés com a irreversible, davant el qual no val la pena resistir. I que s'interpreti que, els qui ho fan, actuen des d'interessos espuris.

A Eivissa, l'agressió al territori, i la repressió, són complementàries i inseparables. Per això, la responsabilitat política és clara i compartida: mentre el PP, dels Matas i Matutes, barreja política i negocis, i sepulta Mallorca i Eivissa sota una mortalla d'asfalt i ciment, el PSOE, de Zapatero i Socias, envia les forces armades per imposar antidemocràticament aquesta destrossa, de legalitat més que dubtosa. PP i PSOE, una ma renta l'altra, i tot plegat (que ningú no ho oblidi) ho pagam nosaltres. Perquè, a més de que l'astronòmica factura de les autopistes deixarà els comptes públics penjats quasi mig segle, la despesa de la repressió també la pagam entre tots: cada vehicle, cada uniforme, cada pistola, cada fusell, cada porra, cada pilota de goma, cada escut, cada casc, i tots els sous i les dietes dels qui utilitzen tot això contra la població, estan pagats amb els nostres impostos.

Crònica d'avui, un dia qualsevol. De bon matí, hi han tornat a haver detinguts. Aquesta vegada, set. A primera hora, la gent intentava evitar una nova agressió, oposant-se a l'obertura d'un vial per la part de darrera de Ca'n Malalt. Aquest vial, tan innecessari com la resta de les faraòniques obres, té un objectiu molt específic: ofegar en mig de l'asfalt, com si fos un dibuix d'en Quino, el negoci familiar d'horticultura, ja envaït anteriorment, d'en Antoni Planells, Malalt, símbol del moviment cívic de resistència, persona honrada i progressista, home d'una peça.

Però la mala baba dels agressors no s'ha aturat aquí: cap a mig dia, i una vegada obert per la força aquest vial, algú ha ordenat a l'operari d'una màquina d'excavació fer un forat d'un metre i mig de fondària per vuit d'ample, a l'extrem de l'única sortida que li quedava a en Toni i als seus veïns, acaramullant la terra a mode de tanca, i deixant als represaliats sense poder sortir de ca seva. La resposta ciutadana ha estat immediata: un nombrós grup de gent compromesa, uns amb aixades, un altre amb una pala, i d'altres amb les pròpies mans, han aconseguit omplir el forat, desfer la tanca i obrir el pas. En aquestes condicions, cada petita victòria té un valor incalculable.

És necessari, imprescindible, que els germans eivissencs no quedin tot sols. A Mallorca tenim una alta responsabilitat en aquest conflicte, que ja dura més de dos anys, i del qual no es tenien notícies fins fa quatre dies.

No només hem de menester, tots plegats, actes de suport i solidaritat cap a la resistència eivissenca. A més d'això, la millor solidaritat que podem donar als companys pitiusos és, justament, defensar Mallorca, amb la mateixa coherència i decisió que a Eivissa ells defensen la seva illa.

Macrojudici a les trenta-dues okupes de Terrassa

www.kaosenlared.com

Els propers 22, 23, 24, 25 i 26 de maig, a Terrassa, es realitzarà un macrojudici contra les persones encausades pel desallotjament del KORK III. Aquest judici tindrà la durada d'una setmana i el realitzarà el jutge Enrique Rovira del Canto, antic fiscal militar en la dictadura, en el jutjat penal número 3 de Terrassa.

El KORK-III es va okupar el 27 de setembre del 1998 pels col·lectius Acció Autònoma i Dones Anti-Sistema, com també per membres de l'Assemblea d'Okupes de Terrassa. La okupació d'aquest centre social va durar nou escassos mesos carregats d'accions i activitats diverses, però un cop més els poderosos van aconseguir enderrocar, amb la seva maquinaria repressiva, totes les il·lusions i projectes que allí es preparaven.

El 17 de juny del 1999 i sense previ avís, una multitudinària dotació d'antiavalots de la Policia Nacional va desallotjar i detenir 32 persones que es trobaven dins la casa. Sense mostrar cap ordre de desallotjament i rebentant les parets a cops de mall, van arribar a la kafeta on es trobaven totes juntes. Fent servir els arguments dels cops, els crits, els insults i les amenaces, van separar als homes de les dones per registrar-nos i, de passada, humiliar-nos. Després de ferlos esperar que arribessin manilles i brides per lligar-les a totes, les van arrossegar cap a l'exterior de l'edifici per un passadís d'impunes porres i botes d'antidisturbis. Sense poder salvaguardar la seva intimitat, els van fer anar caminant, a cara descoberta i lligades, fins a la comissaria. Després d'esperar mitja hora més a l'entrada de comissaria i a la vista dels vianants, van tornar a separar els homes de les dones i les va amuntegar dins les poques i destrossades cel·les que els quedaven. En cap moment van informar per quin motiu se'ls detenia ni quins càrrecs se'ls imputaven, no van permetre el reconeixement mèdic de la gent ferida que ho demanava, com tampoc van deixar anar al lavabo a ningú. Les persones detingudes sortien en llibertat, després de llargues i intenses hores, aquell mateix dia amb els càrrecs d'usurpació i desordres.

Cada una de les 32 persones detingudes van presentar una denúncia contra la Policia Nacional per les irregularitats i il·legalitats comeses durant el desallotjament. El jutge no va acceptar les seves denúncies dins el procés judicial i, després d'uns anys de donar voltes d'un jutjat a l'altre, la fiscalia va incloure als delictes d'usurpació i desordres, el d'atemptat contra l'autoritat, el de danys i una falta a l'ordre públic. La suma de tots els càrrecs suposa una condemna de cinc anys de presó per a cada una de les persones que es trobaven a l'edifici durant el desallotjament. D'altra banda, aquest empresonament suposarà un fort cop per al funcionament de molts moviments socials de Terrassa: feministes, ecologistes, de contrainformació, antirepresius, sindicals, antiglobalització, d'artistes, d'okupes... Finalment, la condemna comportarà situacions personals plenament injustes per a 32 persones que, amb la seva lluita quotidiana han pretès aportar solucions al problema de l'habitatge, a l'especulació urbana i a la manca d'espais per a la sociabilitat i la creativitat intel·lectual i artística.

ALGUNA COSA ES MOU

Ara el poble, ara la pau

Carlus Jové

L'anunci d'un alto el foc d'ETA planteja dos reptes importants: l'un a l'estat, que perd la fórmula-excusa de la violència com a pretext per no parlar d'un procés polític, i l'altre per a l'esquerra (tant la política com la social), que necessàriament s'haurà de posicionar i mobilitzar. Què faci l'estat dependrà, fins a cert punt, de la pressió social en un sentit o altre, i per ara qui guanya és el sector de l'Espanya indivisible i orgullosa.

L'ofensiva de l'espanyolisme més ranci, aquell que junt al patriotisme fa una defensa a ultrança dels valors catòlics i de les tradicions més caduques, ja fa mesos que gaudeix d'una gens menyspreable vida pública. Els hem pogut veure manifestant-se contra el matrimoni homosexual, contra el suposat laïcisme de la LOE, i més recentment contra un procés de diàleg a Euskadi que inclogués l'esquerra abertzale i, especialment, Batasuna. Aquest pol existeix i el gir cada cop més dretà del PP n'afavoreix la ressonància política. Ara toca moure fitxa a l'esquerra.

Des dels moviments socials no sempre es parla dels drets nacionals, qüestió que es deixa en mans de l'esquerra independentista. Però no parlar-ne ara seria una omissió imperdonable, ja que en el marc d'un possible procés polític, l'esquerra, tota ella, ha de posicionarse i defensar un dels drets fonamentals de tot poble o col·lectiu: l'autodeterminació. Rebutjar intervenir en l'assumpte per considerarlo massa polític seria un error estratègic que, ben segur, jugarà a favor de la dreta. Actualment, existeixen alguns espais unitaris que, tot i el seu popurri ideològic són els únics existents, com la Campanya pel Dret a Decidir, la capacitat de convocatòria que es va poder veure el passat 18 de febrer. Tot i això, seria interessant no perdre de vista la possibilitat d'una coordinació a nivell estatal que defensés el dret a l'autodeterminació a Madrid, Salamanca o Burgos.

El paper que juguin les organitzacions sindicals també serà altament important, sobretot aquelles que es consideren part dels moviments socials. Com bé argumentava Salvador Seguí fa una bona colla d'anys "nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans el contrari, hi guanyaríem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por". La lluita per les reivindicacions nacionals ha d'ajudar-nos en la tasca de construir forts moviments de base que, lluny d'aturar-se aquí, plantegin la transformació radical de la societat.

> EL FAR

La guerrilla anarquista segons Ferran Sánchez Agustí

Ferran Aisa

Ferran Sánchez Agustí s'ha especialitzat en la investigació dels maquis a Catalunya amb el resultat d'haver publicat diversos llibres seguint aquesta interessant temàtica de la nostra història contemporània.

Ara acaba de publicar "El Maquis anarquista de Toulouse" (Editorial Milenio-Lleida, 2006). L'actual treball completa la trilogia anterior sobre la guerrilla i la resistència contra el franquisme. L'autor ha anat a cercar les fonts del seu assaig a Tolosa i a diversos pobles del Pirineu francès on ha recollit documentació i ha pogut entrevistar diversos testimonis i protagonistes de la resistència antifranquista. També analitza la situació del Moviment Llibertari Espanyol a l'exili francès i la seva relació amb la lluita antifranquista.

Ferran Sánchez Agustí, amb aquest exhaustiu treball d'amena lectura, posa al descobert una de les etapes més sòrdides dels primers anys de la postguerra.

L'autor es capfica en el món dels lluitadors que van intentar acabar amb el règim franquista d'una manera que avui ens pot semblar romàntica però que, en aquells moments, era plena de dramatisme.

Narra la història dels lluitadors que van intentar convertir Barcelona, l'antiga rosa de foc, en la plataforma dels seus actes contra el franquisme. Ferran Sánchez es capbussa en la vida, l'obra i la mort dels principals líders dels maquis català: Ramon Vila "Caracremada", Quico Sabaté, Marcel·lí Massana i Josep Lluís Facerias, els quals ocupen una tercera part del text del llibre, la resta està dedicat a l'estudi de grups d'acció i de guerrillers menys coneguts.

Sánchez Agustí ha enriquit el seu treball amb l'opinió d'escriptors anarquistes com Eduard Pons Prades; i amb el testimoni de supervivents, guies dels Pirineus, activistes i altres persones relacionades amb la resistència armada. L'autor també ha pogut consultar 33 sumaris de l'Arxiu de la Regió Militar Pirenaica Oriental, el Fons de la Presó Model de Barcelona, informes de la Direcció General de la Guardia Civil i documentació dipositada en altres arxius. Tot plegat ha servit per enriquir considerablement aquest assaig que permet una visió global del que va significar la resistència dels maquis a Catalunya. L'assaig recull el llistat d'accions i atemptats realitzats per les guerrilles, el nom de trenta-set maquis morts en combat i els gairebé quaranta afusellats a Barcelona.

Ferran Sánchez Agustí, amb "El maquis anarquista", ofereix una gran i exhaustiva aportació a la bibliografia que, sobre aquesta interessant temàtica, s'ha desenvolupat en els darrers anys, i que ha estat motiu d'obres literàries, documentals i pel·lícules.

Dinamita de cervell

En Xaxu, el sardanista, el vell anarquista

Miquel-Dídac Piñero i Costa

Entre els vells anarquistes de l'Escala, que venien al cafè de la meva família, La Platja, un dels primer en morir va ser en Xaxu. Un dels darrers, ja en temps de la transició, va ser en Raül Flaquer. Als estius dels anys seixanta, també hi venien companys estrangers, com ara en Vernon Richards, de Freedom Press.

El 19 d'abril fa 50 anys del traspàs del músic escalenc Josep Vicens i Juli (l'Escala 17/01/1869 - 19/04/1956), popularment anomenat Xaxu, que composà sardanes molt ballables.

Enfront la recuperació de la memòria històrica obrera i popular i de dignificar el nom de cada cosa oculta i difamada pel franquisme i el llarg silenci de la transició, hi ha una falsificació que imposa una visió de dretes en contra la realitat històrica de la lluita de classes i el pensament avançat de tipus igualitari i solidari, ja que el discurs històric hegemònic de la burgesia catalana presenta la revolució de 1936 com un fet militar espanyol imposat des de fora d'un oasi català, on la Generalitat de Catalunya representava un centre polític contra el feixisme espanyol i també el procés obrer d'autogestió col·lectivista, que Noam Chomsky considera

l'esdeveniment més extraordinari de la història mundial, fent bonica i idealitzada la reconciliació política entre dretes i esquerres, que es representa en la política de Jordi Pujol, mentre s'amaga l'existència del Vichy català i el paper del moviment obrer sota la Dictadura i les seves lluites en el tardofranquisme.

Aquesta falsificació també integra el sector artístic i intel·lectual, com ara en el cas de la personalitat llibertària de Josep Vicens, un home del poble i dedicat al poble, que en tota la seva existència va intentar ajudar a l'emancipació de l'espècie humana de l'explotació i l'opressió i va donar suport al moviment social llibertari vers una societat solidària igualitària i autogestionària, un compromís que el va portar a l'exili a causa de l'ocupació militar franquista, on va patir tota mena de patiments a Perpinyà, i va tornar a l'Escala, després d'una prudent estada a Girona.

El periodista Emili Casademont escriu al "Diari de Girona" del 2 d'abril que "en el cinquantenari del traspàs [...] la bibliografia existent entorn d'aquest músic és força reduïda però, alhora, molt profitosa [...] sardanes com 'Bona festa', editada per totes les cases discogràfiques i que evoca la Festa Major de l'Escala (Xaxu la compongué a Malgrat de Mar), 'Carícies', 'La font vella', 'Nit de Sant Joan', etcètera. Al llarg de la seva existència, n'arribà a fer més de mig miler [...] Molero [...] afirmava que «l´obra d'en Xaxu forma un dels conglomerats sardanistes més importants que s'han creat fins a avui, amb una indubtable transcendència damunt l'àmbit popular, per mitjà dels seus acords ferrenys i enyoradissos, concebuts sovint mentre l'autor havia estat a calar les peces dins la mar, amb el gussi, o bé s'endormiscava a l'ombra d'un pi o d'una figuera. Escrivia les sardanes barroerament, a la taverna, amb un caliquenyo a la boca. I quan no disposava de piano, s'ajudava amb la guitarra». L'avi Xaxu fou, malgrat ser gairebé un autodidacte, un bon coneixedor de la música i, sobretot, un magnífic executant de diversos instruments, com el flabiol, la tenora, el fiscorn i el contrabaix. I, per altra banda, donà les primeres lliçons musicals al solista de tenora Albert Martí, fill també de l'Escala. Un Albert Martí a qui Pau Casals coronà com a rei de la tenora [...] que sempre, durant la Guerra Civil, estigué al servei de Catalunya, acompanyant, amb la seva cobla, l'expedició catalana que, encapçalada per Jaume Miravitlles, comissari de Propaganda de la Generalitat [...], anà a Madrid, per tal de donar ànims als seus defensors [...] Un Albert Martí que, després del 1939, perseguit, ho passà molt malament a Barcelona. I un Albert Martí a qui, encara que sembli mentida, els escalencs no li han fet gens ni mica de justícia, atès que no hi ha ni un trist carrer de la població que li sigui dedicat. D'altra banda, els escalencs sí que honoraren l'autor de 'Bona festa' batejant amb el seu nom un carrer de la vila on també, en una cèntrica plaça, li erigiren un monument.

Vull que el record a Josep Vicens sigui a la memòria històrica llibertària i en especial el de tots els vells anarquistes que anaven al Cafè La Platja, de l'Escala, gràcies als quals avui tinc clar la necessitat històrica d'abolir el treball assalariat i la dictadura de mercaderia.

JOVENTUT D'ACTIVISTA A LA CNT I PARTICIPACIÓ EN EL COMITÈ DE VIDRERES

Francesc Llobet, en el seu centenari

Joan Cañigueral, 23 de febrer 2006

Dimecres dia 8 de febrer, en Francesc Llobet va fer cent anys. A l'Hospital de Llagostera, on resideix des de fa anys, per celebrar el seu centenari li varen retre un petit homenatge. L'acte va tenir la participació dels alcaldes de Llagostera i Vidreres, de la delegada de Benestar i Família i l'assistència de nombrosos amics i familiars. A l'acte, el vidrerenc Ramon Garriga li va agrair amb emoció l'amistat i va glossar la seva figura.

En Ramon n'evocà l'idealisme i el compromís, però sospito que l'admira, fonamentalment, per la humanitat i pel coratge que va exhibir en aquells temps tràgics en què no s'estalviaven ni les runes ni la sang per bastir el nou ordre i en què senyorejaven les reven-

ges i les passions desfermades. Per episodis límit de la petita història de la seva població, com el que va protagonitzar a les portes del Casino, davant múltiples testimonis, impedint que membres armats d'un comitè, que de fet actuaven ocultant plets privats, s'emportessin un exalcalde de dretes. O salvant la vida d'un mossèn, amb qui ell conversava sovint. No és fàcil portar el pes d'un segle com el que ha viscut en Llobet, i és natural que quan emergeix de la profunditat dels seus silencis, lamenti la pèrdua de les lliçons que contenia la seva memòria. Llobet va néixer a Llagostera el dia 8 de febrer del 1906. Com a membre de les joventuts activistes de la CNT, mentre va estar el règim de la dictadura, hi hagué fortes repressions. Ell mateix explica que, al capdavant d'una colla de pagesos, es van presentar davant de l'Ajuntament de Vidreres per exigir uns drets negats, davant aquest fet van optar no fer servir la violència sota cap concepte, ja que els del règim no haguessin dubtat en treure les armes. L'any 1936, quan va esclatar la Guerra Civil, en Francesc, aleshores un noi de 30 anys, combregava plenament amb les idees republicanes i s'hi va lliurar de ple integrant-se com a milicià al Comitè de Milícies Antifeixistes de Vidreres.

Va ser participant en el Comitè de Vidreres, explica que, alguns vidrerencs i de les contrades de Girona participaren a la guerra des dels primers dies com a milicians voluntaris, lluitant al Front d'Aragó, mitjançant les famoses columnes de Durruti, assegura haver-ne relacionat cent i ell, aleshores, amb 32 anys d'edat, portava un grup de 25, dels quals tres del seu grup varen perdre la vida a conseqüència del bombardeig de l'aviació feixista.

Va tornar cap a Vidreres a corre-cuita, ja que el necessitaven, els feixistes avançaven molt ràpidament. L'any 1939 va haver d'exiliar-se a França, passant primer pel camp d'Argelers i després pel de St. Ciprien, una mica més al nord d'Argelers; allí hi va passar vuit mesos vivint en situacions molt magres, i malauradament va començar la guerra a Europa.

D'aquesta manera, en Francesc va viure a l'exili 30 anys, fins a l'any 1968, quan tornÀ.

“V de Vendetta”

Rafael Cid, traduït pel web de la CGT de Catalunya de la seva Secció ‘El Vaivén’ de red-libertaria.net

Circula per les nostres pantalles cinematogràfiques una pel·lícula d'alt pressupost i actors famosos que no és una puta merda. S'anomena “V de Vendetta” i està basada en un conegut còmic àcrata que narra amb l'eficaç pirotècnia de la “factoria Matrix” el costat més criminal i brut de la realitat del Poder en el capitalisme global. També la seva orwel·liana connexió amb la manipulació dels mitjans de comunicació de masses per a fer de la democràcia un sistema placebo d'obediència cega. Es tracta d'una reflexió sobre la democràcia de percepció realment existent més profunda i lúcida que molts sensats tractats de ciència política al pes. Perquè com deia l'escriptora Elfriede Jelinek, guardonada amb el Premi Nobel 2004, avui en dia l'autèntica experiència humana és producte de la nostra segona naturalesa imposada per l'allau d'imatges dels mitjans de comunicació. I recalco això de “autèntica” i això de “naturalesa”.

Parlar avui de democràcia significa encara referir-nos a autodeterminació, acció directa i autogestió personal. Encara que la seva praxi hagi patit profundes rectificacions al llarg dels temps, des de la democràcia directa atenesa a la democràcia representativa vigent sempre s'ha presumit la presència d'aquests valors pioners. Tant se val que la combinació d'isegoria, isonomia i parresía, fris que qualificava l'essència de la democràcia grega, sigui avui passat remot. Tampoc importa massa que fins a aconseguir una representació normativitzada amb el sufragi universal, secret i directe hagi sigut necessari experimentar amb sistemes imperfectes confiscadors de l'exercici del vot. Històricament ha sigut una constant lligar democràcia a “govern del poble”, mai a un privilegi de notables. Potser per això tradicionalment la democràcia-fetitxe ha tingut tan bona premsa. Per més que sovint s'oblidi la joventut d'aquesta democràcia indirecta per representativa i representativa per indirecta, que va ser instaurada plenament per primera vegada en 1906 a Finlàndia i que no va aconseguir la majoria d'edat fins al proper 1965, quan als Estats Units el vot sense discriminació es va imposar també en les eleccions federals.

De fet, en la democràcia representativa realment existent (indirecta) són majoria els estudiosos que continuen veient en els vells valors “rebatejats” la garantia del concepte. Robert Dahl, per exemple, parla de la necessària existència de “inclusió” (sufragi universal) i

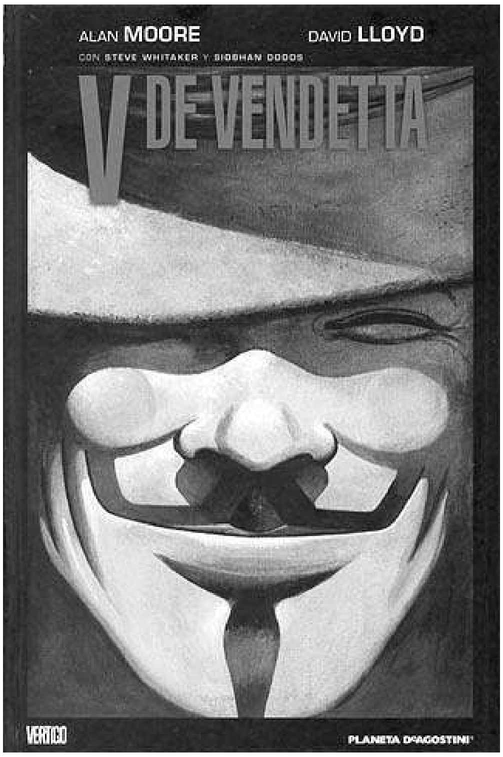

“controvèrsia política” per a poder parlar de veritable democràcia. Altres pensadors afegeixen a aquests dos actius el que a més els ciutadans puguin “revocar” als seus representants. Al marge que existeixi un Estat de Dret i una Constitució, la clau democràtica continua radicand en una certa idea de sobirania de l'individu. Però seria absurd negar que a la complexitat física que va fer impracticable aquella democràcia directa (de màxims) en les societats de masses s'ha afegit la imposició en l'imaginari polític del terme “representatiu” quasi com a pensament únic. Per cert, “representació” és una abstracció que junt amb “Estat”, una altra abstracció, ha desplaçat als més pròxims conceptes de “Poder” i “Autoritat” com referents del mateix arbre ideològic.

> ***“Parlar avui de democràcia significa encara referir-nos a autodeterminació, acció directa i autogestió personal”***

La lògica quantitativa de la societat de masses, anul·ladora del pathos qualitatiu de la primera democràcia, s'ha valgut del concepte de “representació” per a escriure el guió que legitima el nou sistema democràtic. I ho ha fet incorporant la tècnica de divisió del treball a l'acció política de la societat civil, a través dels partits com a agents naturals de participació. Es tracta, per tant, d'una transferència de competències (i al mateix temps de la seva naturalesa) de l'individu als partits polítics, amb tres conseqüències clares: la recuperació de l'elitisme; La socialització del públic pel privat i el risc d'alienació per als titulars de la sobirania. Una prova d'aquesta “desviació” és la baixíssima participació política que registren avui els comicis, quan precisament la democràcia representativa (de mínims) venia justificada per a aconseguir una més àmplia “inclusió” ciutadana en les societats complexes.

Però no és aquesta l'única contradicció del sistema representatiu. En realitat la generalització de la participació política, assumida com a progrés històric, havia servit per a anivellar l'eterna desigualtat en el repartiment de la riquesa. La democràcia representativa s'entenia com el model que, encara en un entorn de flagrant concentració de recursos econòmics, permetia en a qualsevol persona arribar al Poder socialitzant-lo amb aquesta demostració de teòrica obertura. No obstant, amb la dinàmica elitista que fagocita la representació, el resultat és el contrari: el monopoli de la política per una casta de notables “lliurement” triats pels seus representats. Una volta de rosca que col·loca política i economia en mans d'uns pocs jerarques “democràticament”.

I arribem a l'última anella d'aquesta saga-fuita democràtica amb l'aparició dels media com a nous representants de l'opinió pública -que és l'expressió de la ciutadania agregada- quan el desprestigi dels partits sembla tocar sostre. Avui els nous púlpits que adoctrinen les gents són els mitjans de comunicació de masses. El anomenat “cinquè poder” s'està erigint de facto en representant dels ciutadans, produint una opinió pública paulovianament enformada per al consens i el statu quo. Aquest nou procés constituent que ocupa a premsa, ràdio i televisió fomenta una democràcia de percepció i promou l'absència de la presència humana, suplantant la veu dels ciutadans per la dels seus ventrílocs. Vivim així el penúltim tram d'una Deriva pseudoaristocràtica encabotada a substituir el ciutadà real pel seu doble virtual, en relació de molts a pocs, a través dels mitjans de comunicació com a terminals de l'home, que va dir Mc Luhan. L'actual representació dels media està allunyant al subjecte de l'objecte en compte de que, mitjançant una pluralitat d'informació veraç i opinió responsable, ajudar a superar les barreres quantitatives que allunyen el ciutadà de l'esperit de l'autèntica democràcia directa.

El resultat salta a la vista i fa pudor a l'olfacte. Els que manen, aquests representants democràticament triats pels de baix -la cúpula i la base de la trama en vertical copulació- s'encimbellen, fan famosos i enriqueixen a costa del públic. En tots els ordres del sistema. Des del personatge més alt i carismàtic al més anònim i insignificant, tots naden en l'opulència aliena, com a paràsits d'upa. I quan surten de la funció pública, a on van accedir en el nostre nom, es descaren sense pudor. Vegeu a l'excanceller Gerhard Schröder com a gran prebost de la multinacional russa Grazprom; a Felipe González promocionant negocis a Llatinoamèrica per al seu amic mexicà Slim, una de les majors fortunes del món en un continent de necessitats. I gent menor, tal que un expresident del Tribunal Suprem o un antic magistrat de l'Audiència Nacional, esdevinguts en advocats defensors dels capos del narcotràfic o, ja ficats en la rabiosa actualitat, a tot un exCap de la Unitat de Frau Fiscal d'Hisenda convertit en testaferro jurídic del cervell de la trama de Marbella. Vicis privats, falses virtuts públiques i manipulació massiva, aquesta és la precisa denúncia llibertària de “V de Vendetta”.

> RACÓ TRANSVERSAL

Remake

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Alguna cosa està canviant en el cinema quan fins i tot un producte tan de “màrqueting” com “V de Vendetta”, que ha causat commoció entre els poderosos mitjans de dominació a “les entranyes del monstre”, ja parteix d'una premissa inversa a l'establerta, és a dir: “el poble no ha de tenir por del govern; és el govern qui n'ha de tenir del poble”.

No hi ha dubte que l'últim és el que està passant en aquests moments a França, mentre que el primer és el que passa a Espanya. No és difícil imaginar que, sobretot en ocasió de la visita de sa Majestat –que ja sabeu, regna però no governa, encara sort- a França, moment en el qual la classe política i els seus amos hauran pogut meditar sobre els avantatges de comptar amb un monarca votat per Franco, amb un exèrcit amatent a matar per la Pàtria i, per què no, amb uns sindicats com els actuals UGT i Comissions que ja fa molt temps havien signat mesures com les quals ara tracta d'aplicar Monsieur Vallespin en una d'aquestes reunions celebrades pels mitjanes i en les quals el senyor Cuevas pot aspirar a convertir-se en l'enveja de la majoria dels jerarques empresarials europeus, “Noi, amb aquestes esquerres i aquests sindicats teus, així qualsevol”, diran els Cuevas gals en les seves tertúlies. El contrast és tan denigrant que fins els mitjans més convencionals no poden estar-se de fer “odioses” comparacions. En ferho i descobrir que “aquí tot és molt pitjor”, gairebé tots coincideixen a culpar el ‘botellón’ i les noves generacions, que no dic jo que no mereixin una bona pallissa, però que abans que ells n'hi ha uns altres, els quals, per citar un exemple, proclamen com Zapatero o Maragall que sa Majestat “és el primer republicà” o quan els senyors Méndez i Fidalgo proclamen que els seus sindicats poden comparar-se institucionalment... amb la monarquia.

Alguna cosa no funciona en tot això, i també sobre això alguna cosa es pot aprendre esmenes es veu una bona pel·lícula. I el tema deu tenir una transcendència inqüestionable ja que entre les últimes estrenes hispano-catalanes es poden trobar diversos títols que aborden la qüestió des d'un angle o altre. Aquest és el cas de “Benvingut a casa”, de David Trueba, que ja es va estrenar amb altra aportació al tema, “La buena vida” (en la qual, recordem, el noi únicament trobava el seu punt de contacte amb l'avi, el mateix que ocorria en la polèmica “Historias del Kronen”), i que presenta uns pares que seran qualsevol cosa menys models. En la mateixa ona incideix el debutant Daniel Sánchez Arévalo amb “AzulOscuroCasiNegro”, que ja en la seva curt “Física II” descriu un fill que no vol el treball banal i confortable del pare... I hi ha “Remake”, escrita per Roger Gual, autor (amb J. D. Wallovits) d'aquesta kafkiana sàtira del treball “competitiu” entre “colls blancs” anomenada “Smoking Room”, digna d'una bon cinefòrum d'empresa.

ENTREVISTA A **NOAM CHOMSKY** (QUARTA PART, VE DEL "CATALUNYA" 74)

'El que hauríem de defensar és el dret de la gent a unir-se'

Text: Jon Bekkene i Mike Long,
"Anarcho-Syndicalists Rewiew"

-Posseeixes un llarg i admirable rècord de suport a nombroses lluites d'«alliberament nacional» al llarg del món. Què li diries als anarquistes que volguessin ajudar a remeiar les massives violacions dels drets humans o altres formes d'injustícia social perpetrades amb el vist-i-plau occidental, en països com Vietnam, Cambotja, Palestina, Sud-àfrica, Nicaragua, El Salvador, Guatemala, Filipines, Indonèsia o Timor Oriental -per cenyir-nos a una llista tràgicament incompleta- però que desconfien de moviments d'«alliberament nacional» en la mesura que la ideologia predominant d'aquests moviments sol ser un nacionalisme autoritari implacable acompanyat, amb freqüència, d'alguna mena de marxisme-leninisme? Aquests moviments desitgen prendre el control de l'aparell de l'estat, però no modificar-lo i, amb freqüència, una vegada en el poder solen ser tan corruptes i brutals com els règims que van enderrocar.

- Això és absolutament cert i mai vaig sentir que estigués donant suport a cap moviment d'alliberament nacional. Vull dir, jo no he donat suport als sandinistes, a la OLP o als líders vietnamites com a tals, i ells ho sabien.

Recordo la meva visita a Indoxina a finals dels seixanta. Vaig passar per l'entrevista de rigor amb el primer ministre Pham Van Dong i quan vaig arribar allí, ell estava assegut ostentosament amb una traducció francesa del meu llibre "American Power and the New Mandarins" sobre el seu escriptori. Així que, per a començar la conversa, que era en francès, li vaig preguntar què opinava sobre el llibre. La seva resposta va ser trop anarchiste, "massa anarquista". Els dos sabíem perfectament on érem cadascun, que no compartíem la mateixa longitud d'ona. Si jo pretenia intentar frenar la guerra que els Estats Units estaven perpetrant contra el poble de Vietnam, això estava bé, però ell sabia perfectament que jo no donaria suport a tot el que ell fes. Així que no teníem res a dir-nos des d'un punt de vista ideològic: jo no donaria suport al seu govern per més que donés suport al dret del seu poble a alliberar-se de la dominació estrangera i, en aquest cas a més, d'una massacra. I el mateix va ocórrer en els altres casos.

En relació a la qüestió palestina, recordo que la primera vegada que vaig obrir la boca per a dir alguna cosa, va ser per criticar l'OLP; però va ser una crítica interna, des de dintre. La visió dels palestins de tot un seguit de qüestions pot ser diferent de la meva i probablement més àmplia, així que del que es tracta no és solament de donar suport al seu dret a alliberar-se de la repressió o de la tortura, sinó també de donar suport al seu dret a prendre un conjunt de decisions que, des del nostre punt de vista particular, poden ser errònies. Jo no sóc omniscient, ni cap dictador, ni algú que mai s'equivoca. Puc tractar d'explicar-los el meu punt de vista, però sabent que jo puc anar errat. En qualsevol cas, ha de prevaler el seu dret a prendre les decisions que creguin oportunes i a no ser frenats des de fora a través de la violència o de la força. Això és el que significa per a mi donar suport a un moviment d'alliberament nacional.

El cas de Nicaragua era similar. Recordo que quan viatjava a Nicaragua a la dècada dels vuitanta era contínuament cridat a capítol per la direcció sandinista perquè els expliqués per què era tan crític amb ells; estaven molt confusos, no ho entenien. Parlàvem sobre això i jo els explicava que creia que estaven cometent una sèrie d'errors bastant important que pagarien si no rectificaven. Els vaig dir que, de seguir així, perdrien en unes eleccions lliures. Aquesta era la meva opinió, però tot això no era contradictori amb oposar-se a la campanya de terror amb la qual els Estats Units estaven agredint a Nicaragua.

Tot això s'assembla una mica a la qüestió d'on s'enquadra un organitzativament. Em refereixo que jo no m'afiliaria, posem per cas, en un sindicat del metall per la senzilla raó que aquest no és el meu treball. Altra cosa distinta és que estigui encantat de donar suport als treballadors del metall si em demanen ajuda. M'encantarà fer-ho i, de fet, penso que aquest és el tipus de contribució que millor puc oferir-los des d'on sóc, tot i que per descomptat, el que no faré és posar-me a organitzar el sindicat. Doncs el mateix passa amb els moviments d'alliberament nacional. És clar que no em llençaré a la piscina per unir-me a cap escamot -si ho fes, d'altra banda, resultaria més un entrebanc que una ajuda-, però el que sí puc fer és actuar des d'on visc, un lloc -de fet- d'enorme i obscè privilegi que no hauria d'existir, però que m'obre l'accés a una gran quantitat de recursos i oportunitats. Des d'aquí estic en condicions de prestar-los alguna ajuda. Però això no significa que estigui donant suport a aquests moviments d'alliberament com a tals. El que reivindico i defenso és el seu dret a actuar de la forma que creguin oportuna, a més d'obrir-me a la possibilitat de poder mostrar-los el meu desacord si fos el cas. En conseqüència, estic d'acord amb aquells anarquistes que pensen que no haurien de donar suport a aquests moviments d'alliberament; mai hauríem de donar-los-en. El que hauríem de defensar és el dret de la gent a unir-se si aquest és el camí que considereن correcte, i que ningú des de fora els bloquegi aquest dret. Això és important perquè nosaltres, com a nord-americans, podem jugar un paper rellevant en aquesta lluita. Podem influir en la política exterior nord-americana. Hi haurà gent que triï no fer-ho, però en aquest cas, haurem de reconèixer que es tracta d'una elecció. Podem escollir no ajudar la gent des d'aquesta posició nostra de privilegi, però no oblidar que això ja és una opció i no

precisament una de les millors.

-D'aquí uns mesos compliràs els setanta anys. Què faràs a partir d'ara? Penses a jubilar-te aviat del MIT (Institut Tecnològic de Massachussets) per dedicar-te de ple a la teva activitat política, als teus viatges, etc.?

- Tinc molts projectes, però cap és encara definitiu. Em jubilaré molt aviat, suposo, tot i que encara depèn de moltes coses. Pel que fa als viatges, resulta pràcticament impossible que viatgi més del que ho faig ara. No ho sé, no sé a què em dedicaré aquests últims anys de la meva vida, mai ho he sabut. No és que tracti d'evitar respondre sinó que senzillament encara no ho sé.

(1) *BARSKY, Robert F., "Noam Chomsky. A life of dissent", Cambridge, MA, MIT Press, 1997.*

(2) *La primera publicació de Chomsky, escrita als deu anys, va ser una obreta de teatre sobre la caiguda de Barcelona en mans dels feixistes durant la Guerra Civil. Es va publicar en el periòdic del col·legi.*

(3) *Encara que Rudolf Rocker va anar canviant de plantejaments amb el pas dels anys, i va acabar per defensar una espècie de «municipalisme llibertari», no hem pogut comprobar que apostara per ningún «anarco-capitalismo». Una referència d'utilitat pot ser ser GRAUER, Mina, "An anarchist rabbi: The life and teachings of Rudolf Rocker", Nueva York, St. Martin Press, 1997.*

(4) *Una visió recent de les lluites de les dones durant la Revolució Espanyola es trobi a ACKELSBERG, Martha, "Mujeres Libres. El anarquismo y la lucha por la emancipación de las mujeres", Barcelona, Virus, 1999. En aquest estudi no es fa referència a les discussions a què Chomsky al·ludeix; no obstant, en l'antologia de textos d'Emma Goldman sobre Espanya, pot trobar-se un relat d'aquest debat en termes molt similars als que planteja Chomsky, encara que sense citar noms propis.*

(5) *CHOMSKY, Noam: "The Common Good". Monroe ME.,Odonian Press/CommonCourage Press.*

(6) *«Tigers and cages», editorial de Lib Ed, nº 29, tardor 1998, p. 2 .*

(7) *GAMBONE, Larry,: «What is Anarchism», Any timei now (Vancouver), nº 3, estiu de 1997, pàg. 1-2 .*

(8) *Literalment, One Big Union significa més o menys «Gran Sindicat Únic" i al·ludeix a la proposta de diferents sectors del sindicalisme revolucionari i alternatiu nordamericà -en particular, la IWW- de crear una confederació sindical que agrupi el sindicalisme alternatiu -o, senzillament, no tacat per la corrupció o el crim- que ara mateix camina disgregat en petits sindicats o integrat en les grans federacions d'indústria pertanyents a la AFL-CIO.*

(9) *JURAVICH, Tom i BRONFENBRENNER, Kate, Ravenswood: "The Steelworker´s Victory and et Revival of American Labour". Cornell University Press.*

(10) *Hem traduït per «vivencialisme», o fins i tot «acratisme», el neologisme anglès lifestilism. Es tracta d'un de difícil traducció que fa referència al corrent que fa de l'anarquisme una qüestió personal, privada, un "estil de vida". Vid BOKCHIN, Murray, "Social Anarchism o Life-Style Anarchism: An Unbridgeable Chasm". San Francisco, AK Press, 1995. (Segon la traducció al castellà d'Antonio Morales Soto).)*

(11) *Vid. BOOKCHIN, Murray, "La filosofía de la ecología social", Madrid, Madre Tierra/Los Arenalejos i BIEHL, Janet, "Las políticas de la ecología social". Barcelona, Virus/Fundació Salvador Seguí/Los Arenalejos.*

La contrainformació des de les ones

Contrabanda

Ràdio Contrabanda

Aquest és el títol que porta l'exposició itinerant que repassa els 15 anys d'història d'aquesta emissora lliure de Barcelona. Amb l'exposició, que fins ara ha recorregut diversos locals del barri de Gràcia, el col·lectiu que conforma Contrabanda FM vol, d'una banda, retre un homenatge a totes les persones que han participat en aquest projecte de comunicació no comercial i, de l'altra, donar a conèixer l'existència de la ràdio a molta gent que encara no sap que hi ha alternatives als mitjans de comunicació públics i privats.

El 15 de gener del 1991 Contrabanda FM va començar a emetre des del 91.0 de la FM, punt del dial que es veuria obligat a deixar el 1996, quan COM Ràdio el va ocupar sense tenir-la en compte. La ràdio es va desplaçar al 91.3 i posteriorment, per evitar interferències, al 91.4, des d'on segueixen emetent per a tota la ciutat. Aquesta ha estat una de les recents estratègies per silenciar les ràdios lliures, com va tornar a quedar demostrat fa poc més d'un any amb la usurpació del dial de Ràdio Bronka, una altra emissora lliure històrica de la ciutat, per part de RNE Todo Noticias.

L'al·legalitat en què es troben les ràdios lliures podria canviar si la nova Llei Audiovisual que s'està tramitant a Madrid per fer una profunda reforma del sector audiovisual a l'Estat regulés la seva situació.

L'exposició no és l'única activitat que s'ha realitzat en l'anomenat Any Contrabanda per celebrar aquest feliç aniversari: concerts de rock, hip-hop i altres estils musicals tant a Centres Socials Okupats com a sales de música (tornant a mostrar, un cop més, la voluntat d'arribar al màxim de gent), una memorable jornada de 12 hores emetent en directe des de la mateixa plaça Reial, una programació especial durant una setmana al voltant de la ràdio o un cicle de cinema sobre ràdios lliures; aquesta última portada a terme conjuntament amb Ràdio Bronka. Per informar-se de les continues activitats que s'organitzen cal consultar la pàgina web, des d'on també podreu escoltar la ràdio per Internet. I és que des del 2005 es pot escoltar Contrabanda a qualsevol punt del planeta.

Però, no tot són bones notícies per a Contrabanda. A mitjans del passat mes de febrer, una important avaria tècnica va interrompre l'emissió per la FM. Actualment, s'ha restablert però la recepció de

la senyal ha quedat molt perjudicada i ha obligat l' emissora ha fer un esforç financer difícilment assumible per un projecte autogestionat com el seu, que no rep diners públics ni es finança amb publicitat per tal de mantenir la seva independència. Per això, s'ha fet una crida a oients i a tothom qui vulgui ajudar, a col·laborar en la mesura que creguin convenient a través del compte corrent:

Associació Cultural Contrabanda FM 2100-3642-16-2200022865 ('la Caixa'). Per contactar amb Contrabanda FM, 91.4 FM de Barcelona (www.contrabanda.org i contrabanda@contrabanda.org).

Ràdio Klara

Des de fa molts anys, existeix a València una ràdio que es declara lliure i llibertària: es tracta de Ràdio Klara, una emissora que es pot sintonitzar al 104,4 de la FM a la ciutat de València, però que també es pot escoltar a través d'Internet des de qualsevol racó del planeta anant a http://www.radioklara.org/emision.m3u

També podeu visitar el web de Ràdio Klara (http://www.radioklara.org), on hi trobareu una àgora en què es pengen informacions, convocatòries i comunicats diversos, així com un butlletí de notícies i articles de reflexió que també envien per Internet a qui ho desitgi.

Els seus fonaments teòrics els podeu trobar a l'apartat "qui som" del seu web: http://www.radioklara.org/quienes.html

La CGT del Pais Valencià hi realitza el programa "Acció Directa" amb informació laboral i social.

Per altra banda, també podeu accedir, a través de Ràdio Klara, a "Democracy Now!", informatiu de guerra i pau des d'EUA per al món. "Democracy Now!" és un noticiari Independent que es produeix als EUA i es retransmet en anglès a través de 350 emissores de ràdio i televisió. Ara també pot escoltar-se en castellà a través de Ràdio Klara. El noticiari està elaborat per Amy Goodman i es difon a través de la mítica emissora nord-americana Ràdio Pacífica. A València, pot seguir-se en el 104.4 de la Freqüència Modulada dial de la veterana emissora lliure valenciana Ràdio Klara en el seu espai "Lliure Directe" que s'emet de dilluns a divendres de 6 a 13.30h. El servei en castellà compta amb el següent consell assessor d'alt nivell que dóna garantia de la qualitat de la informació difosa: Elena Poniatowska ("La Jornada", Mèxic), Noam Chomsky (Massachussets Institute of Technology), Eduardo Galeano (escriptor uruguaià) i Dolores Horta (activista, United FARM Workers of Amèrica).

Més informació a radioklara@radioklara.org

Ràdio Paca

Col·lectiu Catalunya

Ràdio Paca, és una ràdio per Internet feta des de Barcelona i que es pot seguir al web www.radiopaca.org

La ràdio va iniciar les seves emissions el 8 de març de 2005, és un projecte autogestionari i assembleari fet per dones i per a dones, amb l'objectiu de donar veu a les dones en tota la seva àmplia diversitat. Un projecte en què les dones controlen tots els aspectes de la producció, la presa de decisions, la gestió i la part tècnica.

L'estudi de l'emissora és al Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison de Barcelona, nom del qual agafa la seva denominació la ràdio, i actualment hi ha involucrades en la ràdio unes 40 dones.

Els seus objectius principals són: fer possible que les dones exerceixin el seu dret a la comunicació, des de la premissa que la comunicació és una eina de canvi social; difondre les creacions culturals de les dones; i donar a conèixer les accions i el pensament dels grups feministes.

Dins la seva programació, feta en diversos idiomes, hi podem trobar: cobertura en directe d'actes, magazines, tertúlies, agenda cultural, música, cinema, programes realitzats per diversos col·lectius de dones, etc.

Ràdio Paca, Edifici Bonnemaison, carrer Sant Pere més baix 7, 2ª planta, Barcelona, tel. 932 684 218, email: radiopaca@radiopaca.org (web: www.radiopaca.org).

Ràdio Pica

Col·lectiu Catalunya

Ràdio Pica és una emissora independent, autogestionada i no comercial que emet des de Barcelona, en el 96.6 del dial FM. Inicià les emissions el març de 1981, com a mitjà de difusió especialitzat . Les seves inicials-sigles Pica signifiquen Promoció Independent Coordinació Artística- Alternativa, bàsicament coordinació creativa i d'avantguarda.

Ràdio Pica no rep cap mena de subvenció, està finançada pels realitzadors dels programes, i té com a objectius la creativitat, l'experimentació i la lliure expressió.

A través del seu web www.radiopica.net pots a través de la casella de menú accedir a la programació, escoltar la ràdio on line per internet, conèixer activitats i informacions, etc:

Contactes a l'apartat 9242, 08080 Barcelona, correu electrònic: pica@gracianet.org i web: www.radiopica.net

Ràdio Bronka

Col·lectiu Catalunya

Ràdio Bronka, és una ràdio lliure, independent i autogestionària que existeix a Barcelona des de 1987, una emissora amb un clar component llibertari, que es pot escoltar en el 104.5 FM del dial de Barcelona.

Es pot escoltar també a través d'Internet clicant en la imatge "emisión en directo" que trobareu sempre en la part superior de la pàgina web de la ràdio www.sindominio.net/rbronka o a través de l'enllaç de l'apartat "Escucha radios libres online" del menú de l'esquerra. Finalment, una altra opció és escoltar-la directament a través del web http://radio.sakeos.net:8001/rbronka.ogg

Ràdio Bronka no emet cap tipus de publicitat comercial i es finança amb les aportacions dels i les integrants de la ràdio, amb l'organització de concerts, venda de samarretes i material divers i mitjançant l'edició de CD.

Contactes amb Ràdio Bronka: telèfon/fax 93 359 49 00, apartat de correus 25102, 08080 Barcelona i correu electrònic rbronka@sindominio.net

> CULTURA POPULAR

DISSABTE 8 D'ABRIL
DEL 2006-04-27

Comunicat de l'Assemblea de l'Espai Alliberat per la Cultura

Després d'una "actuació policial" que va interrompre momentàniament l'espectacle irrompent ahir a la nit a l'escenari de l'Arnau Paral·lel, l'Espai Alliberat per la cultura reprèn el programa. La cita serà aquest dimarts a les 17 h a la plaça del Teatre el Molino, arran de la invitació de la Plataforma Fem Girar el Molino, un col•lectiu de veïns i veïnes que reivindiquen també l'ús dels espais teatrals en estat d'abandonament per a la cultura lliure. En el programa, cabaret, Ojos de Brujo i molts dels artistes que havien d'actuar a l'Arnau Paral·lel.

Davant d'una programació cultural de 5 dies que recuperava un espai històric abandonat, l'Ajuntament va respondre amb un desallotjament policial en nom de condicions de seguretat. Sense cap ordre per escrit i negant-se al diàleg, la guàrdia urbana va esbotzar violentament la porta del Teatre. Creiem que això demostra que el problema real no era de seguretat, sinó que hi ha una clara voluntat política d'impedir tota cultura no mercantilitzada.

És significatiu el fet que només a 20 metres del Teatre que ahir va ser desallotjat, el mateix Ajuntament ha fet les gestions necessàries per cedir un edifici de quatre plantes a l'SGAE, un dels grans gestors de la privatització de la cultura.

Si l'Ajuntament prohibeix l'ús de l'espai públic a base d'ordenances i també l'ús de teatres abandonats... on se suposa que es podran desenvolupar iniciatives col•lectives, lliures i creatives en aquesta ciutat? Els professionals del cultura, tècnics de l'espectacle, cineastes, poetes, informadors de museus, trapezistes, cantants, actors secundaris i públic en general que formem part de l'Espai alliberat per la cultura continuarem alliberant espais per dir que quan la cultura és lliure les entrades no s'esgoten.

ENTREVISTA A **ISMAEL SERRANO,** A TARRAGONA EL 23 DE FEBRER DE 2006

'La solidaritat sí que és una alternativa'

Text i fotos:
Joan Ramon Ferrandis

El passat 23 de febrer, Ismael Serrano ens va fer gaudir amb el seu concert de Tarragona, era una data important, cap a 25 anys de l'intent de cop d'estat, va recordar aquesta data, li va cantar a la memòria, a les grans lluites, però també a les petites, a les quotidianes, a tantes com persones hi ha en el món.

Ismael Serrano ens va recordar que encara manté presa la llum de la memòria, que és igual si el got està mig ple o mig buit si no sadolla la set, que somiar és perillós i respirar tota una fita, que no totes les batalles estan perdudes, que avui és sempre encara i que tota la vida és ara, en definitiva que li cauen bé alguns lluitadors de l'ocàs.

-Després d'aquesta extensíssima gira de "Naves quemando más allá de Orión", conta'ns quins són els teus projectes presents i futurs, Ismael...

-De moment estem immersos en la recta final de la gira, que ens ha dut a donar mes de 120 concerts, la veritat és que ha estat un any molt intens, el meu propòsit és detenir-me a l'abril passat un any des que va començar la gira, la idea és parar per a descansar i embarcarme en altres projectes, compondre no vaig a deixar de compondre, perquè és una necessitat molt íntima de la qual no em puc desfer, ni vull, em prengués el meu següent disc a mes a llarg termini, la idea és embarcar-me en la producció de gent com per exemple Javier Bergia, espero que aquest any puguem gravar un disc seu amb l'ajuda d'altres amics. Recopilar també els textos que tinc a casa, donar resposta a un projecte cinematogràfic des d'Argentina, encara que tot aquesta en l'aire, el que si és segur és que aprofitarem per a visitar paises que no vam poder en aquesta gira, com Colòmbia, Veneçuela, Perú i Equador.

-Les teves cançons denoten un gran amor a Hispanoamèrica i a les seves lluites, creus que des de Chiapas es pot estendre el fum que faci sortir dels seus amagatalls a tots els explotadors que ofeguen aquest continent?

-El zapatisme va ser pioner en la lluita antiglobalització o altermundista, en definitiva la lluita de tanta gent que es qüestiona aquest model de societat en el qual vivim i aquesta globalització tan feroç, el zapatisme somia amb un altre món que afirma que és possible. És un moviment que no té entre les seves finalitats accedir al poder, sinó exigir el dret a la diferència, crear una illa de resistència, demanda el dret a l'autonomia i el respecte a la identitat indígena, qüestionant que sigui el mercat qui imposi les regles i no la societat. D'altra banda, és admirable no solament el contingut sinó també les formes, com desenvolupa la seva comunicació el moviment zapatista a través d'Internet, els comunicats de Marcs a més tenen una càrrega poètica i mediàtica molt important, el zapatisme està aconseguint que per primera vegada la classe política hagi d'incloure en la seva agenda els problemes dels pobles originaris de tota l'Amèrica Llatina i amb la repercussió internacional a més, que es tinguin en compte les lluites d'aquests pobles.

-Li has cantat al zapatisme de Chiapas, a les Madres de la Plaza de Mayo, al poble saharauí i la seva causa, a la immigració, al moviment okupa… i a tantes altres lluites socials… com compagines el fort contingut social de les lletres de les teves cançons, amb aquesta "popularitat"?

-Es tracta d'utilitzar, encara que soni malament, aquesta popularitat per acostar als mitjans de comunicació les veus que no tenen accés a elles en moltes ocasions, i és alguna cosa a més inevitable, no sabria fer-lo d'altra manera, componc aquest tipus de cançons perquè li canto a tot el que m'emociona, no solament m'emocionen les històries d'amor i desamor, m'emociona la notícia d'un periòdic, el que ocorre cada dia en el meu entorn i el que ocorre mes allà de l'horitzó, a més sorgeix de forma natural i en qualsevol cas forma part de la tradició de la cançó d'autor, aquesta capacitat per a estar atent al que passa al teu al voltant, i cantar i entendre la lluita aliena com pròpia.

-En aquest món de competitivitat, la solidaritat és l'alternativa, és també l'autogestió l'alternativa de futur a l'imperialisme de les multinacionals?

-És una alternativa, l'autogestió per descomptat et permet mes independència, però no tot el món pot permetre's l'autogestió en tots els aspectes, existeixen molts assalariats, gent que busca altres camins de lluita i d'emancipació, poder viure de forma autogestionària, en certa manera, et converteix en un privilegiat en molts aspectes. Però la solidaritat sí que és una alternativa, assumir la responsabilitat que et toca a l'hora de canviar les coses, saber que aquesta en les teves mans, no delegar a l'hora de prendre decisions.

-Creus que el 3r i el 4t món són els que realment poden fernos arribar a aquest altre món possible?

-Crec que ha de ser el conjunt de tota la societat sense exclusions, del 3r i del 4t món, però també del 1r i del 2n. En totes les capes de la societat hi ha d'haver gent que discrepi i que sigui capaç de commoure's de la tragèdia aliena, crec que finalment el tercer i el quart món despertaran i seran moments crítics, perquè quan les tres quartes parts del món estan passant fam, els qui som privilegiats hem de rendir comptes. Quan tota aquesta gent comenci a ser escoltada serà responsabilitat de tots canviar les coses.

Llibres

‘Guia per al consum responsable de roba’

L’ONG Setem i la Campanya Roba Neta han reeditat la “Guia per al consum responsable de roba”, que ofereix informació pràctica i útil per a exercir un consum responsable de roba.

La “Guia” ha de servir per orientar i donar les pautes necessàries per triar la roba que es vol comprar, adonant-se què és el que s'adquireix i a qui s'està donant suport econòmic amb aquesta compra, tot seguint uns criteris ètics, socials i mediambientals. També es proposen, a més d’hàbits de consum responsable, hàbits d'ús, de reutilització i de reciclatge, per poder allargar la vida útil de la nostra roba i la seva reutilització.

La guia parla de drets humans i medi ambient, com eixos fonamentals a tenir en compte a l'hora de realitzar un consum responsable, dels drets dels ciutadans i ciutadanes en tant que persones consumidores, i també presenta una valoració general de les principals empreses tèxtils i de la moda.

Finalment, es presenta el treball que realitza la Campanya Roba Neta a nivell europeu i a l'Estat espanyol, els criteris bàsics per a un consum responsable, un glossari de termes utilitzats i algunes referències bibliogràfiques on poder obtenir més informació sobre el tema.

Es pot descarregar la “Guia” en format pdf (versió en castellà) a: http://www.setem.org/catalunya/pdf/GuiaConsumoRopa.pdf. La versió catalana de la “Guia” en pdf estarà disponible ben aviat en aquest mateix web.

La guia en format paper, versió catalana, es pot adquirir a la botiga de Barcelona, al carrer Bisbe Laguarda 4, o bé a la botiga ‘online’ www.comerciojusto.com (http://www.comerciojusto.com/shop/cat3.php?lng=ca&lnd=ca&lst=LLIB). La “Guia” té un cost simbòlic com a donatiu, de dos euros. Per a més informació sobre la Campanya Roba Neta podeu anar al web www.ropalimpia.org

‘El desconcert de l’educació’ SALVADOR CARDÚS

Editorial La Campana

Roger Cremades Rodeja

Bombardejar críticament qualsevol llibre relacionat amb l’educació seria tan fàcil que fins i tot uns escolars ho podrien fer. Encara més, la majoria de textos del gènere educatiu es centren a esbudellar i apocolir els actors principals d’aquest sistema tan complex que és l’educació. És per aquest motiu que hem solucionat el treball que presentem, que destaca per no mamprendre contra la part més sensible del sistema: les persones que el fan possible.

En Cardús, infatigable conferenciant i articulista, agrupa la informació en funció de la utilitat que té en relació a un complet i polièdric enquadrament de la perspectiva educativa i els temes i factors que hi tenen influència. Això ens permet abordar la sempre present problemàtica educativa des d’una àmplia diversitat de perspectives.

Des de la particular òptica docent, ens serà molt útil la lectura del llibre, doncs la informació que conté ens ajudarà a enfocar correctament tota una sèrie de conflictes són comuns a la professió docent i a tot el sistema educatiu. Des dels problemes dels adults fins als límits de la tolerància, passant per a una descripció de la realitat que viuen els alumnes o què ha tingut que veure la sobreprotecció d’un menor i la seua manca d’educació emocional amb el consegüent fracàs escolar.

Mares, pares, docents i el conjunt de la comunitat educativa de segur estaran encantats d’haver llegit aquest llibre, d’altra banda positiu, ja que el to i la mesura de les coses denota que un bon coneixement de l’assumpte tractat ha permès fer-ne una lectura òptima que ens permetrà situar-nos en temps de debat.

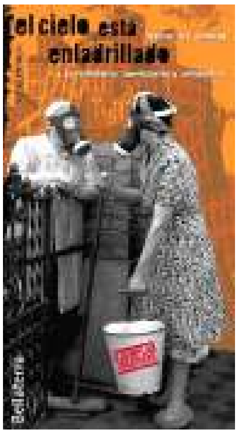

'El cielo está enladrillado' DIVERSES AUTORES

Editorial Bellaterra

Josep Llunas

Aquest és un llibre col·lectiu que tracta des d'un punt de vista polièdric un dels atacs contra les llibertats més important que el capitalisme està desenvolupant en els darrers anys en el territori de l'Estat espanyol. Aquest és el marc d'anàlisi i aquest és el marc de l'agressió, amb testimonis de Sevilla, Barcelona, València... Al 2005, es van construir més cases noves a l'Estat espanyol que les que van sumar les construïdes als estats francès i alemany. A banda d'això, el nivell de propietat a l'Estat que patim de més a prop és d'un nivell que no té cap mena d'equiparació a la resta del món. No només això. Els desnonaments, que en aquest moment junt amb la gent que viu directament al carrer, s'han convertit en una normalitat que en aquest moments afecta milers de persones cada mes a Catalunya i en canvi no és mai notícia.

Algú havia d'aixecar la veu i al costat del moviment okupa, veritable punta de llança d'aquesta denúncia i també d'aportacions de solucions, i aquest algú són els autors de "El cielo está enladrillado". Aquest és un llibre construït gràcies a l'esforç col·lectiu de grups veïnals, activistes socials i a la generositat i el compromís d'Edicions Bellaterra, un editor filantrop que ha tret dos mil exemplars al carrer per tal que es repartís entre qui el demanés. De fet, durant el passat Sant Jordi les existències es van acabar gairebé totalment, però la intenció dels distribuïdors és aconseguir diners per fer-ne una segona edició i si pot ser repartir-lo gratuïtament.

El llibre, però, no és només un llibre sinó part d’un procés per prendre consciència a partir de dades i actituds de la presa de pèl que ens han fet a tots plegats amb l'alça dels lloguers, la impossibilitat de comprar habitatge i l'obligació social alhora, els crèdits,m les hipoteques i la no-vida d’aquest aspecte del capitalisme.

Per més informació i contactes: www.bcnviu.org, violenciaurbanistica@sindomnio.net

Revistes

MASALA
Periòdic d'informació, denúncia i crítica social a Ciutat Vella de Barcelona, correu electrònic: masala@ravalnet.org

CULTURA OBRERA
Revista d'informació, lluita i reflexió feta a Mallorca, Llista de Correus núm.30, 07144 Costitx, culturaobrera@moviments.net

DIRECTA
Setmanari de comunicació popular i alternativa, l'actualitat i propostes, www.setmanaridirecta.info / directa@setmanaridirecta.info

PARAULES PER LA PAU
Butlletí de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, antimilitarisme a Tarragona, www.tinet.org/~tgnapau/ tgnapau@tarragona.tinet.org

> IMATGES QUE PARLEN

Jean Vigo, un deu en qualitat

Josep Estivill

L'any passat es va commemorar el centenari del naixement de Jean Vigo, el Rimbaud del cinema. Amb dos curts, un migmetratge i un llarg mutilat objecte de múltiples restauracions, la seva filmografia -de menys de tres hores de durada- és un gran referent de la creació independent al marge de les modes i les polítiques governamentals i empresarials. Una mort prematura als 29 anys i uns orígens familiars lligats a l'anarquisme, l'han convertit en un enigma que directors de la Nouvelle Vague com François Truffaut van voler descobrir i homenatjar i que ara, cent anys després, podem recuperar en tot el seu esplendor.

Vigo és autor del curt “À propos de Nice“ (1930), un documental social basat en la contraposició d'imatges poètiques: un burgès i a continuació una pila de brossa, el carnaval i després un malalt de lepra... Com explica Isabelle Marinone, investigadora de les arrels anarquistes del jove cineasta francès, es tracta d'un film llibertari sobre la lluita de classes i la decadència del sistema capitalista.

Al 1933, realitza “Zero de conduite” sobre els records dolorosos del seu pas per escoles i instituts. L'internat, encarregat d'educar els joves esperits en l'obediència a les lleis de la nació i en el respecte a les autoritats, fa l'impossible per aplacar qualsevol revolta. La pel·lícula presenta un règim escolar quasi presidiari i el complot i revolta del nens sota una bandera pirata per alliberar-se'n. Vigo situa l'acció en una escola, però la violència que manifesta contra els representants de l'ordre va més enllà de la simple crítica a l'educació escolar i abasta el conjunt de la societat, abolint simbòlicament les formes d'autoritat. “Zero de conduite” va ser prohibida per les autoritats arran de les crítiques de part del col·lectiu dels mestres i l'acusació de ser un film antifrancès. Llavors, Vigo s'encarrega d'adaptar un guió banal i inofensiu sobre una parella d'amants que viuen en un vaixell, “L'Atalante” (1934), que converteix, però, en una utopia llibertària sobre l'amor i l'amistat. Un bellíssim film d’”amor fou”, sensual, sorprenent per a l'època. Poc després, cansat i debilitat per una malaltia, mor.

Jean Vigo ens dóna la primera síntesi de dues tendències que fins a aleshores caminaven separades: el cinema llibertari-educatiu de crítica social i el cinema d'avanguarda estètica. Amb ell, el cinema arriba a la subversió a través de la poesia.

JOSEP M. TERRICABRAS, PROFESSOR DE FILOSOFIA I FILÒSOF

‘Estem en una fase de regressió absoluta de drets’

“Els excessos del poder no van acompanyats de respostes massives per part de la població”

> LA FRASE...

“A Catalunya tenim una economia que no és productiva”

“La filosofia em sembla una eina imprescindible per tal d'ensenyar els nens a pensar i a provocar alternatives”

Text i fotos: **Mariona Parra**

-Els atemptats de l'onze de setembre de 2001 als EUA van suposar un nou context internacional. La política exterior del govern dels EUA passa a ser molt més agressiva i els governs occidentals van generar als ciutadans un clima de por per tal de justificar retallades de drets, guerres il·legals,... com veus la situació actual?

-Els atemptats de l'onze de setembre de 2001 no han estat, ni de bon tros, el pitjor desastre terrorista que hi ha hagut a la història de la humanitat, però sí que és la primera vegada que un atemptat d'aquest tipus es produeix a casa de l'amo. És a dir, si això hagués passat a qualsevol altre lloc, fins i tot a Europa, no hagués passat res però quan passa als EUA que és el poder hegemònic (de fet l'únic) i per sorpresa, causa un estat de xoc tal que els porta a reaccionar d'una manera estranya però molt eficaç: si ens han fet mal a nosaltres se n'ha fet a tothom. Aleshores va començar una espècie de moviment en cadena de por, de protecció, d'inquietud, de pensar que si ells estan amenaçats o ho estem tots,...i a partir d'aquí han tingut dues reaccions.

L'una és dir: ara atacarem nosaltres. I a partir d'aquí és quan es formula l'estranyíssima teoria de la guerra preventiva. La teoria és que es pot fer una guerra en prevenció de mals hipotètics, no de mals reals. És a dir, des de sempre hem acceptat que si un altre m'amenaça jo em pugui defensar, això és de sentit comú. Ara, que davant la possibilitat d'un mal hipotètic jo elimini l'individu que potser em vol fer mal, dóna carta blanca absoluta per acabar justificant qualsevol agressió, qualsevol guerra, per tant s'ha llançat un sistema de reacció positiva dels poders que fins ara tenien uns certs escrúpols morals. Aquest atac preventiu és evidentment il·limitat i indiscriminat.

D'altra banda, s'ha fet una acció cap endins en aquests estats, em refereixo no només als EUA sinó també a la Gran Bretanya,...internament el que s'ha fet és posar en guàrdia a la població i han estat els propis poders que atacaven l'exterior que han dit: nosaltres us protegirem, i us protegirem també preventivament, per tant, us començarem a treure llibertats i d'altres drets però a canvi estareu més protegits i segurs. Estem, per tant, en una fase de regressió absoluta de drets, estem en una fase en què els poders són totalment reaccionaris. Només cal nomenar Guantànamo, un lloc on les barbaritats que s'hi produeixen són comparables amb grans barbaritats d'enemics de la humanitat.

-En el context que acabes de descriure, com és possible generar un corrent de pensament crític? Quan la realitat és tan acrítica, com és possible vehicular com a ciutadans una alternativa a allò establert?

-El fet mateix que tot això estigui passant, és a dir, que permetem que els nostres dirigents escollits democràticament restringeixin les nostres llibertats indica clarament que no hi ha una societat crítica. És veritat que a cada país hi ha una minoria de gent que no ha deixat de queixar-se i que és fàcil pensar que creixeran en nombre just com a conseqüència de les polítiques que s'estan duent a terme, però cal deixar clar que es tracta de minories. És per això que els excessos del poder no van acompanyats de respostes massives per part de la població sinó que en molts casos hi ha una relativa satisfacció general. En aquest punt voldria fer una observació: és la primera vegada a la història en què els súbdits poden estar contents. Vull dir, jo diferencio entre súbdits i ciutadans. Els ciutadans són aquells que participen, actuen, que són crítics, s'associen, s'organitzen,...i els súbdits són els que accepten, es resignen, s'ajupen,...avui en dia hi ha molts de súbdits però contents de ser-ho perquè es poden canviar el cotxe cada dos anys, poden anar de vacances a Baqueira, tenen segona residència,... el problema és que aquelles forces que reprimeixen i que tanquen la societat i la controlen són aquelles que garanteixen al mateix temps que bona part de la gent estigui materialment satisfeta... tot això ajuda a crear uns súbdits molt satisfets.

-Què és el que podria arribar a generar un canvi?

-El que sí que pot arribar a generar un canvi però em temo que serà terrible és quan hi hagi una crisi social considerable, quan hi hagi milions de persones aturades a Europa, quan el preu del diner sigui caríssim i la gent no pugui pagar les seves hipoteques, quan passi tot això és evident que hi haurà protestes, el que passa és que aquestes poden ser dramàtiques.

-No et sembla una visió un xic pessimista?

-La qüestió de l'optimisme o pessimisme és més aviat psicològica, el que ens cal per sobre de tot és ser lúcids. A Catalunya, per exemple, tenim una economia que no és productiva. Hem viscut de l'especulació, de l'explotació del territori per una banda i per l'altra del turisme. Però quan s'acabi el ciment i l'explotació del mar (cal dir que molts altres països ens poden fer la competència a nivell turístic) no ens quedarà res. Estem ballant constantment amb la precarietat i això ens pot portar molt fàcilment a una crisi social quan una part de la població ja no pugui ni tan sols pagar els deutes.

-Quin paper penses que pot tenir l'educació en generar un model diferent?

-L'educació és gairebé un dels pocs reductes que es queden per veure si som capaços d'aconseguir una ciutadania més crítica. El fet d'instruir és important però segons com es pot fer fins i tot a distància. En canvi, la socialització dels nois i les noies, l'adopció d'un esperit crític, la reflexió sobre diferents temes, l'intercanvi d'opinions, aprendre a respectar el que diu un altre,...tot això només es pot adquirir amb un treball social, que és un treball de l'aula. L'escola ja no té el monopoli del coneixement, avui en dia podem aprendre coses a través d'internet, de llibres, de revistes,...però l'escola continua tenint el monopoli de la reflexió sobre el coneixement perquè això a internet no ho trobem. L'escola hauria de ser un reducte potencial de ciutadans més crítics, més democràtics, més oberts i imaginatius.

En aquest sentit la filosofia em sembla una eina imprescindible per tal d'ensenyar els nens a pensar i a provocar alternatives.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Por

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Mai no permetríem que algú que ens vol mal ens manés a perpetuïtat en el nostre lloc de treball, ens fes signar un contracte i ens condemnés al pacte de la gana -amb contracte i tot- obligant-nos a treballar i treballar per quatre rals, alhora que es queda una part important del que produïm. I no ho permetríem perquè no respon a cap lògica ni a cap de les nostres ambicions individuals i col·lectives.

Mai no permetríem que els marcs legals en què ens movem premiessin els que fan la vida difícil als altres i sancionessin els qui l'únic que volen és precisament arribar a la igualtat que ens permeti la llibertat.

Mai no permetríem ser part d'un procés brutal que volgués convertir el menjar de tot el món en maquinària de guerra i en què els més perjudicats fossin els més pobres, els més desvalguts.

Mai no permetríem que els diners acumulats al llarg de la nostra vida laboral condicionessin el benestar o l'exclusió quan ja no tinguéssim força per treballar.

Mai no permetríem que en nom de paraules buides com honor, valor i pàtria uns grups de persones sotmeses a règims socials de dominació vertical i d'anul·lació com a persones racionals s'armessin i creguessin que ens són imprescindibles -i nosaltres amb ells.

Mai no permetríem que en funció del sexe un ésser humà rebés molts menys diners que un altre per una feina feta amb el mateix resultat. Ni tampoc que els d'un sexe fessin una construcció social de l'altre que el menyspreés en qualifiqués les formes de fer i de ser com a “inferiors”.

Mai no permetríem que algú triés per nosaltres com llegir i com entendre el que posa entre línies.

Mai no permetríem que els éssers humans fossin tinguts en compte de formes diverses, algunes realment repugnants, només pel fet que hagin nascut a un o altre indret.

Mai no permetríem que la forma de parlar d'una persona fos perseguida, prohibida o sotmesa a les lleis del mercat com si d'un quilo de pomes es tractés.

Mai no permetríem tot això i moltes altres coses si no fos que qui mana té la por. I la por ens fa tancar els ulls, tombar el cap, acceptar vexacions, mossegar-nos la llengua, tapar-nos el nas, deixar de pensar, deixar de somiar, deixar de dir res que no siguin eslògans de El Corte Inglés.

Qui mana té la por perquè la por és un dels atributs bàsics del poder, dels poders, de tots els poders... inclosos els poderets. L'eliminació del poder, per tant, porta aparellada l'eliminació de la por. I per no tenir por no hi ha res millor que mirar qui mana a la cara i dir-li que no te'l creus, que calli, que és un mentider i que ja no decidirà més per tu. El primer pas per deixar de tenir por és dir que no. I ells ho saben.